

✓ 7-3

TRANSFERRED

ROMAN DOCUMENTS

AND

DECREES

Edited by Rev. D. DUNFORD

VOL. IV.

(JULY, 1909—JUNE, 1910.)

NEW YORK, CINCINNATI, CHICAGO

BENZIGER BROTHERS

PRINTERS TO THE
HOLY APOSTOLIC SEE

PUBLISHERS OF
BENZIGER'S MAGAZINE

1910

Imprimatur

EDMUNDUS CANONICUS SURMONT

Vicarius Generalis

Westmonasterii

INDEX.

A.

PAGE

Abstinence on the Vigil of the Annun- ciation.. ..	57
"Ad limina" visits. New Regulations concerning	80
Agnes (St.). A question about the Feast of	109
Albs. Colour of lining placed under lace trimming.. ..	81
Annunciation. Abstinence on the Vigil of the Feast	57
Apostolic Letters— Granting Indulgence for Ejacula- tion	1
On the First Order of St. Francis ..	43
New Constitutions for the Capuchins	53
To the Bishop of Namur	73
To the Nuns of the Visitation Order	74
Granting Indulgence for the Rosary of the Precious Blood	76
Apostolic Blessing. Any Priest may give to Nuns in <i>periculo mortis</i> ..	4
Apostolic Constitution. New Regula- tions as to the Suburbicary Sees..	135

B.

Betrothals and Marriages— In Hungary and Germany	17
Replies to Further Questions ..	141
Beatifications and Canonizations. Concerning the Celebration of ..	29
Biblical Commission— Authorship and dates of composi- tion of the Psalms	155
Decisions on Genesis	41
Bishops must be informed of Pious Legacies	57
Bishoprics (Vacant). Secrecy to be observed in nominating to ..	139
Blessing for Printing and Publishing Offices	65
Books condemned	28, 115
Breviary. Additions to be made to	67, 68, 69

C.

PAGE

Canonizations and Beatifications. Concerning the celebration of ..	29
Capuchins. New Constitution ap- proved	53
Cistercians of Marianhill erected into a separate Congregation ..	63
Consecration of a church built of "Cœmentum armatum"	70
Competency— Of the Cong. of Propaganda regard- ing certain Missionary Societies..	56
Of the Cong. of the Council regard- ing confraternities	56
Of certain Congregations and Tribunals	8
"Cœmentum Armatum." Conse- cration of a Church constructed of	70
Consecration of Altars and Churches. A question on the	111
"Credo" when Relics are exposed ..	81
"Credo." Mass must not be con- tinued immediately after intona- tion of	109
Customs— In the Mass and Office. Decisions on	110
(Some) which are to be abolished ..	154
(Dominican). Some questions con- cerning	155

D.

Death. On presuming	144
Debts of Religious Communities. Restrictions concerning	21
Dispensations for Royal persons. The granting of	116
Dominican customs. Some ques- tions concerning	155
Duplication. Indult to receive alms for both Masses	58

E.	PAGE	PAGE
Edict of citation in a matrimonial case	71	
Encyclical on St. Charles Borromeo	117	
F.		
Faculty to celebrate Mass by priest having lost right arm	18	
Francis (St.). Statutes regarding the First Order of	43	
Friars Minor in Ireland. Letter to the Provincial, O.F.M.	79	
G.		
Germany. Betrothals and marriages in.. .. .	17	
Genesis. The historical character of the first three chapters	41	
Gramophone. Forbidding its use at Mass	112	
H.		
Holy Oils. The whole must be blessed on Maundy Thursday	112	
Hungary. Betrothals and marriages in.. .. .	17	
I.		
Indulgences—		
For ejaculation in honour of the Blessed Sacrament	1	
Granted to local Church (Crawley, Southwark)	2	
(Mutual communication of) granted to Tertiaries	3	
For invocation in behalf of the Holy Souls	5	
For prayer for the conversion of the Chinese	5	
For prayer for the conversion of the Japanese	5	
For short prayer to Our Lord	6	
Index. Certain books placed on Indult to receive alms for both Masses when duplicating	28, 115	
Indulgences pertain to the Holy Office	138	
Irregularity (Occult). Dispensation from, when there is urgent necessity	79	
Italian Priests going to America or Philippines. Regulations concerning	100	
J.		
Joan of Arc (Blessed). The canonization of	114	
L.		
Legacies (Pious). Bishops must be informed of	57	
Liturgical books. Notice to publishers of	153	
Lourdes. Concerning the Mass of Our Lady of	39	
Loretto. Letters commending books on the House of	78	
Letters	1, 43, 53, 73, 74, 76	
M.		
Martyrology. Additions to be made to	69, 70	
Marriage and Betrothals. Replies to further questions	141	
Missal. New Rubric for the	40	
Motu Proprio—		
All Indulgences pertain to the Holy Office	138	
Inaugurating Congregation of Theatines	77	
N.		
Namaqualand (Great) erected into a Prefecture Apostolic	27	
“Ne temere” as applied to Germany and Hungary	17	
“Ne temere” in Russia	17	

INDEX.

v.

O.	PAGE
Orange River. Four districts added to the Apostolic Vicariate..	27
Orders (Sacred). Studies requisite for	103

P.	PAGE
Paulinus (St.). New Office and Mass	35
Perpetua and Felicitas (SS.), A question about the feasts of ..	109
Polish Priests going to America. Regulations Concerning ..	99
Postulants—	
Declaration on the Decree on not admitting certain..	151
The Decree on not admitting is extended to Communities of Women	108
Precious Blood (Rosary of the). Indulgence for ..	76
Profession (Religious). A Question about ..	107
Propaganda Colleges. New Regulations concerning ..	8
Protonotary (Rules for), when celebrating Vespers ..	39
Psalms. Authorship and dates of composition..	155
Publishers. Notice to, concerning Liturgical Books ..	153

Q.	PAGE
"Quum Minoris," Declaration as to the extent of the Decree ..	152

R.	PAGE
Rescript granting Indulgence to local Church (Crawley, Southwark) ..	2
Rescript granting mutual communication of Indulgences to Tertiaries	3
Religious (Secularised). Restrictions concerning ..	20

Religious Communities—	PAGE
Certain postulants not to be admitted ..	26
Concerning economic obligations and contracting debts ..	21
Religious Profession—	
A Question about ..	107
As to nullity under specified circumstances ..	25
Religious (The studies of). Declaration concerning ..	106
Relics of the Cross and Saints. Some rules concerning ..	31
Rosaries. The "Pater Noster" bead must be retained ..	
Royal Persons. On the granting of matrimonial dispensations to ..	116
Russia. The Decree "Ne Temere" in Rubric. To be inserted in the Missal	40

S.	PAGE
Secretariate of State. Letters commending books on the House of Loreto..	78
Secretariate of State. Letter to the Irish Provincial, O.F.M. ..	79
Secrecy to be observed in nominating to vacant Sees ..	139
Slav Language (The use of) in the Liturgy..	31
Studies requisite before Sacred Orders are conferred ..	103
Studies of Religious. Declaration concerning the ..	106
Suburbicary Sees. New Regulations as to the ..	

T.	PAGE
Theatines (Congregation of), inaugurated ..	

V.	PAGE
Votive Masses. Questions on..	113

APOSTOLIC LETTER.

LITTERAE APOSTOLICAE

**Quibus Indulgentia conceditur recitantibus iaculatoriam precem
in honorem SS. Sacramenti.**

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam.

Cum Nobis ex nativo supremi Apostolatus officio, nihil antiquius sit, quam, ut fidelium pietas erga Sacramentum divini amoris magis amplificetur, pias preces quae christianorum animos excitant, ad tantum Mysterium rite recolendum, coelestium munerum, quorum dispensationem Altissimus Nobis concredidit, accessione pro re ac tempore locupletare satagimus. Hoc ducti consilio, de apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, universis christifidelibus ex utroque sexu, qui ubique terrarum, et quocumque idiomate, dummodo versio fidelis sit, contrito saltem corde ac devote sequentem iaculatoriam precem recitent : *O Iesu in Sanctissimo Sacramento, miserere nobis*, quoties id agant, toties in forma Ecclesiae consueta, de numero poenaliū dierum centum expungimus. Porro largimur fidelibus ipsis, si malint liceat, partiali eadem indulgentia functorum vita labes poenasque expiare. Praesentibus perpetuo valituris. Sed praecipimus ut authenticum praesentium litterarum exemplar transmittatur ad S. S. Officii Congregationem, secus praesentes nullae sint : simulque ut praesentium litterarum exemplis etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur ac ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die 6 Iulii 1909, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S.

R. Card. MERRY DEL VAL, *a Secretis Status.*

PONTIFICAL RESCRIPTS.

Adscripti Sodalitati S. Antonii Patav. in ecclesia Capuccinorum
“Crawley” lucrare possunt Indulgentias eidem concessas
visitando ecclesiam loci proprii.

Beatissime Pater,

P. Anselmus, Ord. Min. S. Francisci Cap. Definitor Generalis
Provinciarum linguae Anglicae, ad pedes Sanctitatis Vestrae
provolutus, exponit ut sequitur :

I. Anno 1895, approbante Episcopo, erecta fuit in Ecclesia
“parochiali” Ordinis apud Crawley, in dioecesi Southwarcensi
in Anglia, Confraternitas S. Antonii Patavini, cuius obiectum
est unire in societate precum et charitatis omnes qui, accepta
aliqua gratia a Deo per intercessionem Divi Antonii, eleemosy-
nam pauperibus dare promittunt.

II. Confraternitas ita mirabiliter crevit ut anno sequenti
Sancta Sedes varias indulgentias plenarias et partiales in per-
petuum concesserit omnibus qui eidem Confraternitati nomen
dare vellent, et paulo post indulgentiae extensae fuere ad totam
dioecesim.

III. Nunc autem, quia numerus adscriptorum fere est 200,000
qui in variis orbis terrae partibus dispersi sunt, et exoritur
dubium de validitate extensionis indulgentiarum, quia ipsa Con-
fraternitas minime ab initio declarata fuerat universalis, Orator
humillime implorat ut Sanctitas Vestra declarare dignetur :

Quod, omnibus—si quae sint—in contrarium non obstantibus,
omnes iam adscripti vel in futurum adscribendi, ubicumque
sint, visitando eorum Ecclesias locales, seu Capellas, ipsis diebus
approbatis pro Ecclesia et Capella apud Crawley, gaudere possint
omnibus indulgentiis et privilegiis iam concessis vel concedendis
Confraternitati.

IV. Praeterea, quia qualibet feria tertia per annum in Capella
S. Antonii apud Crawley celebratur, absque stipendio, unica
Missa pro bono spirituali et temporali tam ingentis numeri
Sodalium, Orator enixe rogat ut haec Missa sit Missa votiva S.
Antonii ad instar Missae *pro re gravi*.

Et Deus etc.

Iuxta preces perlibenter in Domino.

Die 31 Maii 1909.

PIUS PP. X.

RESCRIPTUM

De Primi et Secundi Ordinis mutua communicatione Indulgentiarum et fructuum spiritualium Tertiarium.

Beatissime Pater,

Frater Dionysius Schuler, totius Ordinis Fratrum Minorum Minister Generalis, ad S. Vestrae Pedes humiliter provolutus, sequentia exponit :

Sanctitas Vestra, per Litteras Oratori datas sub die 5 curr. mensis Maii statuere dignata est, "ut quibus pontificalis indulgentiae donis fruuntur quosque de bonis operibus spirituales fructus percipiunt familiae seraphicae primi et alterius Ordinis, ea omnia Tertiarum Franciscanae quotquot sunt utriusque sexus et cuiusvis instituti, vitae mortisque tempore, participant." Iamvero, Tertiarum nostris in amplissimam Indulgentiarum et spiritualium fructuum communicationem auspicio vocatis, congruum esse videtur, ut Primi et Secundi Ordinis alumni participes reciproce fiant Indulgentiarum et spiritualium fructuum Tertiariorum. Itaque S. Vestram suppliciter exorare Orator audet, ut ex apostolica benignitate concedere dignetur, quatenus laudata Indulgentiarum et spiritualium fructuum mutua communicatione perfrui in perpetuum possint quotquot sub Patriarchae Seraphici S. Francisci vexillo militant ad quemcumque Ordinem vel Ordinum Familiam pertineant.

Ob quam gratiam, etc.

Iuxta preces perlibenter in Domino.

Die 17 mense Maii an. 1909.

PIUS PP. X.

DECREES.

CONGREGATION OF THE HOLY OFFICE.

De usu inserendi Coronis B. M. V. loco granulorum maiorum, parva numismata, B. M. V.

Beatissime Pater,

P. Thomas Ioseph a divina Providentia, societatis divini Salvatoris, ad pedes S. V. provolutus, humillime exponit ut sequitur :

Ab aliquo tempore invaluit usus inserendi coronis B. M. V. loco granulorum, quae *Pater noster* designant, parva numismata B. M. V. — Quaeritur a multis fidelibus, utrum hic usus obstet lucro indulgentiarum, et utrum retineri possit, an non ?

Et Deus etc.

Die 13 Martii 1909, S. Congregatio S. Officii respondendum censuit, *nihil esse innovandum.*

L. ✠ S.

A. Can. GIAMBENE, *Substitutus pro Indulgentiis.*

Religiosis mulieribus, non solum earum ordinarius confessarius, sed alius quilibet sacerdos Benedictionem Apostolicam in articulo mortis impertire valet.

DECRETUM.

Die 1 Aprilis 1909.

Quum religiosis mulieribus ad instituta votorum tum solemnium tum simplicium pertinentibus benedictionem apostolicam in articulo mortis impertiri nonnisi ordinarius earum confessarius, iuxta vigentem in praesens disciplinam, regulariter permittatur ; ne forte, hoc quavis ex causa impedito, supremo huiusmodi spirituali solatio illae destituantur, sanctissimus D. N. D. Pius PP. X, oblatis sibi ad rem precibus ex animo annuens, in solita audientia R. P. D. Adessori S. Officii concessa, benigne indulgere dignatus est, ut, quandocumque alius quilibet sacerdos ad extrema sacramenta religiosis mulieribus votorum tum solemnium tum simplicium ministranda rite vocetur, eisdem animam agentibus apostolicam etiam benedictionem, etsi aliunde hac facultate non

polleat, impertiri valeat, ad normam, ceteroquin, apostolicae Constitutionis s. m. Benedicti XIV, quae incipit *Pia mater*, et servata forma in Rituali Romano praescripta. Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

L. ✠ S. A. Can. GIAMBENE, *Substitutus pro Indulgentiis*.

Indulgentia 300 dierum conceditur toties quoties recitantibus invocationem: "Pie Iesu Domine dona eis requiem sempiternam."

Die 18 Martii 1909.

SSmus. Dominus noster D. Pius divina providentia PP. X, in audientia R. P. D. Adessori S. Officii impertita, indulgentiam trecentorum dierum, animabus igne Purgatorii detentis tantummodo adplicabilem, benigne concessit, toties ab universis christifidelibus acquirendam, quoties ipsi, corde saltem contrito ac devote, sequentem invocationem recitaverint: *Pie Iesu Domine, dona eis (vel ei) requiem sempiternam*. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S. A. Can. GIAMBENE, *Substitutus pro Indulgentiis*.

Oratio pro conversione Sinensium Indulgentiis ditatur.

Die 27 Maii 1909.

SSmus. Dominus noster D. Pius divina providentia PP. X, in audientia R. P. D. Adessori S. Officii impertita, universis christifidelibus, corde saltem contrito ac devote infrarelatam precem pro conversione imperii Sinensis ac Mongoliae recitantibus, indulgentiam trecentorum dierum, defunctis quoque adplicabilem, pro qualibet vice, benigne concessit; iis vero, qui eandem orationem quotidie per integrum mensem recitaverint, atque una eiusdem mensis die, cuiusque arbitrio eligenda, confessi ac sacra synaxi refecti, aliquam ecclesiam vel publicum oratorium devote visitaverint, ibique ad mentem Summi Pontificis oraverint, plenariam indulgentiam, adplicabilem ut supra, clementer elargitus est; tandem indulsit, ut praefatae indulgentiae acquiri etiam valeant a christifidelibus illiteratis, vel ab iis, qui prae manibus dictam orationem non habent, dummodo eius loco ad intentionem conversionis memoratarum gentium orationem dominicam cum angelica salutatione et *Gloria Patri* etc. bis recitent, ceteris adimpletis conditionibus.

ORATIO.

Domine Iesu Christe, unice Salvator universi generis humani, qui "iam dominaris a mari usque ad mare, et a flumine usque ad terminos orbis terrarum," aperi propitius sacratissimum Cor tuum etiam miserrimis imperii Sinensis nec non Mongoliae incolis, qui adhuc in tenebris et in umbra mortis sedent, ut, intercedente piissima Virgine Maria, matre tua immaculata, et sancto Francisco Xaverio, relictis idolis, coram te procidant, et Ecclesiae tuae sanctae aggregentur. Qui vivis et regnas in saecula saeculorum. Amen.—*Pater, Ave et Gloria.*

Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

A. Can. GIAMBENE, *Substitutus pro Indulgentiis.*

Indulgentia conceditur recitantibus quamdam Orationem pro conversione Imperii Iaponensis.

Sanctissimus D. N. D. Pius div. prov. PP. X, in audientia R. P. D. Adessori S. Officii impertita, indulgentiam trecentorum dierum, defunctis quoque adplicabilem atque semel in die lucrandam, benigne concessit universis christifidelibus corde saltem contrito ac devote recitantibus sequentem orationem pro conversione Imperii Iaponensis: *O Maria, fulgida Stella matutina, quae iam primum terris, apparens, proximum Solis iustitiae et veritatis ortum significasti, Imperii Iaponensis civibus suaviter illucescere dignare, ut mox discussis mentium tenebris, Lucis aeternae Candorem, Filium tuum, Dominum nostrum Iesum Christum fideliter agnoscant. Amen.* Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

A. Can. GIAMBENE, *Substitutus pro Indulgentiis.*

Indulgentia adnectitur cuidam oratiunculae ad Iesum.

SSmus. D. N. D. Pius div. prov. PP. X, in audientia R. P. D. Adessori S. Officii impertita, universis christifidelibus sequentem oratiunculam: *Iesu Christe, Fili Dei vivi, lux mundi, te adoro, tibi vivo, tibi morior, Amen,* corde saltem contritis ac devote recitantibus, indulgentiam centum dierum, semel in die lucrandam, defunctis quoque adplicabilem, benigne concessit. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

A. Can. GIAMBENE, *Substitutus pro Indulgentiis.*

CONGREGATION OF THE CONSISTORY.

Solvuntur quaedam dubia circa competentiam SS. Congregationum et Tribunalium Rotae et Signaturae Apostolicae.

Vi Constitutionis *Sapienti consilio* restitutis vel potius noviter institutis tribunalibus S. Romanae Rotae et Signaturae Apostolicae, quae sequuntur dubia exorta sunt circa competentiam propriam SS. Congregationum et Tribunalium :

I. Utrum restitutio in integrum adversus sententiam alicuius S. Congregationis, editam ante Constitutionem *Sapienti consilio*, sit concedenda ab ipsa sacra Congregatione, quae sententiam tulit vel a sacra Rota, vel ab Apostolica Signatura.

II. Utrum adiutores Auditorum S. Rotae agere possint munus advocati in aliqua causa, quae agitur apud S. Rotam, vel apud Apostolicam Signaturam.

III. Quaestione aliqua ad sacram aliquam Congregationem delata, et una ex partibus dissentiente quominus ibi res disciplinari seu administrativo modo dirimatur, dubium de competentia ita excitatum, a quonam et quomodo definitiva et inappellabili sententia sit resolvendum.

IV. Et si res sit apud S. Rotam, dubium de eius competentia a quonam et quomodo definitiva pariter et inappellabili sententia sit resolvendum.

Et Emi. Patres S. Congregationis Consistorialis, votis Consultorum aliisque perpensis, in pleno conventu diei 3 Iunii 1909 respondendum censuerunt :

Ad. I. Ab Apostolica Signatura, de commissione Sanctissimi.

Ad. II. *Negative* in utroque casu.

Ad. III. Servetur dispositio *Normarum peculiarium Ordinis* (seu *Regolamento*), *cap. I, num. 3, et cap. III, num 10*. Quod si Congressus dubitet de sua competentia, rem deferat ad S. Congregationem Consistorialem pro dubii definitione, iuxta *num. 2, cap. I* earumdem *Normarum*. Si vero Congressus decernat, causae cognitionem ad se competere, et una ex partibus recursum ad SSmum. Dominum contra Congressus resolutionem interponat, de commissione ipsius SSmi. quaestio de competentia pariter a S. Congregatione Consistoriali dirimatur.

Ad. IV. Firmo quod S. Rota, quum sit appellationis tribunal, videre nequit de instantiis in primo gradu, nisi ex commissione SSmi., in casu quo recursus penes S. Rotam interpositus fuerit contra aliquem Episcopi seu ordinarii actum, de quo disceptetur vera ne sit sententia, an potius decretum seu dispositio disciplinaris; dubium de competentia dirimatur iisdem, cum proportionem, servatis regulis ac in praecedenti responsione.

Facta vero de his omnibus relatione SSmo. D. N. Pio PP. X in audientia diei 11 Iunii 1909, Sanctitas Sua supra relatas resolutiones Emorum. Patrum approbare et confirmare dignata est.

L. ✠ S.

C. Card. DE LAI, *Secretarius*.
SCIPIO TECCHI, *Adressor*.

De quibusdam Collegiis a S. Congregatione de Propaganda fide dependentibus ante Constitutionem "Sapienti Consilio."

Die 29 Iulii 1909.

Postquam vi Constitutionis *Sapienti consilio* plures regiones, olim subiectae S. Congregationi de Propaganda Fide, subductae fuerunt ab eius iurisdictione, quaesitum est, quae esset conditio quorundam collegiorum Urbis, in quibus educabantur iuvenes ad praefatas regiones ut plurimum pertinentes, et quae hucusque speciali directioni et administrationi S. Congregationis de Propaganda suberant.

Dubia hac de re, inter alia, proposita haec fuerunt: "IX. Utrum collegia Americae septentrionalis, Hiberniae et Scotiae dependere pergant a Congregatione de Propaganda, et utrum eorundem alumni praestare teneantur iusiurandum praescriptum ab Urbano VIII, die 24 Novembris 1625.—X. Utrum etiam alumni Americae septentrionalis Canadenses, Hiberni, qui ex iure foundationis instituuntur in collegio Urbano de Propaganda, emittere obstringantur posthac memoratum iuramentum ab Urbano VIII praescriptum, atque in forma et terminis deinceps statutis ab Alexandro VII per Bullam diei 20 Iulii 1660, pro cunctis collegii Urbani alumni.—XI. Utrum Cardinalis Praefectus Congregationis de Propaganda poterit adhuc concedere litteras dimissoriales ad sacros Ordines alumni collegiorum Americae septentrionalis, Hiberniae et Scotiae; et an ac quomodo mutare oporteat titulum *missionis*.—XII. Utrum et quare ratione immutandus sit titulus *missionis* quoad alumnos collegii Urbani de Propaganda, qui pertinent ad provincias ecclesiasticas et dioeceses a Congregatione de Propaganda avulsas."

His dubiis S. Congregatio Consistorialis, juxta mentem a SSmo. D. N. acceptam, ita die 12 Novembris 1908 respondit: "Ad IX. Collegia Americae septentrionalis, Hiberniae et Scotiae posthac pendebunt a S. Congregatione Consistoriali. Iuramentum autem ab alumni praestandum servetur, reformandum tamen erit iuxta novam statuendam formulam.—Ad X. *Affirmative*, formulâ vero reformatâ, consiliis initis cum Emo. Cardinali Praefecto S. Congregationis de Propaganda.—Ad XI. Concessio

litterarum dimissorialium ad sacros Ordines pertinebit ad hanc S. Congregationem, quae, cum necessarium fuerit, immutabit titulum *missionis* in titulum *servitii ecclesiae*.—Ad XII. Emus. Cardinalis Praefectus Congregationis de Propaganda mutabit pro memoratis alumnis titulum *missionis* in titulum *servitii ecclesiae*."

Verum, publicatis hisce resolutionibus, nova dubia oborta sunt. Sane Emus. Praefectus S. Congregationis de Propaganda praefatis collegiis praerat etiam qua eorum Protector, et qua talis alumnis litteras dimissorias ad Ordines aliasque dispensationes concedere consueverat, iuxta antiqua privilegia a Summis Pontificibus tributa Cardinalibus eorundem collegiorum Protectoribus. Quaesitum itaque est, utrum haec potestas transiret universa ad S. Congregationem Consistorialem et ad Cardinalem Secretarium.

Sed et alia extra Urbem in Europa et America aderant collegia seu seminaria, S. Congregationi de Propaganda directe seu immediate subiecta, de quibus quoque dubium movebatur, utrum eidem Congregationi adhuc subesse deberent.

Quapropter S. Congregatio Consistorialis, ut in re satis complexa omnimodam lucem obtineret, Moderatores singulorum horum collegiorum interpellavit, ut quae essent eorum statuta, regulae et privilegia proferrent.

Disceputationum puncta haec potissima erant:

1.º a quam S. Congregatione, et quomodo, haec collegia in posterum dependere deberent; et cum vi Constitutionis *Sapientis consilio* S. Congregatio Consistorialis polleat alta directione et moderatione in universa seminaria locorum iuri communi subiectorum, utrum collegia, de quibus disceptabatur, subesse deberent S. Congregationi Consistoriali hoc lato sensu, an potius etiam strictiori, idest modo directo et immediato;

2.º a quonam concedendae essent alumnis praefatorum collegiorum litterae dimissoriae ad Ordines;

3.º quonam titulo iidem alumni ordinari deberent;

4.º an adhuc ab eisdem iuramentum praestari deberet eodem modo ac hucusque ab eis Congregatio de Propaganda exigere consueverat.

Collegia vero seu seminaria, de quibus dubia movebantur, praetur tria superius recensita, Hiberniae, Scotiae et Americae septentrionalis in Urbe, haec insuper recensebantur:

(a) Collegium Anglicum Urbis a Summo Pontifice Gregorio XIII anno 1579 institutum, et Cardinali Protectore donatum aliisque pluribus privilegiis: cui anno 1898 ex institutione s. m. Leonis XIII accessit collegium Beda pro Anglis alumnis nuper e protestantismo conversis.

(b) Collegium Canadense Urbis, coniunctum cum seminario

S. Sulpitii civitatis Montisregalis in Canada, et ab iisdem patribus S. Sulpitii directum, quo conveniunt e Canada iuvenes sacerdotes aut saltem clerici in maioribus Ordinibus constituti, ut studia superiora perficiant.

(c) Collegium Iosephinum civitatis *Columbus* in America, a sacerdote Iosepho Jessing anno 1888 fundatum pro educatione iuvenum pauperum ad statum sacerdotalem optantium in foederatis statibus Americae septentrionalis: quod collegium a fundatore ipso, anno 1892, cessum fuit cum omnibus suis bonis S. Congregationi de Propaganda, et iuxta suas regulas sub omnimoda est directione et dependentia huius S. Congregationis.

(d) Collegium Americanum Lovanii in Belgio, anno 1858 fundatum, ut "ex variis nationibus iuvenes praeparentur idonei, qui ministerium sacrum in provinciis foederatis Americae septentrionalis, in provincia Victoriensi (Columbiae Britannicae) ac in dioecesibus Portus hispanici ac Rosensi, uti sacerdotes saeculares, sub Illmorum. Episcoporum regimine exercent." Iuxta suas regulas collegium hoc subest auctoritati Emi. Praefecti S. Congregationis de Propaganda et Commissionis Praesulum a Concilio Baltimorensi III institutae.

(e) Collegium Anglicum Vallisoleti in Hispania, anno 1592 a Philippo II cum approbatione Clementis VIII erectum, et patribus Societatis Iesu tunc primum concreditum; quod dein, sub Carolo III, novis statutis donatum, modo vocatur regium, et eius rector a rege Hispaniae ex propositione Episcoporum Angliae inter sacerdotes saeculares eligitur.

(f) In iisdem fere conditionibus ac Anglicum habetur Vallisoleti aliud collegium pro Scotiae alumniis.

(g) Collegium Anglicum Lisbonense, quod regi dicitur iisdem regulis et privilegiis collegii Anglici Urbis, S. Sedi immediate subiectum est. Rector a Summo Pontifice eligitur ex propositione Episcoporum Angliae.

(h) Collegium Hibernense, Parisiis, quod, institutum anno 1578, subest directioni sacerdotum Missionis, vulgo Lazaristae, quos Archiepiscopi Hiberniae eligunt inter religiosos ab eadem congregatione Missionis propositos.

(i) Collegium Omnium Sanctorum, Dublini in Hibernia anno 1842 fundatum, ad sacerdotes instituendos et comparandos pro missionibus catholicis ubi lingua anglica praevallet. Dirigitur a sacerdotibus congregationis Missionis, sub directa dependentia S. Congregationis de Propaganda.

(l) Denique in Liguria, Ianuae, adest collegium nuncupatum *Brignole-Sale*, curae sacerdotum congregationis Missionis commissum, cuius finis est "di favorire la vocazione di operai evangelici, destinati a predicare la religione cattolica presso gli

infedeli o presso le nazioni eterodosse." Ex decreto autem S. Congregationis de Propaganda, diei 17 Septembris 1908, in hoc collegio non admittuntur clerici, qui non sint destinati pro locis missionum.

Quoad sacram alumnorum ordinationem, recolendum est, in hisce collegiis non unam eandemque regulam dari. Nam in collegio Americano septentrionali dimissorias concedere consueverat Emus. Card. Praefectus S. C. de Propaganda. Fertur autem, eas concedere valuisse, non qua Praefectus sacrae istius Congregationis, sed qua collegii Protector. Idem sentiendum quoad collegium Hibernicum Urbis: idemque quoad collegium Scotorum Urbis; quod imo, ex Bulla suae fundationis, eadem obtinet privilegia, quoad sacram alumnorum ordinationem, ac collegium Anglicum Urbis.

In hoc autem collegio Cardinalis Protector valet alumnis dare dimissorias ad Ordines, eisdem indulgere ordinationem extra tempora, eosque, si opus sit, dispensare ab interstitiis, a natalium defectu, et a titulo sacrae ordinationis.

In collegio Iosephino *Columbus*, ex resolutione S. C. de Propaganda diei 2 Aprilis 1894, dimissorias alumnis concedit Delegatus Apostolicus, ea tamen lege, ut dimissoriae litterae ab eo dirigantur ad Episcopum Columbensem, et eo absente, impedito aut nolente, ad alium.

In seminario Lovaniensi rector ipse dimissorias concedit. alumnis, vi indulti ad tempus a S. C. de Propaganda eidem dati. Et vi similis indulti eas concedit rector collegii Anglici Vallisoleitani, et rector collegii Anglici Lisbonensis.

Alumni collegii Hibernici, Parisiis, dimissorias a suis Ordinariis petere debent: itemque alumni collegii Omnium Sanctorum Dublini.

Quoad titulum sacrae ordinationis, in praefatis collegiis, clerici consueverant ferme semper promoveri titulo *missionis*. Sed ex rerum mutatione, quae contigit die 2 Novembris 1908, vi Constitutionis *Sapienti consilio*, hic titulus haud amplius adhiberi pro pluribus poterat. Quapropter, iuxta mentem a SSmo. D. N. acceptam, S. Congregatio Consistorialis, die 12 Novembris eiusdem anni (ceu supra relatum est), declaravit, substituendum esse titulo *missionis* titulum *servitii ecclesiae*.

Paulo post vero, Delegato Apostolico pro statibus foederatis Americae septentrionalis postulanti, quo titulo deinceps ordinari deberent clerici illius nationis, SSmus. D. per Secretariam Status in eundem sensum respondit.

Recentius, cum Emus. Hiberniae Primas, suo et aliorum Episcoporum nomine, regulam et ipse hac in re quaesivisset, de mandato SSmi. rem perpendit sacra haec Congregatio: quae,

requisito voto Rmi. P. Wernz, die 27 Maii 1909, in plenario conventu censuit ita rescribendum esse, quod et SSmus. D. probavit : " Pro gratia ad quinquennium, ut in omnibus et singulis dioecesibus Hiberniae, clerici, quoties alio canonico titulo careant, ad sacros-maiores Ordines promoveri queant titulo *servitii ecclesiae*, hoc est *dioecesis*. Caveant autem singuli Archiepiscopi et Episcopi, ut, qui ita promoti sunt, honestae sustentationis rationibus non careant, et ut ii, qui iuxta Constitutionem *Speculatores*, et decreta S. Congregationis Concilii de excardinatione et sacra ordinatione, 20 Iulii 1898 et 24 Novembris 1906, ad iuramentum praestandum tenentur, huic obligationi, prout ibi praescriptum est, et non ultra, satisfaciant."

Videndum itaque est, an et quomodo haec regula, quae quasi privilegium dici debet pro quibusdam collegiis et regionibus data, extendenda sit aliis collegiis, de quibus vertit quaestio.

Postremo res est de iuramento. Qua in re animadvertendum est, quod clerici ordinandi titulo missionis generatim adiguntur ad certam iurisiurandi formam praevis praestandam, quae ex decreto S. C. de Propaganda, diei 27 Aprilis 1871, ita est :

" Ego N., filius N., dioecesis N. (vel Vicariatus N.), spondeo et iuro, quod postquam ad sacros Ordines promotus fuero, nullam religionem, societatem aut congregationem regularem, sine speciali Sedis Apostolicae licentia aut S. Congregationis de Propaganda Fide, ingrediari, neque in earum aliqua professionem emittam.

" Voveo pariter et iuro, quod in hac dioecesi aut Vicariatu (vel in missione cui S. Sedi vel S. Congregationi de Propaganda Fide me destinare placuerit) perpetuo in divinis administrandis laborem meum ac operam, sub omnimoda directione et iurisdictione R. P. D. pro tempore Ordinarii, pro salute animarum impendam ; quod etiam praestabo, si, cum praedictae Sedis Apostolicae licentia, religionem, societatem aut congregationem regularem ingressus fuero, et in earum aliqua professionem emisero."

Sed est et aliud iuramentum speciale pro plerisque ex collegiis superius recensitis statutum, quod ab alumni paulo post ab ingressu in piam domum debet emitti, et in casu sacrae ordinationis supplet iuramentum commune pro locis missionis mox memoratum. Hanc formulam primum statuit Urbanus VIII pro collegio de Propaganda, quod ipse instituit ; ampliavit Alexander VII, adiciendo vetitum ingrediendi in aliquod religiosum institutum sine S. Sedis venia ; declaravit S. C. de Propaganda, pluribus resolutionibus ad rem datis.

Formula autem haec est :

" Ego N., filius N., dioecesis N., plenam habens instituti huius collegii notitiam, legibus et constitutionibus ipsius, quas iuxta

Superiorum explicationem amplector, me sponte subiicio, easque pro posse observare promitto.

“Insuper spondeo et iuro, quod, dum in hoc collegio permanebo, et postquam ab eo, quocumque modo, sive completis sive non completis studiis, exiero, nullam religionem, societatem aut congregationem regularem sine speciali Sedis Apostolicae licentia vel sacrae Congregationis de Propaganda Fide, ingrediar, neque in earum aliqua professionem emittam.

“Spondeo pariter et iuro, quod, volente sacra Congregatione de Propaganda Fide, statum ecclesiasticum amplectar, et ad omnes sacros, etiam presbyteratus, Ordines, cum Superioribus visum fuerit, promovebor.

“Item voveo et iuro, quod, sive religionem ingressus fuero, sive in statu saeculari permansero, si intra fines Europae fuero, quolibet anno; si vere extra, quolibet biennio, mei ipsius, meique status exercitii, et loci, ubi moram traxero, sacram Congregationem de Propaganda Fide certiorabo.

“Voveo praeterea et iuro, quod, iussu praedictae Congregationis de Propaganda Fide, sine mora in provinciam meam revertar, ut ibi perpetuo in divinis administrandis laborem meum ac operam pro salute animarum impendam: quod etiam praestabo, si, cum praedictae Sedis licentia, religionem, societatem, aut congregationem regularem ingressus fuero, et in earum aliqua professionem emisero.

“Denique voveo et iuro, me praedictum iuramentum eiusque obligationem intelligere et observaturum, iuxta declarationes factas a sacra Congregatione de Propaganda Fide, et Brevi apostolico roboratas sub die 20 Iulii 1660. Itemque iuxta novissimam declarationem eiusdem sacrae Congregationis, die 12 Maii anno 1834 editam.

“Sic me Deus adiuvet et haec sancta Dei evangelia.”

Haec formula in usu est penes plura Urbis collegia, nempe penes collegia de Propaganda, Scotiae, Hiberniae, Americae septentrionalis, Angliae (pro alumniis dumtaxat, exclusis scilicet convictoribus), et penes collegium Iosephinum civitatis *Columbus*. In collegio Anglico Lisbonensi, in usu est formula Urbani VIII, sine additamento Alexandri VII. In collegio Anglico Vallisoleto duae speciales formulae iurisiurandi vigent, quae ceteroquin in pluribus conveniunt cum superius recensitis. In seminario vero Lovaniensi aliisque nullum speciale iuramentum exigitur. Videndum itaque est, quid etiam de hac iuramenti praestatione sit decernendum.

Haec itaque dubia enodanda S. Congregationi proposita sunt:

I. Quomodo intelligenda sit dependentia a S. Congregatione Consistoriali trium Urbis collegiorum, nempe Americae septen-

trionalis, Hiberniae et Scotiae, de qua in resolutione diei 12 Novembris 1908 ad IX; et quid idcirco statuendum sit quoad designationem et attributiones Emi. Cardinalis Protectoris in iisdem collegiis.

II. Utrum et qua ratione, post Constitutionem *Sapienti consilio*, collegium Anglicum de Urbe adnexumque collegium Beda dependeat a S. Congregatione Consistoriali.

III. Utrum et quomodo collegium Canadense de Urbe in posterum dependeat a S. Congregatione Consistoriali.

IV. Quae statuenda sint circa collegium Iosephinum in civitate *Columbus* Americae septentrionalis.

V. Utrum collegium Americanum, Lovanii, post Constitutionem *Sapienti consilio*, dependeat a S. Congregatione de Propaganda Fide, an a S. Congregatione Consistoriali.

VI. Utrum et quae iura posthac exercere valeat S. Congregatio Consistoriolis quoad collegium Anglicum S. Albani Vallisoleti.

VII. Utrum et quomodo providendum sit collegio Anglico Lisbonensi.

VIII. Utrum et quomodo collegium Omnium Sanctorum, Dublini, adhuc dependeat a S. Congregatione de Propaganda Fide.

IX. Utrum et quomodo collegium Hibernicum, Parisiis, dependeat a S. Congregatione Consistoriali.

X. Utrum collegium Ianuense *Brignole-Sale* etiam nunc dependere debeat a S. Congregatione de Propaganda Fide.

XI. Ad quem spectet concedere litteras dimissorias ad sacros Ordines alumnis collegiorum Americae septentrionalis, Hiberniae atque Scotiae de Urbe, nec non aliorum collegiorum, quae superius recensita sunt.

XII. Utrum et quinam titulus ad sacros Ordines, post Constitutionem *Sapienti consilio*, subrogandus sit titulo *missionis* quoad alumnos collegiorum, de quibus supra.

XIII. Quid statuendum sit circa iuramentum ab alumnis eorundem collegiorum in ingressu in collegium praestandum.

XIV. Utrum clerici statuum feoderatorum Americae septentrionalis, qui vi peculiaris indulti, a Summo Pontifice per Secretariam Status die 2 Ianuarii 1909 concessi, promoventur ad sacros Ordines titulo *servitii ecclesiae*, teneantur emittere iuramentum sese mancipandi servitio suae ecclesiae seu dioecesis.

XV. Qua ratione reformandum sit iuramentum quoad eos alumnos collegii Urbani de Propaganda Fide, de quibus in resolutione S. Congregationis Consistorialis, die 12 Novembris 1908 ad X^{um} data.

Emi. Patres S. Congregationis Consistorialis, in plenario conventu diei 29 Iulii 1909, omnibus sedulo perpensis, responderunt :

Ad I. Hanc dependentiam intelligendam esse de alta directione, quam S. Congregatio Consistorialis, vi Constitutionis *Sapienti Consilio*, exercet in omnia seminaria et collegia iuri communi subiecta : et supplicandum SSmo., ut in unoquoque ex his collegiis Cardinalem Protectorem, qui in Urbe resideat, designet, cum attributionibus prout in eorundem constitutionibus et regulis, salvis tamen semper iis quae in memorata Constitutione *Sapienti consilio* et inferius disponuntur.

Ad II. *Affirmative*, in iisdem omnibus terminis ac in responsione ad I.^{um}

Ad III. Ad tramitem iuris communis, si et quatenus opus sit.

Ad IV. Quoad proprietatem et administrationem bonorum nihil innovandum : quoad collegii directionem, disciplinam aliaque, rem spectare ad S. Congregationem Consistorialem.

Ad V. *Negative* ad primam partem ; *affirmative* ad secundam, salvis iuribus S. Congregationis de Propaganda Fide quoad alumnos dioecesium, quae adhuc eidem subsunt.

Ad VI. *Affirmative*, et S. Congregationem Consistorialem succedere debere in iuribus, quae hucusque a S. Congregatione de Propaganda Fide exercebantur.

Ad VII. Firma dependentia eiusdem collegii a S. Sede, providendum quoad modum iuxta mentem.

Ad VIII. *Negative*, subrogata S. Congregatione Consistoriali in iuribus, quae hucusque in dictum collegium exercebat S. Congregatio de Propaganda Fide, et salvis iuribus S. Congregationis de Propaganda quoad alumnos dioecesium, quae eidem subsunt.

Ad IX. *Dilata*.

Ad X. *Affirmative*.

Ad XI. Litteras dimissorias concedendas esse a Cardinali Protectore, ubi adest : ubi vero deest, ab iis qui hoc privilegium legitime obtinuerunt ; ea tamen lege, ut, si non agatur de privilegio perpetuo, indulti prorogatio sacrae Congregationi Consistoriali reservata maneat. Rectores autem collegiorum (quisquis sit, qui dimissorias litteras concedat) teneri in antecessum in singulis casibus Ordinarium proprium candidati interpellare, semel pro Ordinibus minoribus, et denuo semel pro Ordinibus maioribus, nempe pro sacro subdiaconatus Ordine, an aliquid alumni ordinationi obstat.

Ad XII. *Affirmative*, et subrogandum esse titulum *servitii ecclesiae* titulo *missionis*, quoties alius canonicus titulus desit, servatis de iure servandis, prout in rescripto S. H. C. pro Hibernia, diei 27 Maii 1909 : salvo titulo *missionis* pro alumni, qui a S. Congregatione de Propaganda dependent.

Ad XIII. Conservandum esse iuramentum ab Urbano VIII

praescriptum, cum clausula adiecta ab Alexandro VII, in iis collegiis et pro iis alumniis qui hucusque illud praestare tenebantur, reformatum tamen iuxta adnexam formulam.* In collegio Anglico Lisbonensi iuramentum conservandum esse cum formula hactenus praescripta. Quoad collegium Americanum Lovaniense, ubi iuramentum non erat in usu, in posterum alumnos non dependentes a S. C. de Propaganda teneri in scriptis promittere, se fideliter inservituros esse propriae dioecesi, quae promissio in archivio collegii conservanda erit.

Ad XIV. *Negative*, nisi ad id adigantur in casibus a iure communi praescriptis; facta tamen obligatione alumniis, qui gratuito in bonum dioecesis aluntur, promissionem scriptam emittendi, sese fideliter inservituros esse propriae dioecesi.

Ad XV. Iuramentum reformandum esse iuxta superius indicatam formulam in responsione ad XIII, salvo iure S. Congregationis de Propaganda Fide, emendandi, si et quatenus necessarium ducat, formulam iuramenti pro alumniis locorum suae iurisdictionis.

Facta vero de his omnibus SSmo. relatione in audientia diei 6 Augusti insequentis, Sanctitas Sua resolutiones et vota Emorum. Patrum confirmare et adprobare dignata est.

L. ✠ S.

C. Card. DE LAI, *Secretarius*.
SCIPIO TECCHI, *Adessor*.

* IURISIURANDI FORMULA.

Ego N., e dioecesi N., plenam habens instituti huius collegii notitiam, ipsius leges et consuetudines, prout a moderatoribus explicatae sunt, libenter amplector, iisdem me sponte subiicio, easque pro viribus me observaturum polliceor.

Praeterea spondeo et iuro, me, quandiu hoc in collegio commorabor, et postquam, sive studiis expletis, sive secus, quavis de causa, inde discessero, nulli religiosae familiae aut societati vel congregationi regulari nomen daturum, nec in earum ulla professionem emissurum, sine speciali Apostolicae Sedis licentia.

Item spondeo et iuro, me, Superioribus adprobantibus, statum ecclesiasticum amplexurum, ad omnesque sacros Ordines, etiam presbyteratus, quum Praepositis meis visum fuerit, adscensurum.

Voveo denique ac iuro, me, nulla interiecta mora, in meam dioecesim reversurum, ut ibi perpetuo divinis ministeriis vacem operamque meam omnem pro christiani populi salute impendam.

Sic me Deus adiuvet et haec sancta Dei evangelia.

CONGREGATION OF THE DISCIPLINE OF THE SACRAMENTS.

Dubia circa Decretum de sponsalibus et matrimonio in Germanicis et Hungaricis regionibus.

In plenariis comitiis a S. Congregatione de disciplina Sacramentorum habitis, die 18 mensis Iunii anno 1909, sequentia proposita fuerunt dirimenda dubia, nimirum:

I. Num responsum a S. Congregationis Concilii diei 28 Martii 1908 ad II: "Exceptionem valere tantummodo pro natis in Germania ibique matrimonium contrahentibus," ita sit intelligendum, ut in quovis casu ambo coniuges debeant esse nati in Germania, seu respective in regno Hungariae.

II. An post extensionem Constitutionis *Provida* ad regnum Hungariae, Germaniam inter et Hungariam, quoad validitatem clandestinorum mixtorum matrimoniorum, reciproca relatio habeatur, ita ut duo coniuges nati ambo in Germania matrimonium mixtum clandestinum valide ineant etiam in regno Hungariae, et, viceversa, nati ambo in regno Hungariae valide contrahant clandestino quoque modo in Germania.

III. Num saltem natus in Germania cum nato in regno Hungariae mixtum matrimonium valide ineat sive in Germania sive in regno Hungariae.

Et Emi. Patres ad huiusmodi dubia ita respondendum censuerunt:

Ad I. *Affirmative.*

Ad II. *Negative.*

Ad III. *Negative.*

D. Card. FERRATA, *Praefectus.*

Ph. GIUSTINI, *Secretarius.*

L. ✠ S.

CONGREGATION OF THE COUNCIL.

DUBIA.

Non obstantibus Instructione S. Congregationis pro Negotiis ecclesiasticis extraordinariis anni 1844, necnon extensione declarationis Benedictinae, a Pio VI anno 1780 facta, matrimonia mixta, coram ministro acatholico in imperio Russiaco contracta, vi decreti "Ne temere" pro invalida sunt habenda.

Ad S. Congregationem Concilii proposita fuerunt sequentia dubia:

I. Utrum sub art. IX, § 2, decreti *Ne temere*, in exceptione: "*nisi pro aliquo particulari loco aut regione aliter a S. Sede statutum*"

"*sit*," comprehendantur instructio S. Congregationis pro Negotiis ecclesiasticis extraordinariis anno 1844 pro imperio Russiaco et regno Poloniae: "Respondendum oretenus, matrimonia mixta, quae in Russiaco imperio et in regno Poloniae inita sint praeter formam a Tridentino Concilio praescriptam, esse prudenter dissimulanda, et quamvis illicita, pro validis habenda, nisi tamen aliud obstet dirimens canonicum impedimentum," et extensio declarationis Benedictinae ad Poloniam in imperio Russiaco, a Pio VI, 2 Martii 1780 facta.

II. Utrum, attenta praefata instructione S. Congregationis pro Negotiis ecclesiasticis extraordinariis anni 1844, et extensione declarationis Benedictinae, a Pio VI, anno 1780 facta, matrimonia mixta, post decretum *Ne temere*, incipiendo a Paschate anni 1908, contracta coram ministro acatholico in imperio Russiaco pro validis habenda sint.

Die 8 Iulii 1908.

Sacra Congregatio Concilii Tridentini interpres, ad supra relata dubia respondendum censuit:

Ad. I. *Negative.*

Ad. II. Provisum in primo.

Facta postmodum relatione SSmo. D. N. Pio PP. X, Sanctitas Sua resolutionem Emorum. Patrum approbare dignata est.

VINCENTIUS Card. Episc. Praenest, *Praefectus.*

L ✠ S.

B. POMILI, *Secretarius.*

Sacerdoti cui brachium dexterum amputatum fuit, facultas Missam celebrandi conceditur.

Die 22 Maii 1909.

SYNOPSIS DISPUTATIONIS. — Sacerdos Leonardus Penders, usque ad kalendas Aprilis huius anni in dioecesi Ruremondensi parochus, supplici libello nunc exponit, se paucis abhinc mensibus ita infeliciter iuxta cursum viae ferreae cecidisse, ut currus dexterum eius brachium contriverit: quod deinceps fere totum a chirurgis debuit amputari. Postquam convaluit, ficticium brachium sibi comparavit, ita ut nunc omnino decenter in publicum procedere ac plura munia sacerdotalia obire possit in orphanotrophio, ad quod ab Episcopo fuit deputatus. Petit proinde ut, non obstante amputatione brachii, S. Sacrificium litare sibi liceret. Episcopus Ruremondensis, oratoris preces, viso testimonio sacrae Liturgiae lectoris in suo seminario, illum enixe commendare non dubitat. Testimonium autem dicti lectoris sacrae Liturgiae, circa modum quo orator Missam cele-

brare valet, sic se habet: "Brachium ficticium ei fere nihil in actionibus auxilii affert, sed efficit ut decentius ad altare inconspectu populi prodire possit. Debet omnia facere mediante uno brachio sinistro; se signare, signare librum, cruces formare, extergere calicem, offerre et elevare hostiam et calicem, etc. Satis decenter et accurate tamen omnia peraguntur." Et prosequitur, exponens quo modo in singulis Missae caeremoniis se gerere posset.

Hisce praehabitis, ex officio advertitur in primis, translaticium esse in iure, ab altaris ministerio illos arcendos esse, qui tali corporis vitio laborant, ut absque irreverentia divinis, vel populi scandalo, in suscepto vel suscipiendo ordine haud valeant ministrare, uti constat ex *cap. 2, de clerico aegrotante*, et alio *cap. Exposuisti 6, de corpore vitiat*, concinentibus *cap. 1 et 2* eiusdem tituli, et *can. 3, dist. 55*. Quibus iuris principiis adhaerens, haec S. C. in *Augustana* die 19 Decembris 1772, et in *Firmana* die 14 Iunii 1823, aliisque quampluribus resolutionibus, petitam dispensationis gratiam denegavit. In themate praeterea causae canonicae pro gratia exulare videntur, nempe necessitas aut evidens ecclesiae utilitas, de quibus nec verbum in oratoris precibus occurrit.

Ex adverso vero animadvertitur, quod licet indubii iuris sit, quod corporis vitio laborantes ab altaris ministerio arceri debeant, tamen Summus Pontifex, rationabilibus concurrentibus causis, dispensationem ab huiusmodi irregularitate concedere solet. Sic in *Geruntina*, 29 Aprilis 1788, solvit quemdam sacerdotem, qui universae laevae manus digitos in licita venatione perdidit; in *Patavina*, 18 Augusti 1827, quidam sacerdos, cui laeva manus ad carpum usque abscissa fuerat, dispensationem obtinuit; in *Bergomen.*, 28 Novembris 1852, preces sacerdotis, qui, securae mortis vitandae causa, brachii sinistri amputationem tulerat, dimissae fuerunt sequenti rescripto: "Dummodo celebret in oratorio privato, et, si Episcopo videatur, cum adsistentia alterius sacerdotis vel diaconi, pro gratia dispensationis, facto verbo cum SSmo." Pariter in *Callien.*, 9 Septembris 1882, sacerdos, cuius laeva manus amputata fuerat, gratiam dispensationis consecutus est, sub conditione tamen adsistentiae sacerdotis in Missae sacrificio; in *Barbastren.*, 12 Septembris 1868, Iosepho Salas, tertia dexteri brachii parte carenti, dispensatio ac rehabilitatio indultae sunt, iuxta votum Emi. Vicarii Urbis, ut nempe publice celebraret in sua paroecia, alibi vero, ubi notus non esset privatim.

In themate praeterea agitur de sacerdote promoti, qui citra omnem culpam, sed, miserimi infortunii causa, incidit in irregularitatem. Accedit, quod deformitati ficticio brachio satis con-

sultum est : quod nullam irreverentiam vel populi admirationem ex Missae celebratione orituram testatur Episcopus cum liturgiae magistro.

RESOLUTIO.—Emi. Patres S. Congregationis Concilii, in plenario coetu diei 22 Maii 1909, respondendum censuerunt :

Dummodo celebret in oratorio privato, et, si ita Episcopo videretur, cum adistentia alterius sacerdotis vel diaconi, pro gratia dispensationis, facto verbo cum Sanctissimo.

Facta autem relatione SSmo. Dno., die 23 Maii eiusdem anni Sanctitas Sua resolutionem Emorum. Patrum approbavit, et, iuxta eamdem, dispensationem concedere dignata est.

L. ✠ S.

IULIUS GRAZIOLI, *Subsecretarius.*

CONGREGATION FOR RELIGIOUS COMMUNITIES.

Speciales restrictivae clausulae rescriptis saecularizationis religiosis concedendis adnectuntur.

Ex audientia SSmi., die 15 Iunii 1909.

Quum minoris esse soleat aedificationis, salvis extraordinariis nonnullis casibus, quod in officiis dioecesanis eminere conspiciantur, qui, vel in aliquo Ordine regulari vota solemniter professi, indultum saecularizationis sive perpetuae sive ad tempus obtinuerint, vel in Instituto aliquo religioso, emissis votis perpetuis, ab istis dispensati fuerint; ne alii inde Religiosi induci possint, ut varios egrediendi claustra praetextus exquirant, quod nimis frequens accidere experientia docet, sanctissimus Dominus noster Pius Papa decimus decernere dignatus est, ut omnibus deinceps rescriptis, quibus saecularizatio perpetua vel ad tempus, aut votorum perpetuorum relaxatio, prout supra, sacerdotibus et clericis in sacris ordinibus constitutis conceditur, adnexae intenduntur, licet non expressae, sequentes clausulae, quarum dispensatio Sanctae Sedi reservatur :

Vetitis, absque novo et speciali Sanctae Sedis indulto :

1° quolibet officio, et quoad eos qui ad beneficia habilitati sunt, quolibet beneficio in basilicis maioribus vel minoribus, et in ecclesiis cathedralibus;

2° quolibet magisterio et officio in seminariis clericalibus maioribus et minoribus aliisque Institutis, in quibus clerici educantur, nec non in Universitatibus et Institutis, quae privilegio apostolico gaudent conferendi gradus academicos in re philosophica, theologica et canonica;

3° quocumque officio vel munere in Curiis episcopalibus;

4° officio Visitoris et Moderatoris domorum Religiosorum

utriusque sexus, etiamsi agatur de congregationibus mere dioecesanis;

5° habituali domicilio in locis, ubi exstat conventus, vel domus religiosa Provinciae, vel Missionis, cui sacerdos vel clericus saecularizatus, vel a votis perpetuis solutus, ut supra, adscriptus erat.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, eodem die 15 Iunii 1909.

Fr. I. C. Card. VIVES, *Praefectus*.

L. ✠ S.

D. LAURENTIUS JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

INSTRUCTIO.

Circa Debita et Obligationes Oeconomicas a Religiosis Familiis Suscipienda.

Inter ea, quae religiosis Familiis maius detrimentum afferunt, quaeque sicut earum tranquillitatem perturbant, ita bonam existimationem in discrimen vocant, praecipue est numeranda nimia facilitas, qua aliquando debita contrahuntur.

Saepe enim aes alienum inconsulto et intemperate suscipitur, sive ad excitandas domos, sive ad eas augendas et ampliandas, sive ad tyrones plus aequo recipiendos, sive ad manum apponendam operibus vel instituendae iuventutis, vel sublevandae miseriae.

Quae quidem omnia, licet vel in se, vel ratione praestituti finis, sint opera laude digna, quum tamen regulis christianae prudentiae et aequae administrationis non semper respondeant, ideoque apostolicarum praescriptionum verbis et spiritui contraria sint, Deo esse grata non possunt, nec proximo valent permansuram afferre utilitatem.

Quum autem in dies misere succrescat huiusmodi abusus, debita contrahendi absque prudentibus cautelis, et frequenter sine venia, sive Superioris generalis sive huius Apostolicae Sedis; attentis peculiaribus et extraordinariis sane circumstantiis, in quibus publicae et privatae res oeconomicae versantur; ne domus quaecumque religiosae, ex sua leviori agendi ratione, in aere alieno contrahendo damnum in posterum persentiant; sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, habitis suffragiis Emorum. Patrum Cardinalium huius sacrae Congregationis negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, in plenario coetu ad Vaticanum habito, die 30 Iulii 1909, post maturum examen, haec decernere, statuere et praescribere dignatus est, a singulis Ordinibus, congregationibus, institutis, utriusque sexus, sive votorum solemniis sive simplicibus, a monasteriis, collegiis et domibus religiosis, sui quoque iuris, vel Ordinariis locorum subiectis, apprime servanda:

I. Moderatores, sive generales sive provinciales seu regionales sive locales nulla debita notabilia contrahant, nullasque notabiles obligationes oeconomicas suscipiant, directe vel indirecte, formaliter vel fiducialiter, hypothecarie vel simpliciter, cum onere vel absque onere reddituum seu fructuum, per publicum vel privatum instrumentum, oretenus vel aliter :

(a) absque praevio consensu Consilii generalis seu Definitorii si agatur de Curia generali, aut de domo vel domibus, immediate iurisdictioni seu directioni Curiae generalis subiectis ;

(b) vel absque praevio consensu Consilii seu Definitorii provincialis, et expressa licentia Moderatoris generalis, accedente voto deliberativo Consilii seu Definitorii generalis, si agatur de debitis vel obligationibus a Superioribus provincialibus vel regionalibus contrahendis seu suscipiendis ;

(c) vel absque praevio consensu Consilii localis seu monasterii sive domus, quocumque nomine designetur, sub nullo Superiore provinciali seu regionali positae, et expressa licentia Moderatoris generalis, eiusque Consilii seu Definitorii generalis. Quod si Ordo in varias congregationes seu familias, proprium Praesidem seu Moderatorem generalem seu quasi generalem habentes, divisus sit, huius Praesidis seu Moderatoris eiusque Consilii licentia necessaria omnino erit ;

(d) vel absque praevio consensu Concilii localis, si agatur de monasteriis vel domibus nulli Moderatori generali subiectis, accedente tamen licentia in scriptis Ordinarii loci, si monasteria seu domus huiusmodi ab Ordinarii iurisdictione vere exempta non sint.

II. In debitis vel in obligationibus oeconomicis contrahendis, habenda est notabilis quantitas, quae superat 500 libellas, nec attingit 1000, si agatur de monasteriis vel domibus singulis ; quae superat 1000 libellas, nec attingit 5000, si agatur de provinciis vel quasi provinciis ; quae superat 5000 libellas, si de Curiis generalibus. Quod si domus, provincia vel Curia generalis debita vel obligationes contrahere intendat, quae valorem 10,000 libellarum excedant, praeter licentiam respectivi Consilii, ut supra, requiritur beneplacitum apostolicum.

III. Non licet per diversa debita vel per obligationes diversas, quae quomodolibet contracta sint vel contrahantur, summam respectivam in praecedenti articulo expressam superare ; sed omnia et singula debita omnesque et singulae obligationes, quomodolibet contracta, semper coalescunt. Ideoque nullae omnino erunt licentiae ad nova debita contrahenda novasque obligationes suscipiendas, si anteacta debita vel obligationes nondum extincta sint.

IV. Pariter nulla erunt indulta seu beneplacita apostolica ad

contrahenda debita vel ad suscipiendas obligationes, valorem 10,000 libellarum excedentia, si domus, provincia vel Curia generalis oratrix in precibus reticeat alia debita vel alias obligationes, quibus forsitan adhuc gravatur.

V. Si qua autem congregatio et institutum votorum simplicium aliaeque religiosae Familiae Consilia generalia, provincialia et localia non habeant, illa intra tres menses constituent ad hunc finem vigilandae administrationis oeconomicae. Monasteria autem seu domus, quae sint sui iuris, nec Consilium libera capituli localis electione constitutum habeant, illud pariter intra tres menses sibi eligant. Consiliarii autem per triennium in officio permaneant, et sint quatuor in monasteriis vel domibus, quae saltem duodecim electores habent, et duo ad minus in aliis.

VI. Suffragia, de quibus agitur in articulo I, toties quoties exquirantur, et semper secreta atque deliberativa sint, non mere consultiva; licentiae autem, virtute suffragiorum concessae, numquam oretenus, sed in scriptis dentur. Acta vero Consilii subscribantur tum a Moderatore tum a singulis consiliariis.

VII. Graviter oneratur Moderatorum conscientia, ne per se vel oeconomum, vel aliter, consiliariis occultent, ex toto vel ex parte, bona quaecumque, redditus, pecunias, titulos, donationes, elemosynas et alia valorem aliquem oeconomicum habentia, etiamsi data sint Moderatori intuitu personae; neque de debitis vel obligationibus quomodolibet contractis taceant; sed omnia plene, exacte, sincere, fideliter revisioni, examini et adprobationi Consilii committantur; omnia etiam documenta, bona temporalia vel oeconomiam respicientia, pariter consiliariis examinanda tradantur.

VIII. Nulla fundatio monasterii vel domus, nullaue fundationis amplificatio vel mutatio fiat, si pecunia solvenda non habeatur, et hac de causa debita vel obligationes oeconomicae contrahenda sint, etiamsi fundus vel materia ad aedificandum, vel aliqua pars aedificii gratuito donetur, vel construatur; nec sufficit promissio pecuniae etiam in magna quantitate ab uno vel pluribus benefactoribus tribuendae, quia huiusmodi promissiones saepe non adimplentur, cum periculo gravis nocimenti materialis et moralis Religiosorum.

IX. Ut pecuniae, redditus alique proventus legitime collocentur in aliquo tuto, licito ac fructifero investimento, et ut potius in uno quam in alio investimento ponantur, requiritur votum Consilii, toties quoties exquirendum, exhibitis praefato Consilio omnibus notitiis circa formam, modum et alias investmenti circumstantias. Quod item valet pro qualibet investmenti mutatione, servatis aliis de iure servandis.

X. Quae de triplici clavi capsam claudente deque ipsius capsae

visitatione, necnon de recta administratione rerum temporalium praescribuntur in constitutionibus singularum Familiarum religiosarum, si severiori ratione, quam in singulis articulis praesentis Instructionis ordinentur, accurate serventur in iis, quae ipsi Instructioni contraria non sint. Et ubi administratio temporalis per propria statuta ordinata non fuerit, omnia quamprimum ordinentur, prae oculis habitis quae in *Normis, cap. VI*, dicuntur, quaeque non solum sorores, sed et viros religiosos respiciunt, ut habetur in *nota in fine pag. 3* earundem *Normarum* posita, salvis semper praescriptionibus huius Instructionis.

XI. Fundus, legata et alia quaecumque bona, quae quomodo-libet Missas adnexas habent, eorumque fructus vel redditus nullo pacto debitis vel obligationibus oeconomicis cuiuscumque conditionis sint, ne quidem ad breve tempus, gravari possunt; et pecuniae pro Missis manualibus vel aliis celebrandis acceptae, ante ipsarum celebrationem, nullo pacto nullaue de causa, neque ex toto neque ex parte expendi possunt, sed integre servari debent. Qua in re speciali vigilantia procedant tum Moderatores tum consiliarii.

XII. Quae de dotibus monialium et sororum non alienandis ab apostolica Sede iamdudum statuta sunt, erunt apprimè servanda. Nullo igitur pacto neque cuiusvis utilitatis intuitu fas erit capitalia huiusmodi dotum consumere quousque respectivae moniales vel sorores vivant; sub poenis a iure determinatis. Et Apostolicae Sedis venia erit expetenda, si ob gravissimas circumstantias perutilis iudicetur etiam unius tantum dotis alienatio.

XIII. Donationes, etiam titulo eleemosynae vel subsidii, non fiant, nisi iuxta condiciones a Sancta Sede praescriptas, et iuxta mensuram in singulis constitutionibus ordinatam, vel a capitulis, et in eorum defectu, a Superioribus generalibus cum respectivis Consiliis legitime determinatam.

XIV. Omnia, quae in hac Instructione praescribuntur, non solum Ordines, congregationes et instituta virorum, sed etiam monialium et sororum respiciunt. Violatores autem earundem praescriptionum graviter puniantur, et si violatio sit de iis, quae de iure communi vel iuxta praesentem Instructionem apostolicum beneplacitum requirunt, poenis ipso facto subiaceant, alienatoribus bonorum ecclesiasticorum inflictis.

Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

Fr. I. C. Card. VIVES, *Praefectus*.

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

L. ✠ S.

DUBIA.

De nullitate professionis solemnīs eiusque effectuum a nonnullis monialibus emissae, non praemisso triennio votorum simplicium ex ignorantia decreti “Perpensis.”

Per decretum sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium d. d. 3 Maii 1902, quod incipit *Perpensis*, iniunctum fuit monialibus cuiuscumque Ordinis, ut, peracta probatione et novitiatu, vota simplicia emittant, nec ad solemnem professionem admitti possint, nisi expleto triennio a die, qua vota simplicia emiserunt; ita nempe “ut si qua, non exacto integro triennio, ad professionem solemnem, quacumque ex causa, admitteretur, professio ipsa irrita prorsus foret, et nullius effectus (Decretum *Perpensis*, II).”

Cum autem huiusmodi decretum in notitiam aliquot monasteriorum vel monialium nonnisi post aliquod temporis spatium venerit, admissae fuerunt ad professionem votorum solemniū nonnullae novitiae immediate post novitiatum, ex decreti ignorantia. Hinc quaeritur:

I. An professio, quam moniales praedictae emiserunt post diem 3 Maii 1902, tamquam solemnem, non praemisso triennio votorum simplicium ex ignorantia decreti *Perpensis*, haberi debeat tamquam nulla? Et quatenus *Affirmative*:

II. An professio, in iis circumstantiis emissa, debeat saltem haberi valida, uti professio simplex?

III. An renunciatio, donationes etc. a moniali factae occasione talis invalidae professionis, habendae sint tamquam nullae, ac proinde res donatae ab illa legitime repeti possint cum dote?

Emi. Patres sacrae Congregationi negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, in plenario coetu habito ad Vaticanum die 30 Iulii 1909, re mature perpensa, respondendum censuerunt:

Ad I. *Affirmative*.

Ad II. *Negative*.

Ad III. *Affirmative*.

Quibus omnibus sanctissimo Domino nostro Pio Papae decimo per infrascriptum Secretarium sacrae Congregationis de Religiosis sequenti die relatis, Sanctitas Sua responsiones Emorum. Patrum approbare et confirmare dignata est.

Fr. I. C. Card. VIVES, *Praefectus*.

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

L. ✠ S.

DECRETUM

De quibusdamulantibus in religiosas familias non admittendis.*Ex audientia SSmi., die 7 Septembris 1909.*

Ecclesia Christi, licet spirituali gaudio afficiatur, quum fideles matura deliberatione et recta intentione statum perfectionis in religiosis Familiis amplectuntur, qualitatis tamen quam numeri potius sollicita, ingressum in novitiatum et professionem votorum ita moderata est, ut eos tantum decreverit ad evangelica consilia in religiosis Domibus servanda esse admittendos, qui divinae vocationis argumenta praeberent. Ipsum quoque probationis tempus, quod votorum emissionem praecedat, ad hoc instituit, ut animi non solum religiosis imbuerentur virtutibus, sed etiam a Superioribus rite explorarentur.

Debilitata tamen in regionibus non paucis vitae christianae disciplina, Apostolica Sedes ingressum in religiosas Familias, examen tyronum et experimentum vitae religiosae, paullatim, progressu temporis, severiori quadam ratione ordinavit, editis ad rem legibus, quae spem perseverantiae et prosperi exitus firmitorem redderent.

Quum vero compertum sit, longe melius esse, ut aliquantulum claudantur ianuae ingredientibus, ne postea late reserentur exeuntibus, sanctissimus Dominus noster Pius Papa X committere dignatus est huic sacrae Congregationi negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, ut severiori huiusmodi Ecclesiae disciplinae insistens in admittendis alumnis ad novitiatum et vota, haec statueret, ab omnibus religiosis virorum Familiis, graviter onerata Superiorum conscientia, fideliter in posterum servanda, quae sequuntur :

Nullimode, absque speciali venia Sedis Apostolicae, et sub poena nullitatis professionis, excipiantur, sive ad novitiatum sive ad emissionem votorum postulantes :

1.º qui e collegiis etiam laicis ob inhonestos mores vel ob alia crimina expulsi fuerint ;

2.º qui a seminariis et collegiis ecclesiasticis vel religiosis quacumque ratione dimissi fuerint ;

3.º qui, sive ut professi sive ut novitii, ab alio Ordine vel congregatione religiosa dimissi fuerint ; vel, si professi, dispensationem votorum obtinuerint ;

4.º qui iam admissi, sive ut professi sive ut novitii, in unam provinciam alicuius Ordinis vel congregationis et ab ea dimissi, in eandem vel in aliam eiusdem Ordinis vel congregationis provinciam recipi nitantur.

Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

Fr. I. C. CARD. VIVES, *Praefectus*.
L. ✠ S. D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

CONGREGATION OF THE PROPAGATION OF THE FAITH.

DECRETUM

Quo erigitur Praefectura apostolica sub titulo magni Namaqualand.

In generalibus comitiis huius S. Congregationis de Propaganda Fide, habitis die 28 superioris mensis Iunii, examini subiecta fuit postulatio Rmi. Vicarii apostolici Fluminis Orange in Africa australi, ut territorium dictum *Grand Namaqualand*, ditioni Imperii Germanici subiectum et suo Vicariatu adnexum, ab hoc seiungeretur et in independentem Praefecturam apostolicam erigeretur. Confinia autem praefati territorii haec sunt, nempe : ad Septentrionem gradus 23 latitudinis australis, ea lege ut civitas *Rehoboth* cum suo territorio ad novam pertineat Missionem ; ad Orientem gradus 20 longitudinis orientalis *Greenwich* ; ad Occidentem Oceanus ; et ad Meridiem flumen *Orange*. Porro Emi. Patres, re mature perpensa, censuerunt supplicandum Summo Pontifici, ut praefata regio, limitibus supra descriptis, in Praefecturam apostolica sub titulo Magni Namaqualand erigatur, curisque missionariorum Instituti Oblatorum S. Francisci Salesii concredita servetur.

Quam Emorum. Patrum sententiam per infrascriptum huius S. Congregationis Secretarium, in audientia hesternae die habita, SSmo. D. N. Pio div. Prov. PP. X relatam, Sanctitas Sua benigne adprobare ratamque habere dignata est, praesensque ad id S. Congregationis decretum confici mandavit.

Datum Romae ex aedibus S. C. de Propaganda Fide, die 7 Iulii 1909.

Fr. H. M. Card. GOTTI, *Praefectus*.
L. ✠ S. ALOISIUS VECCIA, *Secretarius*.

DECRETUM

Quo Vicariatu apostolico Fluminis Orange adduntur quatuor districtus.

Cum in generalibus comitiis huius S. Congregationis de Propaganda Fide, habitis die 28 superioris mensis Iunii Emi. Patres

statuissent, regionem dictam *Grand Namaqualand* separandam esse a Vicariatu apostolico Fluminis Orange et in Praefecturam apostolicam independentem erigendam; simul censuerunt, addendos esse praefato Vicariatui Fluminis Orange sequentes quatuor Districtus: nempe Kenhardt, Van Rhyns, Dorp et Fraserburg, qui pertinent ad Vicariatum apostolicum Districtus occidentalis Promontorii Bonae Spei, et Gordonias, qui pertinent ad Vicariatum apostolicum de Kimberley in Orangia.

Quam Emorum. Patrum sententiam per infrascriptum huius S. Congregationis Secretarium, in audientia hesterni diei, SSmo. D. N. Pio div. Prov. PP. X relatum, Sanctitas Sua in omnibus adprobare ratamque habere dignata est: praesensque ad id sacrae Congregationis decretum confici mandavit.

Datum Romae ex aedibus S. C. de Propaganda Fide, die 7 Iulii 1909.

Fr. H. M. Card. GOTTI, *Praefectus*.
ALOISIUS VECCIA, *Secretarius*.

L. ✠ S.

CONGREGATION OF THE INDEX.

Varia damnantur opera.

Feria II, die 5 Iulii 1909.

Sacra Congregatio Eminentissimorum ac Reverendissimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa X Sanctaeque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio Apostolico Vaticano, die 5 Iulii 1909, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, atque in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur opera:

JOSEPH TURMEL, *Histoire du dogme de la papauté; des origines à la fin du IVe siècle*. Paris, Alphonse Picard et Fils, 1908.

— *Histoire du dogme du péché originel*. Mâcon, Protat frères, 1900.

— *L'Eschatologie à la fin du IVe siècle*. Ibid., 1900.

GUILLAUME HERZOG, *La Sainte Vierge dans l'histoire*. Paris, Emile Nourry, 1908.

ROMOLO MURRI, *Battaglie d'oggi*. 4 vol., Roma, Società I. C. di cultura, 1903-4.

— *Democrazia e cristianesimo; i principii comuni* (Programma della Società nazionale di cultura). Roma Società nazionale di cultura, 1906.

— *La vita religiosa nel cristianesimo* ; discorsi. Ibid., 1907.

— *La filosofia nuova e l'enciclica contro il modernismo*. Ibid., 1908.

SOSTENE GELLI, *Psicologia della religione ; note ed appunti*. Roma, Società nazionale di cultura, 1905.

Filosofia della fede ; Appunti. Stampato in Roma, Tip. dell'Unione Cooperativa Editrice, s. a.

FORTUNATO RUSSO, *La Curia Romana nella sua organizzazione e nel suo completo funzionamento ; diritto e psicologia*. 2^a ediz. Palermo, Tip. "Gazzetta Commerciale," 1908.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

TELESPHORUS SMYTH-VAUDRY Decreto S. Congregationis, edito die 4 Ianuarii 1909, quo liber ab eo conscriptus notatus et in Indicem librorum prohibitorum insertus est, laudabiliter se subiecit. Etiam auctores librorum sub pseudonymis LEFRANC et JEHAN DE BONNEFOY evulgatorum et ab hac S. Congregatione decretis dierum 11 Decemb. 1906 et 4 Ianuarii 1909 prohibitorum, his decretis laudabiliter se subiecerunt.

Quibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae, die 6 Iulii 1909.

FRANCISCUS Card. SEGNA, *Praefectus*.

THOMAS ESSER, O. P., *Secretarius*.

L. ✠ S.

CONGREGATION OF RITES.

I.

De solemniiis vel triduanis vel octiduanis, in beatificatione vel canonizatione celebrandis.

I. In solemniiis, sive triduanis pro recenter Beatificatis, sive octiduanis pro recenter Canonizatis, quae celebrari permittuntur, Missae omnes, sive solemnnes sive privatae, inter votivas recensendae sunt. Ob peculiarem vero celebritatem Sanctitas Sua indulget, ut omnes ac singulae dicantur cum *Gloria* et *Credo* ; semper autem habebunt Evangelium S. Ioannis in fine, iuxta Rubricas. Missa tamen solemnns dicatur cum unica Oratione ; reliquae vero privatae cum omnibus Commemorationibus concurrentibus, sed Collectis exclusis.

II. Missam solemnem impediunt tantum duplicia primae classis, eiusdemque classis Dominicae, nec non feriae, vigiliae

et octavae privilegiatae, quae praefata duplicia excludunt. Missas vero privatas impediunt etiam duplicia secundae classis, et eiusdem classis Dominicae. In his autem casibus impedi-
menti, Missae dicendae sunt de occurrente festo vel Dominica aliisve diebus ut supra privilegiatis, prouti ritus diei postulat. In duplicibus tamen primae classis addatur Orationi diei unica Commemoratio de Beato vel Sancto, sub unica conclusione : in duplicibus autem secundae classis Orationi de die, sub sua distincta conclusione, addantur in privatis Missis, praeter Oratione de Beato vel Sancto, omnes quas ritus exigit Commemorationes occurrentes, Collectis, ut supra, exclusis. Simi-
liter, in reliquis privilegiatis diebus Missae sint iuxta ritum diei, Commemoratione de Beato vel Sancto semper suo loco addita. Quod Praefationem spectat, serventur Rubricae.

III. In ecclesia, ubi adest onus celebrandi Missam conventuale, vel parochialem cum applicatione pro populo, eiusmodi Missa de occurrente Officio nunquam omittenda erit.

IV. Si Pontificalia Missarum ad thronum fiant, haud Tertia canenda erit, Episcopo paramenta sumente, sed hora Nona : quae tamen hora minor de Beato vel Sancto semper erit ; substitui nihilominus eidem horae de die pro satisfactione non poterit.

V. Quamvis Missae omnes, vel privatae tantum, impediri possint, semper nihilominus secundas Vesperas de Beato vel Sancto solemniore facere licebit, absque ulla Commemoratione : quae tamen cum votivi rationem induant, pro satisfactione inservire non poterunt.

VI. Aliae functiones ecclesiasticae, praeter recensitas, de Ordinarii consensu, semper habere locum poterunt, ut homilia inter Missarum solemnia, vel vespere oratio panegyrica analogae ad Beatum vel Sanctum fundendae preces, Litaniae lauretanae, et maxime solemnis cum Venerabil benedictio. Postremo vero tridui vel octidui die, hymnus *Te Deum* cum *Tantum ergo* et Orationibus de SSmo. Sacramento ac pro gratiarum actione, sub unica conclusione, solemniter decantandus nunquam omittetur.

VII. Ad venerationem autem et pietatem in novensiles Beatos vel Sanctos impensius fovendam, Sanctitas Sua, thesauros Ecclesiae aperiens, omnibus et singulis utriusque sexus christifidelibus, qui, vere poenitentes, confessi ac sacra synaxi refecti, ecclesias vel oratoria publica, in quibus praedicta tri-
duana vel octiduana solemnia peragentur, visitaverint, ibique iuxta mentem eiusdem Sanctitatis Suae per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces fuderint, indulgentiam plenariam in forma Ecclesiae consueta, semel lucrandam, applicabilem

quoque animabus igne piaculari detentis, benigne concedit : iis vero, qui, corde saltem contrito, durante tempore enunciato, ipsas ecclesias vel oratoria publica inviserint, atque in eis uti supra oraverint, indulgentiam partialem centum dierum semel unoquoque die acquirendam applicabilem pari modo animabus in Purgatorio existentibus, indulget.

Ita reperitur in actis et regestis Secretariae sacrorum Rituum Congregationis. Die 16 Decembris 1902.

L. ✠ S. † D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

BERGOMEN.

De reliquiis S. Crucis et Sanctorum, de "Credo" in Missa non expositis reliquiis insignibus, et de fundo colorato albarum.

Rmus. Dnus. Iacobus Maria Radini Tedeschi, Episcopus Bergomensis quae sequuntur dubia huius sacrae Congregationis iudicio reverenter subiecit, videlicet :

I. An reliquia sacrosanctae Crucis D. N. I. C. et reliquiae Sanctorum in eadem theca includi atque exponi possint super parvo throno corona in parte superiore ornato ?

II. An recitari debeat *Credo* in Missa, quando reliquiae insignes Sanctorum, de quibus festum agitur, in Ecclesia non exponuntur ?

III. An toleranda sit consuetudo utendi fundis rubri vel violacei coloris in fimbriis et manicis albarum ?

Et sacra Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, audito suffragio Commissionis liturgicae, omnibusque accurate perpensis, respondendum censuit :

Ad I. *Negative* et reliquia sanctae Crucis includatur et exponatur in theca separata.

Ad II. *Affirmative*.

Ad III. Detur decretum n. 4048 *Minoricens.*, 24 Novembris 1899, ad VII.

Atque ita rescipsit, die 25 Maii 1906.

A. Card. TRIPEPI, *Pro-Praefectus*.

L. ✠ S. † D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

Decretum de usu linguae slavonicae in sacra liturgia.

Ut infra relatum decretum SS. Rituum Congregationis *de usu linguae slavonicae in sacra liturgia* omnibus pateat, atque ab omnibus, ad quos spectat, praesertim ecclesiasticis utriusque cleri

viris, quocumque sublato praetextu, sancte religioseque sub gravi obedientiae vinculo observetur, Sacra Congregatio Consistorialis de speciali mandato SSmi. D. N. Pii Papae X illud inserendum iubet in *Commentario Officiali de Apostolicae Sedis actis*.

Datum Romae ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 22 Iulii 1909.

CAROLUS PEROSI, *Substitutus*.

L. ✠ S.

Acres de liturgico palaeoslavi seu glagolitici sermonis usu controversias, quae diu iam in provinciis Goritiensi, Iadrensi et Zagrabiensi dioeceses plures commoverunt, compositas atque adeo sublatas omnino esse oportuit, post ea quae sacrum hoc Consilium itemque illud extraordinariis Ecclesiae negotiis praepositum, Pontificis Maximi nomine et auctoritate, decreverat. Sed tamen nodum ipsas conquievisse dolendum est; siquidem hic sermo etiam nunc multifariam contra praescriptum usurpatur in perfuntione sacrorum; id quod non modo magnam affert et admirationem et offensionem pietati publicae, verum, cum gravi etiam charitatis pacisque christianae detrimento, Christifideles fidelibus, vel intra domesticos parietes, hostiles facit.

Tanta obtemperationis debitae oblivio quantae sit aegritudini SSmo. D. N. Pio PP. X, facile aestimari potest; isque, apostolici officii sui esse intelligens, huiusmodi controversiis imponere finem, nuper huic Sacrae Congregationi mandavit, ut, datis ad Rmos. Archiepiscopos, Episcopos et Ordinarios ceteros provinciarum memoratarum litteris, quaecumque decreto diei 5 Augusti 1898, aliisque deinceps praescripta fuissent, omnia, nonnullis opportune mutatis, revocaret, eaque sancte inviolateque, onerata ipsorum Antistitum conscientia, observari iuberet.

Primum igitur, quum eo ipso decreto cautum fuerit, ut Ordinarii singuli indicem conficerent atque exhiberent omnium suae dioecesis ecclesiarum, quas certum esset privilegio linguae glagoliticae in praesens uti; quumque ei praescriptioni satisfactum non sit, quippe talis index, licet studiose expetitus, desideratur tamen adhuc, eundem sacra haec Congregatio praecipit ut Ordinarii omnes intra mensem Iulium anni proximi Apostolicae Sedi exhibeant, his quidem legibus confectum:

ut, eae dumtaxat Ecclesiae, tamquam hoc privilegio auctae, notentur, in quibus non coniectura aliqua sed certis monumentis ac testibus constiterit, linguam glagolicam ab anno 1868 ad praesens tempus sine intermissione in sacris peragendis adhibitam esse;

ut, eiusdem privilegii nomine, nullae istis adscribantur

Ecclesiae, ubi in solemnibus Missis latina lingua celebrandis Epistolam et Evangelium cantari glagolitice mos fuerit, eoque minus ubi ista sermone croatico vulgari canantur.

Praeterea sacra haec Congregatio, quae infra scripta sunt, approbante item Summo Pontifice, religiosissime observanda edicit :

I. Quandoquidem Apostolica Sedes de usu glagoliticae linguae liturgico opportunum factu censuit, certis terminare finibus quod olim indulserat, usus huiusmodi considerari et haberi ab omnibus debet ut privilegium *locale*, quibusdam adhaerens Ecclesiis, minime vero ut *personale*, quod ad nonnullos sacerdotes pertineat. Quamobrem sacerdotes, qui palaeoslavicae dictionis periti sint, eam adhibere non poterunt, Sacrum facientes in Ecclesia, quae hoc privilegio careat.

II. Semel confecto et publicato ecclesiarum privilegiatarum indice, nulli prorsus licebit in aliis Ecclesiis, quacumque causa aut praetextu, linguam palaeoslavica in sacram liturgiam inducere. Si quis vero, saecularis aut regularis sacerdos, secus fecerit, aut id attentaverit, ipso facto a celebratione Missae ceterorumque sacrorum suspensus maneat, donec ab Apostolica Sede veniam impetrabit.

III. In ecclesiis, quae privilegio fruuntur, Sacrum facere et Officium persolvere publica et solenni ratione, permissum exclusive erit palaeoslavico idiomate, quacumque seclusa alterius linguae immixtione, salvis tamen praescriptis ad § XI huius decreti. Libri autem ad Sacra et ad Officium adhibendi characteribus glagoliticis sint excusi atque ab Apostolica Sede recogniti et approbati : alii quicumque libri liturgici, vel alio impressi caractere, vel absque approbatione Sanctae Sedis, vetiti omnino sint et interdicti.

IV. Ubicumque populus sacerdoti celebranti respondere solet, aut nonnullas Missae partes canere, id etiam nonnisi lingua palaeoslavica, in ecclesiis privilegiatis fieri licebit. Idque ut facilius evadat, poterit Ordinarius, fidelibus exclusive permittere usum manualis libri latinis characteribus, loco glagolicorum, exarati.

V. In praefatis ecclesiis, quae concessione linguae palaeoslavicae indubitanter fruuntur, Rituale, slavico idiomate impressum, adhiberi poterit in Sacramentorum et Sacramentalium administratione, dummodo illud fuerit ab Apostolica Sede recognitum et approbatum.

VI. Sedulo curent Episcopi in suis Seminariis studium provehere cum latinae linguae, tum palaeoslavicae, ita ut cuique dioecesi necessarii sacerdotes praesto sint ad ministerium in utroque idiomate.

VII. Episcoporum officium erit, ante ordinationem sacram,

designare clericos, qui latinis vel qui palaeoslavici ecclesiis destinentur, explorata in antecessum promovendorum voluntate et dispositione nisi aliud exigat ecclesiae necessitas.

VIII. Si quis sacerdos, addictus ecclesiae, ubi latina adhibetur lingua, alteri debeat ecclesiae inservire, quae palaeoslavici fruitur idiomatis privilegio, Missam solemnem ibi celebrare Horasque canere tenebitur lingua palaeoslavica: attamen illi fas erit privatim Sacra peragere et Horas canonicas persolvere latina lingua.

Sacerdos vero, palaeoslavici idiomatis ecclesiae adscriptus, cui forte latinae ecclesiae deservire contigerit, non solemnem tantummodo, sed privatam etiam Missam celebrare itemque Horas canere tenebitur latina lingua; relicta illi solum facultate Officium privatim persolvendi glagolitice.

IX. Licebit pariter sacerdotibus, latini eloquii ecclesiae inscriptis, in aliena ecclesia, quae privilegio linguae palaeoslavicae potitur, Missam privatam celebrare latino idiomate. Sacerdotes vero, linguae palaeoslavicae ecclesiis addicti, eodem hoc idiomate ne privatim quidem Sacrum facere poterunt in ecclesiis, ubi latina lingua adhibetur.

X. Ubi usus invaluit in Missa solemni Epistolam et Evangelium slavice canendi, post eorundem cantum latino ecclesiae ipsius idiomate absolutum, huiusmodi praxis servari poterit. In Missis autem parochialibus fas erit post Evangelii recitationem illud perlegere vulgari idiomate, ad pastorem fidelium instructionem.

XI. In ipsis paroeciis, ubi viget linguae palaeoslavicae privilegium, si quis fidelis ostenderit se cupere aut velle, ut Baptismus vel Sacramenta cetera, Matrimonio non excepto, sibi suisve administrantur secundum Rituale romanum latinum, et quidem publice, eademque lingua habeantur rituales preces in sepultura mortuorum, huic desiderio aut voluntati districte prohibentur sacerdotes ullo pacto obsistere.

XII. In praedicatione verbi Dei, aliisque cultus actionibus quae stricte liturgicae non sunt, lingua slavica vulgaris adhiberi permittitur ad fidelium commodum et utilitatem, servatis tamen generalibus decretis huius sacrae Rituum Congregationis.

XIII. Episcopi illarum regionum, ubi eadem in usu est lingua vernacula, studeant uniformi curandae versionis precum et hymnorum, quibus populus indulget in propria ecclesia: ad hoc ut qui ex una ad aliam transeunt dioecesim vel paroeciam, in nullam offendant precationum aut canticorum diversitatem.

XIV. Pii libri, in quibus continetur versio vulgata liturgicarum precum, *ad usum tantummodo privatim christifidelium*, ab Episcopis rite recogniti sint et approbati.

Datum Romae ex Secretaria sacrorum Rituum Congregationis, die 18 Decembris 1906.

L. ✠ S. S. Card. CRETONI, *Praefectus*.
D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

URBIS ET ORBIS.

**Officium, Missa ac elogium S. Paulini,
Episcopi nolani confessoris, pro Ecclesia universa.**

IN BREVIARIO ROMANO

DIE 22 IUNII.

IN FESTO S. PAULINI EPISCOPI CONFESSORIS.

Duplex.

Omnia de communi Confessoris Pontificis, praeter sequentia :

ORATIO.

Deus, qui omnia pro te in hoc saeculo relipientibus, centuplum in futuro et vitam aeternam promisisti : concede propitius ; ut, Sancti Pontificis Paulini vestigiis inhaerentes, valeamus terrena despiciere, et sola coelestia desiderare : Qui vivis et regnas.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

(*Ex Brevi Pii Papae X, diei 18 Sept. 1908.*)

Lectio IV.

Pontius Meropius Anicius Paulinus, anno reparatae salutis trecentesimo quinquagesimo tertio, a clarissima civium romanorum familia, Burdigalae in Aquitania natus, acri fuit ingenio ac moribus suavis. Ausonio magistro, eloquentiae ac poeseos laude excelluit. Praenobilis ac ditissimus, honorum cursum ingressus, florenti aetate, senatoria dignitate potitus est. Dein Italiam petiit consul, et Campaniam provinciam nactus, sedem Nolae statuit. Hic divino lumine tactus, ob coelestia signa, quae Felicis presbyteri martyris sepulchrum illustrabant, verae Christi fidei, quam iam animo cogitabat, impensius adhaerere coepit. Fasces igitur ac securim nulla caede maculatam deposuit, et reversus in Galliam, variis aerumnis ac magnis terra marique laboribus iactatus, oculo capitur, sed a Beato Martino

Turonensi Episcopo sanitati restitutus, lustralibus baptismatis aquis a Beato Delphino Burdigalensi Antistite abluitur.

Lectio V.

Divitiis quibus abundabat spretis, bona vendidit pretiumque pauperibus distribuit, et uxorem linquens Therasiam, mutata patria, et ruptis vinculis carnis in Hispaniam secessit, venerandam sequutus, ac toto sibi pretiosiore orbe, Christi pauperiem. Barcinone dum Sacris devote adstaret, solemnī die dominicae Nativitatis, repentino admiratae plebis tumultu correptus, ac frustra reluctans, a Lampidio Episcopo presbyter ordinatur. Inde redit in Italiam, et Nolae, quo Sancti Felicis religione ductus fuerat, penes illius sepulchrum monasterium condidit, et adscitis sociis, coenobiticam vitam aggreditur. Hic vir iam senatoria et consulari dignitate praeclarus, stultitiam crucis amplexus, toto fere orbe admirante, vili indutus tunica, vigilias inter ac ieiunia, in assidua coelestium rerum contemplatione dies noctesque defixus manebat. Sed, percrecente sanctimoniae fama, ad Nolanum Episcopatum evehitur, atque eodem in pastoralī munere obeundo, miranda pietatis, sapientiae, ac potissimum charitatis exempla reliquit.

Lectio VI.

Haec inter, sapientia referta, de religione ac fide pertractantia, ediderat scripta, saepe etiam, numeris indulgens, concinnis carminibus sanctorum acta concelebraverat, summam christiani poetae famam adeptus. Quotquot sanctitate ac doctrina praestantissimi viri eo tempore erant, tot sibi amicitia atque admiratione devinxit. Quamplurimi ad eum, ceu ad christianae perfectionis magistrum, undecumque confluebant. Vastata a Gothis Campania, facultatem omnem, ne relictis quidem sibi rebus ad vitam necessariis, in alendos pauperes et captivos redimendos contulit. Postea vero Vandalis easdem regiones infestantibus, cum ab eo posceret vidua ut filium sibi redimeret ab hostibus captum, consumptis bonis omnibus in officio pietatis, se ipsum pro illo tradit in servitutem, atque in vincula coniectus in Africam rapitur. Tandem, non sine praesenti Dei ope, libertate donatus et Nola reversus, dilectum ovile bonus pastor revisit : ibique annum agens septuagesimum octavum aetatis suae, placidissimo exitu obdormivit in Domino. Corpus, prope Sancti Felicis sepulchrum conditum, postea, Longobardorum tempore, Beneventum, atque, Othone tertio Imperatore, Romam ad Basilicam Sancti Bartholomaei ad insulam Tiberinam translatum fuit. Pius vero Papa decimus iussit sacras Paulini exuvias

Nolae restitui, et festum ipsius ad ritum duplicem pro universa Ecclesia evexit.

IN III. NOCTURNO.

Lectio VII.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam (*cap. 12*).

In illo tempore, dixit Iesus discipulis suis: Nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum. Et reliqua.

Homilia Sancti Paulini Episcopi.

(*De Gazophylacio.*)

Potuerat, dilectissimi, Dominus omnipotens aequè universos divites facere, ut nemo indigeret altero; sed infinitae bonitatis consilio sic paravit misericors et miserator Dominus ut tuam in illis mentem probet. Fecit miserum, ut agnosceret misericordem: fecit inopem, ut exerceret opulentum. Materia divitiarum tibi est fraterna paupertas, si intelligas super egenum et pauperem, nec tibi tantum habeas quod accepisti, quia ideo et illius partem tibi in hoc saeculo contulit Deus, ut tibi deberet, quod de suis donis tuo voluntario affectu indigentibus obtulisses, ac te vicissim in aeterna die de illius parte ditaret. Per ipsos enim nunc accipit Christus, et tunc pro ipsis repondet.

Lectio VIII.

Refice esurientem animam, et non timebis in die mala ab ira superventura. Beatus enim (inquit), qui intelligit super egenum et pauperem, in die mala liberabit eum Dominus. Operare igitur et excole hanc regionem terrae tuae, frater, ut germinet tibi frugem fertilem, plenam adipe frumenti, magno cum foenore centesimum tibi fructum multiplicati seminis afferentem. In huius vel possessionis vel negotiationis appetitum et studium sancta et salutaris est avaritia; nam talis cupiditas, quae regnum coeleste meretur et bonum perenne desiderat, radix bonorum est. Tales igitur divitias concupiscite, et huiusmodi possidete patrimonium, quod in centenos fructus vobis creditor pensitet, ut vestros quoque vobiscum bonis perennibus augeatis haeredes. Possessio enim haec vere magna et pretiosa est, quae possessorem suum non cumulo saeculari onerat, sed redditu ditat aeterno.

Lectio IX.

Verum, dilectissimi, non solum ut bona aeterna quaeratis, sed ut mala innumera vitare mereamini, praesenti sollicitudine et sedula operatione iustitiae provideate. Magno enim adiutorio

atque praesidio nobis opus est, et multarum atque indeficientium orationum patrociniis indigemus. Adversarius enim noster non quiescit, et in nostrum pervigil hostis interitum obsidet omnes vias nostras. Multae praeterea nobis in hoc saeculo cruces, innumera discrimina, morborum labes, febrium ignes et dolorum tela grassantur in animas, cupiditatum faces accenduntur, ubique praetenti latent laquei, undique stricti horrent gladii, inter insidias et pugnas vita transigitur, et per ignes doloso cineri suppositos ambulamus. Igitur, priusquam in aliquam tantarum aegritudinum labem casu vel merito actus incurras, festina medico susceptus et carus fieri, ut in tempore necessitatis paratum habeas remedium salutis. Aliud est, quando tu solus oras pro te, et aliud quando multitudo pro te apud Deum trepidat.

IN MISSALI ROMANO.

Missa Sacerdotes, ut in Missali romano, cum Epistola et Evangelio propriis (22 Iunii), et cum Orationibus sequentibus:

ORATIO.

Deus, qui omnia pro te in hoc saeculo relinquentibus, centuplum in futuro et vitam aeternam promisisti: concede propitius: ut sancti Pontificis Paulini vestigiis inhaerentes, valeamus terrena despicere, et sola coelestia desiderare: Qui vivis et regnas.

SECRETA.

Da nobis, Domine, perfectae charitatis sacrificium, exemplo sancti Pontificis Paulini, cum altaris oblatione coniungere: et beneficentiae studio sempiternam misericordiam promereri. Per Dominum.

POSTCOMMUNIO.

Tribue nobis, per haec Sancta, Domine, illum pietatis et humilitatis affectum, quem ex hoc divino fonte hausit sanctus Pontifex tuus Paulinus: et ipsius intercessionem, in omnes, qui te deprecantur, gratiae tuae divitias benignus effunde. Per Dominum.

IN MARTYROLOGIO ROMANO.

Die 22 Iunii.

Apud Nolam, Campaniae urbem, natalis beati Paulini Episcopi et confessoris, qui ex nobilissimo et opulentissimo factus est pro Christo pauper et humilis, et quod supererat, seipsum, pro redimendo viduae filio, quem Vandali, Campania devastata, captivum in Africam abduxerant, in servitutem dedit. Claruit

autem, non solum eruditione et copiosa vitae sanctitate, sed etiam potentia adversus daemones: cuius praeclaras laudes sancti Ambrosius, Hieronymus, Augustinus et Gregorius scriptis suis celebrarunt. *Eius corpus Beneventum, inde Romam translatum, iussu Pii Papae decimi Nola restitutum fuit.*

DECRETUM.

SSmus. Dnus. noster Pius Papa X, et sacrorum Rituum Congregationis consulto, ac referente infrascripto Cardinali eidem sacro Coetui Praefecto, suprascriptum Officium itemque Orationes proprias, Missae de S. Paulino Episcopo confessore inserendas, necnon verba emendanda in elogio Martyrologii romani, iuxta litteras apostolicas in forma Brevis datas, sub die 18 Septembris anno superiore, in posterum universim adhiberi mandavit. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 9 Iunii 1909.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

De Missa in honorem B. M. V. de Lourdes; de oratione S. Doctoris Episcopi, concurrentibus in vesperis duobus festis Doctorum; de responsoriis 1ⁱ nocturni Dominicae impeditis; deque Protonotario apostolico in vesperis modo Pontificali celebrante.

Onesimus Machez, ordinator kalendarii dioecesani, et magister caeremoniarum ecclesiae cathedralis Atrebatensis, a sacra Rituum Congregatione, de licentia sui Episcopi, insequentium dubiorum elucidationem humillime postulavit, nimirum:

I. Sacerdos, qui, voto fidelium aut propriae devotioni satisfactorius, celebrat Missam in honorem B. M. V. Immaculae de *Lourdes*, potestne, diebus non impeditis, secluso indulto apostolico, dicere more votivo Missam propriam Apparitionis (11 Februarii)? — Et quatenus *negative*, debetne sumere Missam festi Conceptionis Immaculae (8 Decembris)?

II. Quando, propter translationem, concurrunt in Vesperis duo festa Doctorum Ecclesiae, quorum eadem est Oratio *Deus, qui populo tuo*, numquid, si fiat commemoratio sancti Doctoris Episcopi, potius eligenda est Oratio *Exaudi* de Communi confessorum Pontificum, quae recitatur in festis SS. Leonis, Athanasii ac Basilii magni?

III. Iuxta rubricas generales Breviarii, tit. XXVII, n. 7, responsoria primi nocturni Dominicae, in qua primo ponuntur, si in Dominica propter festum impediuntur, alia die, in Officio

feriali, ante alia responsoria recitanda sunt. Cum autem nonnulla initia habeant eadem responsoria, quod evenit exempli gratia pro quatuor libris Regum et duobus Machabaeorum, debetne rubrica sic intelligi, ut quoties reponitur initium uniuscuiusque libri, toties etiam iteranda sint responsoria primi nocturni, non obstante in casu verborum uniformitate?

IV. Protonotarius apostolicus *ad instar* celebrans in Pontificalibus, et Caeremonialis Episcoporum praescriptionibus inhaerere cupiens, 1° debetne in Vesperis albam induere, more Episcoporum, quamvis associatus a presbyteris, non dalmaticas, sed pluvialia gerentibus? 2° debetne post psalmos eiusdem Officii capitulum ipse cantare? 3° similiter in Vesperis, post thurificationem altaris, debetne in cornu epistolae mitram assumens *per brevior* ad sedem accedere; vel, nudo capite, in medium altaris reversus, descendere, et post reverentiam in plano mitram accipiens, repetere viam per quam eo venerat?

Et sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisito Commissionis liturgicae suffragio, omnibus sedulo perpensis, ita respondendum censuit:

Ad. I. Quoad primam partem, *affirmative*; et quoad secundam, provisum in prima.

Ad. II. *Affirmative*,

Ad. III. *Negative*, et sufficit ut impedita semel reponantur infra eam hebdomadam, in qua primum de feria fieri contigerit, iuxta rubricas Breviarii, tit. XXVII, n. 7.

Ad. IV. Quoad 1um induat rochetum, amictum, crucem pectoralem et pluviale. Quoad 2um *affirmative*. Quoad 3um ad primam partem *negative*, et ad secundam *affirmative*, iuxta Motu proprio SSmi. Dni. nostri Pii Papae X *Inter multiplices*, 21 Februarii 1905, III, 48.

Atque ita rescripit, die 25 Iunii 1909.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

Rubrica Addenda in Missali Romano.

Dominica infra Octavam Nativitatis B. M. V.

Si hac Dominica occurrat festum nobilius, eo anno festum SSmi. Nominis Mariae celebretur die duodecima Septembris, tamquam in sede propria: sicubi vero die duodecima occurrat festum nobilius, festum SSmi. Nominis Mariae transferatur in primam diem liberam iuxta Rubricas.

URBIS ET ORBIS.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, referente infra-scripto Cardinali sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, suprascriptam Rubricam inserendam Missali romano benigne approbare dignatus est. Die 14 Iulii 1909.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.

L. ✠ S. † D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

THE BIBLICAL COMMISSION.

De caractere historico trium priorum capitum Geneseos.

I. Utrum varia systemata exegetica, quae ad excludendum sensum litteralem historicum trium priorum capitum libri Geneseos excogitata et scientiae fuco propugnata sunt, solido fundamento fulciantur?

Resp. *Negative*.

II. Utrum non obstantibus indole et forma historica libri Geneseos, peculiari trium priorum capitum inter se et cum sequentibus capitibus nexu, multiplici testimonio Scripturarum tum veteris tum novi Testamenti, unanimi fere sanctorum Patrum sententia ac traditionali sensu, quem, ab isaëlitico etiam populo transmissum, semper tenuit Ecclesia, doceri possit, praedicta tria capita Geneseos continere non rerum vere gestarum narrationes, quae scilicet obiectivae realitati et historicae veritati respondeant; sed vel fabulosa ex veterum populorum mythologiis et cosmogoniis deprompta et ab auctore sacro, expurgato quovis polytheismi errore, doctrinae monotheisticae accommodata; vel allegorias et symbola, fundamento obiectivae realitatis destituta, sub historiae specie ad religiosas et philosophicas veritates inculcandas proposita; vel tandem legendas ex parte historicas et ex parte fictitias ad animorum instructionem et aedificationem libere compositas?

Resp. *Negative* utramque partem.

III. Utrum speciatim sensus litteralis historicus vocari in dubium possit, ubi agitur de factis in eisdem capitibus enarratis, quae christianae religionis fundamenta attingunt; uti sunt, inter caetera, rerum universarum creatio a Deo facta in initio temporis; peculiaris creatio hominis; formatio primae mulieris ex primo homine; generis humani unitas; originalis protoparentum felicitas in statu iustitiae, integritatis et immortalitatis; praeceptum a Deo homini datum ad eius obedientiam probandam; divini praecepti, diabolo sub serpentis specie suasore, trans-

gressio; protoparentum deiectio ab illo primaevo innocentiae statu; nec non Reparatoris futuri promissio?

Resp. *Negative.*

IV. Utrum in interpretandis illis horum capitum locis, quos Patres et Doctores diverso modo intellexerunt, quin certi quippiam definitique tradiderint, liceat, salvo Ecclesiae iudicio servataque fidei analogia, eam quam quisque prudenter probaverit, sequi tuerique sententiam?

Resp. *Affirmative.*

V. Utrum omnia et singula, verba videlicet et phrases, quae in praedictis capitibus occurrunt, semper et necessario accipienda sint sensu proprio, ita ut ab eo discedere nunquam liceat, etiam cum locutiones ipsae manifesto appareant improprie, seu metaphorice vel anthropomorphice, usurpatae, et sensum proprium vel ratio tenere prohibeat vel necessitas cogat dimittere?

Resp. *Negative.*

VI. Utrum, praesupposito litterali et historico sensu, nonnullorum locorum eorumden capitum interpretatio allegorica et prophetica, praefulgente sanctorum Patrum et Ecclesiae ipsius exemplo, adhiberi sapienter et utiliter possit?

Resp. *Affirmative.*

VII. Utrum, cum in conscribendo primo Geneseos capite non fuerit sacri auctoris mens intimam adspectabilium rerum constitutionem ordinemque creationis completum scientifico more docere; sed potius suae genti tradere notitiam popularem, prout communis sermo per ea ferebat tempora, sensibus et captui hominum accommodatam, sit in horum interpretatione admissim semperque investiganda scientifici sermonis proprietas?

Resp. *Negative.*

VIII. Utrum in illa sex dierum denominatione atque distinctione, de quibus in Geneseos capite primo, sumi possit *Yôm* (dies), sive sensu proprio pro die naturali, sive sensu improprio pro quodam temporis spatio, deque huiusmodi questione libere inter exegetas disceptare liceat?

Resp. *Affirmative.*

Die autem 30 Iunii anni 1909, in audientia ambobus Rmis. Consultoribus ab actis benigne concessa, Sanctissimus praedicta responsa rata habuit ac publici iuris fieri mandavit.

Romae, die 30 Iunii 1909.

L. ✠ S.

FULCRANUS VIGOUROUX, P. S. S.
LAURENTIUS IANSENS, O. S. B.

APOSTOLIC LETTER.

De Primo Ordine Sancti Francisci Nonnulla in Perpetuum
Statuuntur.

PIUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Septimo iam pleno saeculo, postquam Ordinis Franciscalis initia feliciter constituta sunt, iure quidem, quotquot Franciscum auctorem suum et parentem agnoscunt, laetabile factum concelebrant, grataeque pietatis significatione multiplici memoriam viri sanctissimi et immortalia eius in commune beneficia gestiunt recolere. Sed quamquam praecipua quaedam est ratio, cur id sollemne ante alios agant Minoritae; eiusdem tamen sollemnitate laetitiaeque in partem omnes venire decet, quicumque Franciscana Instituta pro merito suspiciunt, maximeque decet hanc Apostolicam Sedem; cuius cum semper singulari favore et gratia, tum magna existimatione et iudicio ipsa illa Instituta floruerunt. Innumerabilia paene, eaque praeclara exstant huius rei in actis Decessorum Nostrorum monumenta. Principio Gregorius IX, qui et Seraphici Patriarchae studiose amicitiam coluerat, et, cardinalis, legitimum Franciscalium patronum primus egerat: "Sancta, inquit, plantatio Fratrum Minorum Ordinis sub beato Francisco bonae memoriae incepit, et mirabiliter profecit, per gratiam Iesu Christi flores sanctae conversationis longe lateque proferens, et odores."* Isque, cum gravi sollicitudinum et curarum mole premeretur, ita ad alumnos Francisci in generalem coetum congregatos scribens, declaravit quam patrocinio beati Patris, quamque ipsius filiorum precibus confideret: "Inter pressuras innumeras et angustias infinitas, quas plus ferre possumus, quam referre, consolationis et gaudii materiam resumentes, gratias et laudes, quas possumus, referimus Redemptori qui beatum Franciscum, Patrem Nostrum et vestrum, forte autem magis Nostrum, quam omnium vestrum, adhuc in carne viventem insignibus praeveniens muneribus gratiarum, tanta nunc eum cum ipso regnantem clarificat gloria, . . . ut Nos, in eiusdem Sancti magis ac magis pio amore

* Litt. *Recolentes*, die 29 Apr. 1228.

succensi, totis affectibus in ipsius laudibus delectemur; sperantes, ut quos in saeculo extra saeculum vivens tota mente dilexit, et Nos nunc clarius amplexatur, quo illum, qui est vera charitas, vicinius intuetur, pro Nobis intercedere non desistat; et vos, quos idem in Christo regenerans in abundantia divitiarum altissimae paupertatis reliquit haeredes, gerentes in intimis visceribus caritatis ad profectum Ordinis vestri adspiremus ardentem, proposita Nobis spe, quod vestrarum orationum suffragiis, nostrarum tolerantiae passionum nobis provenient in salutem." *

Idem autem Pontifex, in commendanda Episcopis familia Franciscalium (id quod Honorius III, vivo Francisco, iam fecerat), perhonorificis his verbis usus est: "Quoniam abundavit iniquitas et refriguit caritas plurimorum, ecce Ordinem dilectorum filiorum Fratrum Minorum Dominus suscitavit, qui non quae sua sunt, sed quae sunt Christi, quaerentes, tam contra profligandas haereses, quam contra pestes alias mortiferas exstirpandas, se dedicaverunt evangelizationi verbi Dei in abiectionem voluntariae paupertatis." †

Cum Gregorio plane concinit Nicolaus III: "Haec est Minorum Fratrum mitis et docilis in paupertate et humilitate per alium Christi confessorem Franciscum radicata Religio, qui, ex illo vero semine germinans, germen illud per Regulam sparsit in filios, quos sibi et Deo per suum ministerium in observantia evangelii generavit. Isti sunt filii, qui, docente Iacob, Verbum aeternum Dei Filium, insitum humanae naturae in horto virginis uteri, potens salvare animas in mansuetudine susceperunt. Hi sunt illius sanctae Regulae professores, quae evangelico fundatur eloquio, vitae Christi roboratur exemplo, fundatorum militantis Ecclesiae Apostolorum eius sermonibus actibusque firmatur. Haec est apud Deum et Patrem munda et immaculata Religio, quae descendens a Patre luminum per eius Filium exemplariter, et verbaliter Apostolis tradita et demum per Spiritum Sanctum beato Francisco et eum sequentibus inspirata, totius in se quasi continet testimonium Trinitatis. Haec est, cui, attestante Paulo, nemo de cetero debet esse molestus, quam Christus passionis suae stigmatibus confirmavit, volens institutorem ipsius passionis suae signis notabiliter insigniri." ‡

Item Clemens V, qui locum illum Eccli. XXIV, 42, *Exivi de paradiso, dixi: rigabo hortum plantationum* sic ad praeconium Seraaphici Ordinis accommodat: "Hic hortus siquidem est Fratrum Minorum sancta Religio, quae muris regularis observantiae

* Litt. *Mirificans*, die 16 Maii 1230.

† Litt. *Quoniam*, die 6 Apr. 1237.

‡ Litt. *Exiit*, die 14 Aug. 1279.

firmiter undique circumclusa intra se, solo contenta Deo, adornatur abunde novellis plantationibus filiorum. Ad hunc veniens dilectus Dei Filius mortificantis poenitentiae myrrham metit cum aromatibus, quae suavitate mira universis odorem attrahentis sanctimoniae circumfundunt. Haec est illa caelestis vitae forma et regula, quam descripsit ille confessor Christi eximius, sanctus Franciscus ac servandam a suis filiis verbo docuit pariter et exemplo.”*

Ita etiam hunc Ordinem effert Leo X: “Haec est sacra illa Minorum Fratrum Religio, quae, virentibus caeremoniarum foliis, per viros apostolicos, tamquam per palmites extensos a mare usque ad mare, et a flumine usque ad terminos orbis terrarum, vino sapientiae et scientiae irrigavit montes, et implevit terram. Haec est Religio sancta et immaculata, in qua, per speculum sine macula, Redemptoris contemplatur praesentia, vitae Christi et Apostolorum inspicitur forma, per quam primorum Ecclesiae fundatorum ante oculos christianae plebis reducit norma; quae demum nihil nisi divinum, angelicum, omni perfectione refertum, Christoque nil nisi conforme, ut non immerito sua dicatur, repraesentat.”†

Similiter Xistus V: “Ad denuo inflammanda corda Nostra, Pater misericordiarum et luminum, famulum suum beatum Franciscum misit, et in tam larga benedictione dulcedinis praevenit, ut non modo virtutum praerogativis et meritis celebrem fecerit, sed et in carne ipsius sacra Christi Stigmata renovaverit, et mira Crucis mysteria, ligamina et paupertatem multiformiter in eo ad vivum demonstraverit, adeo ut vere Christus Francisco inferre possit: ‘Semitam meam et funiculum meum investigasti, et omnes vias meas praevidisti.’ Unde et factum est, ut meritis dicti beati Francisci sacrosancta mater Ecclesia, foetu novae prolis amplificata, ac multorum sanctorum eius Instituti meritis, virtutibus, exemplis et miraculis aucta, necnon quamplurimis Episcopis, Archiepiscopis, Patriarchis, Cardinalibus, Regibus et Summis Pontificibus decorata, non possit ad eius devotionis et imitationis sectanda vestigia non esse propensa.”‡

Nec vero unquam postea de Francisco eiusque institutis Apostolicae Sedis praedicatio conticuit. E monumentis autem recentioris memoriae, praetereundae non sunt eae Litterae Gregorii XVI, in quibus de Aede Mariae Angelorum Assisiensi scribit: “In eo templo, Umbriae atque adeo totius Occidentis praecipuum decus, sanctus Franciscus Assisiensis maiores quo-

* Const. *Exivi*, die 6 Maii 1312.

† Const. *Ite et vos*, die 29 Maii 1517.

‡ Litt. *Divinae*, die 29 Aug. 1587.

tidie efficiens in eximia sanctitate processus, et mira omnipotentis Dei charismata accipiens in caelestium rerum meditatione continenter defixus, divino impulsus instinctu, sui Ordinis fundamenta iecit, atque divini Nostri Reparatoris eiusque sanctissimae Genitricis placido aspectu, suavissimisque fuit dignatus colloquiis.”* Sed potissime digna sunt, quae commemorentur acta Leonis XIII; qui quidem in Litteris Encyclicis *Auspicato*, ubi laudes Assisiensis Patris grandiloqua et gravi oratione persequitur, haec habet: “Ista rerum miracula, angelico potius quam humano celebranda praeconio, satis demonstrant quantus ille Vir, quamque dignus fuerit quem aequalibus suis ad mores christianos revocandis Deus destinaret. Profecto ad Damiani aedem exaudita Francisco est maior humana vox: *I, labantem tuere domum meam*. Neque minus admirationis habet oblata divinitus Innocentio III species, cum sibi videre visus est Basilicae Lateranensis inclinata moenia humeris suis Franciscum sustententem. Quorum vis ratioque portentorum perspicua est: nimirum significabatur, christianae reipublicae non leve per ea tempora praesidium et columen Franciscum futurum. Revera nihil cunctatus est quin accingeretur. Duodeni illi, qui se in eius disciplinam primi contulerant, exigui instar seminis exstiterunt, quod secundo Dei numine, auspiciisque Pontificis maximi, celeriter visum est in uberrimam segetem adolescere.” Idem in Constitutione *Misericors Dei Filius*: “Iamvero in curandis Iesu Christi praeceptis Instituta Franciscalia tota sunt posita; neque enim quicquam spectavit aliud auctor sanctissimus, quam ut in iis, velut in quadam palaestra, diligentius vita christiana exerceretur. Profecto Ordines Franciscuales duo priores, magnarum virtutum informati disciplinis, perfectius quiddam diviniusque persequuntur.” Atque in Constitutione *Felicitate quadam*: “Insignis est enim et benevolentia studioque Sedis Apostolicae dignissima ea, quae Fratrum Minorum familia nominatur, beati Francisci frequens ac mansura soboles. Ei quidem Parens suus, quas leges, quae praecepta vivendi ipse dedisset, ea omnia imperavit ut religiosissime custodiret in perpetuitate consequentium temporum; nec frustra imperavit. Vix enim societas hominum est ulla, quae tot virtuti rigidos custodes eduxerit, vel tot nomini christiano praecones, Christo martyres, caelo cives ediderit, aut in qua tantus virorum proventus, qui iis artibus, quibus qui excellunt praestare ceteris iudicantur, rem christianam remque ipsam civilem illustrarint, adiuverint.”

* Litt. *Neminem*, die 7 Febr. 1832.

Iamvero Nos, qui, ut ipse de se Leo confirmabat,* “Franciscum Assisiensem admirari, praecipuaque religione colere ab adolescentia assuevimus, et in familiam Franciscanam adscitos esse gloriamur,” certe non minoris, quam Decessorum Nostrorum quivis, grande beati Patris Opus aestimamus, nec secus, atque illi, peculiari quodam studio Nostro dignum ducimus. In hac igitur saecularium sollemnium celebritate, cum Ordinis, a Francisco divinitus fundati, magna in rem christianam promerita verbis Decessorum illustravimus, videtur Nobis, palam facere et mansuro probare testimonio plenum paternae caritatis animum, quo tres familias, unde Franciscalium Ordo princeps constat, sine ullo discrimine complectimur. Certe quidem humani ingenii mobilitate et varia conversione temporum sensim factum est, ut Franciscani sodales ex concordissima communitate vitae atque victus in diversas deinceps disciplinas abirent. “Summam rerum inopiam, quam Vir sanctissimus in omni vita adamavit unice, ex alumniis eius optavere nonnulli, simillimam; nonnulli, quibus ea visa gravior, modice temperatam maluerunt. Quare aliorum ab aliis secessione facta, hinc *Observantes* orti, illinc *Conventuales*. Similiter rigidam innocentiam, altas magnificasque virtutes, quibus ille ad miraculum eluxerat, alii quidem imitari animose ac severe, alii lenius ac remissius velle. Ex prioribus iis fratrum *Capulatorum* familiâ coalitâ divisio tripartita consecuta est.” † At legitimarum varietatem disciplinarum nihil obstare, quominus qui cuivis earum essent adscripti, omnes se germanam Francisci progeniem esse iure defenderent, pluries est Apostolicae Sedis auctoritate sancitum. Ita Leo X: “Quod ipsi *Fratres de Observantia* et *Reformati*, veri et indubitati Fratres Ordinis B. Francisci et eius Regulae observatores semper fuerint, ac, divina favente gratia, sint futuri, sine aliqua interruptione seu divisione, a tempore editae Regulae per B. Franciscum usque ad praesens ac sub ipsius B. Francisci Regula militaverint, et etiam ad praesens militent; sicque in omnibus teneri et observari ac decidi debere decernimus ac mandamus.” ‡ Et Clemens VIII Fratres Minores de Strictiori Observantia Reformatos nuncupatos ab iniuriis quorundam tuetur. “Ipsosque *Reformatos*, declarat, veros filios et indubitatos Fratres Ordinis sancti Francisci.” § De Capuccinis autem, Paulus V, || Urbanus

* Litt. *Encycl. Auspicato*.

† Const. *Felicitate quadam*.

‡ Litt. *Licet*, die 6 Dec. 1517.

§ Litt. *Ex iniuncto*, die 7 Sept. 1602.

|| Litt. *Ecclesiae*, die 15 Oct. 1608.

VIII*, Clemens XII†, eos “esse vere Fratres Minores,” et “originem seu principium illorum esse realiter et cum effectū computandum a tempore primævæ et originalis institutionis Regulæ Seraphicæ, cuius observantiam ipsi Fratres Capuccini semper sine aliqua interruptione continuarunt,” eosdemque “fuisse et esse ex vera et numquam interrupta linea, ac veros et indubitatos Fratres Ordinis sancti Francisci, et illius Regulæ observatores, subque ipsius B Francisci Regula militasse et ad præsens quoque militare” statuunt. Haec ipsa Nos affirmantes, volumus, iubemus, ut quotquot sunt de ternis disciplinis Franciscalis Ordinis primi, omnes non solum germani sed *gemelli* Fratres, omnes eodem Francisco nati eisdemque religiosæ vitæ documentis ad unam ipsius Regulam exculi, cum inter se tum ab omnibus habeantur. Itaque ut huius caritatis fraternæ, quæ inter filios beatissimi Patris una dominari debet, melius tuta et salva iura sint, ideoque ut Franciscana Instituta uberiores Ecclesiæ sanctæ fructus pariant, Nos de communibus totius gentis Minoriticæ rationibus hæc valere in perpetuum, tamquam certa principia et capita, decernimus, sancteque ab omnibus servari ex Apostolicæ potestatis plenitudine præcipimus quæ infra scripta sunt:

I. Ordo primus sancti Francisci, si Patrem legiferum a quo conditus, si Regulam, qua utitur, spectes, una est religiosorum familia: si vero rationem regiminis et Constitutiones, quibus ex Apostolicæ Sedis præscripto gubernatur, in tres familias dividitur: quarum una est *Fratrum Minorum*, quæ olim a *Regulari Observantia* dicebatur, quæque quum in quatuor sodalitia esset distincta, id est in Observantes, Reformatos, Alcantarinos, Recollectos, a Leone XIII fel. rec. ad unitatem revocata est, uno *Ordinis Fratrum Minorum* indito nomine; altera est *Fratrum Minorum* qui *Conventuales* audiunt; tertia *Fratrum Minorum* qui *Capuccini* appellantur.

II. Familia, seu Ordo, Fratrum Minorum, cui quondam a Regulari Observantia nomen fuit, postquam a Leone XIII ex variis sodalitiis in unum redacta est, si ab *Unione Leoniana* appelletur, recte appelletur. Ea quidem “ex concessu Sedis Apostolicæ antecedit loco et honore” ceteras Franciscalium familias, eiusque alumni “Fratrum Minorum merum nomen a Leone X acceptum retinent,” ut ait in Constitutione *Felicitate quadam* Decessor Noster: sed tamen non sic hoc nomen interpretandum est, quasi in ipsa tantum familia omnis Ordo Minoriticus videatur consistere. Patet interpretationem huiusmodi et longe

* Litt. *Salvatoris*, die 28 Iun. 1627.

† Litt. *Ea quæ*, die 14 Maii 1735.

abesse a vero, et valde reliquis Minoritis non paucis esse iniuriosam. Quoties igitur appellatio *Ordinis Fratrum Minorum* sine ullo appposito ambiguitatem haberet, oportere hanc familiam de qua loquimur, eiusque Moderatores et sodales, praesertim in actis publicis, propria peculiarique adiecta nota designari, vocarique *Ordinem Fratrum Minorum ab Unione Leoniana*, Moderatores et sodales *Ordinis Fratrum Minorum ab Unione Leoniana* statuimus et sancimus.

III. Titulus *Ministri Generalis totius Ordinis Minorum*, quo titulus Minister Generalis familiae eiusdem quam ab Unione Leoniana appellamus, meri honoris est, nec quicquam iurisdictionis aut potestatis in ceteras Franciscalium familias notat.

IV. Nomina *Capuccinus, Conventualis, Unionis Leonianae* Franciscuales discriminant non id notando, quod ad rationem ipsam et naturam Fratris Minoris pertinet: hoc enim in Regula Seraphica consistit quae apud omnes Franciscuales Ordinis primi una atque eadem est: verum eas designando res quae in hoc genere *accidunt* naturae; et hae sunt Constitutiones, quas unaquaeque familia proprias et peculiare in observanda Regula, ex Apostolicae Sedis praescripto, sequitur.

V. Minister Generalis Fratrum Minorum ab Unione Leoniana, item ex concessu Sedis Apostolicae, in omnibus coetibus sacrisque publicis, ubicumque lex de praestantia loci obtinet, Ministrum Generalem Conventualium, uterque autem Ministrum Generalem Capuccinorum praecedit. Familiae vero e singulis coenobiis quem locum inter se in pompis aliisque sacris publicis teneant, pluribus Apostolicae Sedis decretis definitum est.

VI. Trium familiarum Franciscalium Ministri Generales omnes sunt atque habendi sunt et dignitate et potestate pares, ut Vicarii atque adeo veri successores sancti Francisci, nempe pro sua quisque familia, atque etiam pro sodalibus Secundi et Terti Ordinis, quotquot suae habent vel iurisdictioni subiectos vel familiae aggregatos: iidem praedecessorum suorum perpetuam seriem ab ipso Patre Seraphico omnes iure ducunt.

VII. Tres Ordinis Minoritici familiae, quasi totidem rami sunt nobilissimae arboris, cuius radix ac truncus Franciscus est. Propterea Fratres Minores tum Unionis Leonianae, tum Conventuales, tum Capuccini pari plenoque iure veri Franciscuales, verique Fratres Minores et sunt et haberi debent. Iidemque non alii aliis antiquiores dicendi sunt, quandoquidem eorum omnium originem verum est repeti ab ipsa instituta Regula Seraphica, cuius omnes observantiam sine ulla intermissione continuarunt.

VIII. E Franciscalium templis illud habendum esse sacerdotum, in quo ipse Pater legifer beatissimus requiescit, vix attinet

dicere: quae aedes propterea mature a Gregorio IX Ordinis Seraphici *Caput et Mater* renunciata est,* et a Benedicto XIV per Litteras *Fidelis* ad dignitatem praeterea Basilicae Patriarchalis et Capellae Papalis est evecta.—Sed insignis etiam dignitas est Aedis Mariae Angelorum de Portiuncula; de qua Benedictus XIII: “Ne quis denique Basilicam beati Francisci civitatis Assisiensis, ubi sacrum eius corpus requiescit, a Romanis Pontificibus, praedecessoribus Nostris, variis privilegiis auctam, ita supra ceteras eiusdem Ordinis ecclesias verbis aut scriptis extollat et efferat, ut debitus honor ac reverentia denegetur Basilicae B. Mariae de Portiuncula extra muros eiusdem urbis, in qua constat, Seraphicum Patrem Institutum suum inchoasse: praecipimus et mandamus, ut ambae Basilicae, diversis licet rationibus, B. Mariae quidem propter Ordinis primordia, Assisiensis vero propter sacrum corpus sanctissimi Institutoris, tamquam Ordinis matrices ab omnibus Fratribus Minoribus agnoscantur et observentur.† Nos vero ipsam quoque Basilicam Mariae Angelorum nuper datis Litteris *Omnipotens ac misericors Dominus* Matrem et Caput Ordinis Minorum diximus, eamque Basilicae Patriarchalis et Capellae Papalis titulo honestavimus. Quare utramque Basilicam, quasi commune patrimonium, tueantur oportet, quotquot filiorum Francisci gloriantur nomine: utramque omnes tamquam paternam domum fidentes laetique celebrent, ibique omnibus fraternae caritatis officiis recreati sentiant, *quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum.*

IX. Ministri Generales triplicis Minorum familiae pari sunt potestate in Ordinem Tertium. Tertiarii propterea qui Ministro Generali unius familiae parent, iisdem privilegiis indulgentisque fruuntur, ac qui duobus aliis subiecti sunt. Nec licebit qui Tertio Ordini adscripti sunt, eos Tertiarios vel ab Unione Leoniana, vel Conventuales, vel Capuccinos appellare, sed Tertiarios S. Francisci seu Franciscales, sine alio appposito dici oportebit.

X. Decora, quibus aliqua ex tribus Minorum familiis elucet; praeconia, quibus ab Apostolica Sede ornatur; sancti beati, venerabiles Viri quibus illustratur, quamquam praecipue illius familiae sunt, tamen iure fraternitatis ad ceteras quoque, ut communia ornamenta, pertinent. Veteres vero Ordinis gloriae, a rebus gestis aut a sanctis viris profectae ante canonicam divisionem a Leone X factam ipsius Ordinis,‡ nullius ex tribus familiis habendae sunt praecipuae, sed omnium promiscuae.

* Litt. *Is qui*, die 22 Apr. 1230.

† Litt. *Qui pacem*, die 21 Iul. 1728.

‡ Const. *Ite et vos*.

Ista Nos, quae vel declarando, vel definiendo, vel praeci-
piendo praescripsimus, plurimum posse ad copulandos omnium
interse Franciscalium animos arbitramur. Ceterum, "Qui pacem
loquitur in plebem suam et super sanctos suos, certam illam
avertendae contentionis vim rationemque discipulis designavit,
monitis exemplisque suis eosdem adhortatus, ut, qui maior esset
inter ipsos, fieret sicut minor, ac proinde esse contenderent non
praeeminentia et primatu, sed ministrandi ac subiacendi humili-
tate praecessores. Haec autem documenta B. Franciscus
Seraphici Ordinis conditor, et ipse mirabiliter arripuit et ex-
pressit, et custodiendae pacis firmamentum esse voluit alumnis
suis."* Omnes igitur dicto audientes sint Patri legifero sic
praecipienti: "Non litigent, neque contendant verbis, nec alios
iudicent; sed sint mites, pacifici, modesti, mansueti, humiles,
honeste loquentes omnibus, sicut decet."† Et "caveant ab
omni superbia, vana gloria."‡ Qui autem ad normam
suarum Constitutionum in ipso cultu Domus Dei et in perfunc-
tione sacrorum atque in rerum humanarum usu rigidam se-
quuntur paupertatem, ne despiciant ceteros; de quibus Leo X:
"Declaramus et decernimus, vos illorum tantum esse custodes
et non possessores, et propterea, absque vestra professionis
macula aut violatione, cum deceat, iuxta celebritatem solemni-
tatum et solemnioribus officiis et decentioribus paramentis
divinam honorare Maiestatem, et ipsius cultum munificare, et
aliis, quibus tam Ordo quam Fratres utuntur, communiter vel
divisim, uti et potiri libere et licite posse."§ Quod si inter
Fratres Minores ullum legitimae praestantiae discrimen agnosci
debet, illud non in eo ponendum est quod alius de alia familia
sit, qua quidem re omnes eos pares esse diximus; sed in hoc,
quod alius alio melius et iudiciis et dictis et factis caritatem
fraternam erga sodales, ceterarum praesertim familiarum, cus-
todiat; atque alius alio perfectius Regulae Seraphicae, pro suae
familiae Constitutionibus, praescripta servet. Omnino qualis
debeat esse Fratrum minorum inter se consuetudo, intelligi ex
his potest, quae de priscis Francisci filijs habet Thomas a
Celano: "O quanto caritatis ardore flagrabant novi Christi
discipuli! Quantus in eis piae societatis vigeat amor! Cum
enim alicubi pariter convenirent, vel in via, ut moris est, sibi
invicem obviarent, ibi spiculum spiritualis resultabat amoris,
super omnem amorem verae dilectionis seminarium spargens.
Quid illud? Casti amplexus, suaves affectus, osculum sanctum,

* Benedict. XIII, Litt. *Qui pacem.*

† Reg. Cap. III.

‡ Ibid. Cap. x.

§ Litt., *Merentur*, die 2 Ian. 1514.

dulce colloquium, risus modestus, aspectus, iucundus, oculus simplex, animus supplex, lingua placabilis, responsio mollis, idem propositum, promptum obsequium et indefessa manus. Et quidem, cum cuncta terrena despicerent et se ipsos numquam amore privato diligerent, totius amoris affectum in commune refundentes, se ipsos dare in pretium satagebant, ut fraternae necessitati pariter subvenirent.”* Nos vero, ut caritatis fraternitatisque vincula, quibus inter se Francisciales trium familiarum continentur, vel arctiora fiant, haec in perpetuum damus et tribuimus :

I. Ut dedicatio duarum Basilicarum Assisiensium, quae totius Ordinis Minorum, licet diversa ex causa, matricis et capita sunt, ab universis triplicis familiae clericis ritu duplici secundae classis celebretur ; et ambae iisdem indulgentiis iisdemque privilegiis et nunc et in posterum gaudeant. Fratres autem eis Basilicis addicti, meminerint, se omnium sodalium, non solum e sua ipsorum familia, sed aliorum etiam, personam gerere ; ob eamque rem, Deum Omnipotentem, Mariam Immaculatam, Patrem Seraphicum, omnium nomine, quotidie colere et laudare ne cessent.

II. Ut in sacris, pompis, aliisque sollemnibus, quae adstante Pontifice Maximo fiant, tres Ministri Generales una simul procedant, servata tamen inter se lege praecedendi.

III. Ut indulgentiae, gratiae, exemptiones, privilegia omnia quae uni Minorum familiae concessa vel iam sint vel posthac fuerint, ea ipsa ceteris familiis concessa censeantur et sint. Quod si cuiuspiam rei concessio ad mitigandam Regulam Seraphicam pertineat, non iis suffragabitur, quorum Constitutiones nullam huiusmodi mitigationem patiuntur. Facultates autem, quae Viam Crucis, Scapulare sancti Ioseph, Chordam sancti Francisci, item pias consociationes et sodalitia spectant, ab eo tantum Ministro Generali tribuantur in posterum, cui usque adhuc reservatae sunt.

IV. Ut officia ritualia, quae de Sanctis et Beatis Ordinis sunt vel ad priva sacra seu *devotiones* attinent, uni familiae concessa, ab aliis quoque familiis, probante generali aut *Capitulo* aut *Definitorio*, adhiberi, nullo alio intercedente indulto, liceat : idem de aliis omnibus privilegiis in re liturgica, uni familiae tributis, fieri licebit.

V. Ut omnes Romanorum Pontificum vel Apostolicae Sedis Litterae, in quibus generatim instituta Franciscalia laudantur, ornantur, defenduntur, etsi ad unius familiae Ministrum Generalem, moderatores ceteros, sodales datae sint, tamen ad Mini-

* *Legenda*, I, Cap. 15.

stros Generales, moderatores ceteros, sodales aliarum quoque familiarum datae intelligantur.

Praesentes vero Litteras et quaecumque in ipsis habentur, nullo unquam tempore de subreptionis, aut obreptionis, sive intentionis Nostrae vitio, aliove quovis defectu notari, vel impugnari posse; sed semper validas et in suo robore fore et esse, atque ab omnibus cuiusvis gradus et praeeminentiae inviolabiliter in iudicio et extra observari debere, decernimus; irritum quoque et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate vel praetextu, scienter vel ignoranter contigerit attentari declarantes; contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali et specialissima mentione dignis; quibus omnibus ex plenitudine potestatis, certa scientia et motu proprio quoad praemissa expresse derogamus, et derogatum esse declaramus.

Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen notarii subscriptis et per constitutum in ecclesiastica dignitate virum sigillo munitis, eadem habeatur fides, quae Nostrae voluntatis significationi, his praesentibus ostensis, haberetur.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae constitutionis, ordinationis, unionis, limitationis, derogationis, voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, in festo S. Francisci Assisiensis, die IV Octobris MCMIX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

**Approbantur et confirmantur novae constitutiones ordinis
fratrum minorum S. Francisci Capuccinorum.**

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam.—Vicarium Pastoris aeterni munus, divinae Providentiae nutu, quamquam nullo Nostro merito, gerentes, probe intelligimus Nostrum esse, cum dominicum gregem universum diligenter veritatis gratiaeque nutrire pabulo, tum praecipuo fovere studio eam gregis electam partem, quae in Religiosorum Ordinibus consistit. Iamvero, ut decessoris Nostri Gregorii XVI verbis utamur, “ex multis religiosis Familiis, quae paterni Nostri animi merentur curam, inclytus profecto Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum Ordo postulat

atque efflagitat, ut in illius commodum procurandum ac splendorem tuendum omnem Nostram operam conferamus; ex quo quam plurimi semper prodire viri, doctrina, religione, pietate, sanctitate, litteris vel maxime praestantes, et de catholica Ecclesia, deque hac Apostolica Sede tot sane nominibus optime meriti.”* Equidem hunc Ordinem, ut alius Decessor illustris ait, “dum in minoribus essemus, ea qua par erat veneratione prosequeremur; in hac vero sacrosancti Apostolatus specula constituti, maioribus apostolicae Nostrae charitatis benignitatisque testimoniis complecti gestimus, considerantes maxime, quanta et quam luculenta christianae pietatis et perfectionis exempla, cum sacrarum doctrinarum splendore atque aeterna animarum salute coniuncta, ab initio in catholica Ecclesia ita in dies proferant religiosissimi illius Ordinis alumni, ut nihil orthodoxos acatholicosque vicissim vehementius perstringat, et ad saniores mentes reducat, quam celeberrimi Instituti inita cum austerioris vitae sanctimonia ratio, et christianarum virtutum semita, prius per eosdem alumnos quam diutissime trita, deinde aliis exemplo et verbo indicata.”† Huius benevolentiae charitatisque Nostrae erga Franciscanos Capulatos profitendae datur nunc Nobis libentibus occasio, cum constitutiones Ordinis, iussu Nostro in generalibus comitiis accurate recognitas, easque novis Ecclesiae legibus institutisque atque his temporibus congruenter emendatas, dilectus filius Pacificus a Seiano, Minister generalis, Nobis exhibuit. Qua quidem in re id servari iussimus, quod Leo XIII fec. rec. edixerat: “Illud est munus pietatis huius maternae (Ecclesiae) maxime proprium, accommodare sapienter leges, quoad fieri potest, ad tempora, ad mores, et in praecipiendo exigendoque summa semper aequitate uti. Atque huiusmodi consuetudine charitatis simul et sapientiae efficitur, ut immutabilitatem doctrinae absolutam et sempiternam cum prudenti disciplinae varietate Ecclesia coniungat.”‡ Confecto igitur, quod dilectis filiis mandavimus negotium, Nos et gaudemus Nobis et praeclaro Capulatorum Ordini gratulamur vehementer; praesertim quia hoc opere videmus opportune cautum, ut Assisiensis Patriarchae spiritum Sodales integrum custodiant, maximeque ad *rigidam innocentiam, altas magnificasque virtutes quibus ille ad miraculum eluxerat*§, animose ac severe imitandas excitentur: quae quidem huius Franciscani Instituti propria quaedam est et peculiaris laus. Ita Fratres Capulatos non uno successionis iure

* Litt. *In sublimi*, 16 Mart. 1838.

† Benedict. XIV, Litt. *Inclutum*, 2 Mart. 1743.

‡ Constit. *Misericors Dei Filius*.

§ Constit. *Felicitate quadam*.

legitimos S. Francisci heredes et filios, veros Fratres Franciscuales, proprii nominis Fratres Minores dicimus et habemus et ab omnibus haberi volumus, quales semper Romani Pontifices ipsos habuerunt. Neque enim quisquam in dubium vocaverit, Capulatorum Familiam usque ab initio fuisse et esse Fratrum Minorum Ordinem eodem prorsus iure ac geminas alias Franciscalium Familias ; ipsiusque caput, non secus ac ceteros Fratrum Minorum summos antistites, vere dici et esse generalem Ministrum, eundemque pro suis fratribus successorem S. Francisci legitimum : quandoquidem constat, huius Familiae propaginem cum stirpe Seraphici Patris aptam omni tempore connexamque fuisse. Ergo, quod Urbanus VIII affirmavit, Minores Capulatos *ex vera et nunquam intermissa S. Francisci linea originem trahentes, semper sine aliqua interruptione Seraphicae Regulae continuasse observantiam**, hoc sane de iis praedicari hodieque debet. Quare legitimum eorum Instituti disciplinaeque ius libenter Nos agnoscimus et ratum habemus. Optabile vero est, ut quam diximus esse propriam ipsorum notam, imitationem scilicet severiorem quamdam Francisci Patris, eam perpetuo incorruptam retineant : proptereaque perseverent, cum summa ergo Apostolicam hanc Sedem obedientia et fide, summum evangelicae paupertatis ac perfectionis cultum studiumque coniungere. Huc admodum spectare constitutiones rite recognitas et emendatas Ordinis cernimus : quarum quidem approbationem Nobismet ipsis reservavimus. Itaque, nonnullis venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus in consilium adhibitis, Nos, motu proprio et certa scientia, de Apostolicae potestatis plenitudine, harum vi litterarum, Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum constitutiones tum latino tum italico sermone perscriptas cum omnibus et singulis quae continent, in perpetuum approbamus et confirmamus, approbatasque et confirmatas declaramus, praecipientes universis et singulis ex ea Familia Fratribus, ut easdem habeant tamquam propria statuta, quibus in omnibus rebus obtemperare debeant.—Praesentes vero litteras et quaecumque in ipsis habentur nullo unquam tempore de subreptionis, aut obreptionis, sive intentionis Nostrae vitio, aliove quovis defectu notari vel impugnari posse : sed semper validas et in suo robore fore et esse, atque ab omnibus cuiusvis gradus et praeeminentiae inviolabiliter in iudicio et extra observari debere, decernimus, irritum quoque et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate vel praetextu, scienter vel ignoranter contigerit attentari, declarantes : contrariis non obstantibus quibuscumque etiam speciali mentione dignis : quibus omnibus ex plenitudine

* Litt. *Salvatoris*, 28 Iun. 1627.

potestatis, certa scientia et motu proprio quoad praemissa expresse derogamus et derogatum esse declaramus, mandantes praesertim, ut ea, quae de electionibus in his constitutionibus capite octavo sancita sunt, inviolate servantur in omnibus Ordinis Provinciis, sublati quibuscumque privilegiis, sive personis sive Provinciis hac super re ab Apostolica Sede concessis.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die VIII Septembris MCMIX, in festo Nativitatis Deiparae, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

DECREES.

CONGREGATION OF THE CONSISTORY.

ROMANA

De competentia Sacrae Congregationis Concilii super confraternitates et pias uniones post Constit. "Sapienti Consilio."

Proposito dubio, "utrum competentia super confraternitates a Constitutione *Sapienti Consilio* tributa sacrae Congregationi Concilii se extendat quoque ad confraternitates et pias uniones quae dependent ab Ordinibus et congregationibus religiosis, vel erectae sunt in eorum ecclesiis seu domibus; an potius haec reservata sit sacrae Congregationi de Religiosis";

Emi. Patres S. Congregationis Consistorialis, praehabito Consultoris voto, in generalibus comitiis diei 9 Decembris 1909 respondendum censuerunt: *Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.*

Facta vero, die insequenti, de his relatione SSmo., Sanctitas sua resolutionem Emorum. Patrum ratam habuit et confirmavit.

C. Card. DE LAI, *Secretarius.*

L. ☒ S.

SCIPIO TECCHI, *Adessor.*

ROMANA

De competentia Sacrae Congregationis de Propaganda fide super nonnullas societates missionum.

In generali conventu diei 9 Decembris 1909 propositum fuit resolvendum sequens dubium: "Utrum S. Congregatio de Propaganda Fide etiam post Constit. *Sapienti Consilio* suam iurisdictionem exercere debeat super societates, sive Lugdunensem pro

missionibus ad Afros, sive Parisiensem pro missionibus ad exterarum gentes, nec non super seminarium Mediolanense S. Caloceri seu Institutum Mediolanense pro exteris missionibus, denique super pontificium seminarium SS. Apostolorum Petri et Pauli de Urbe ad exterarum missiones, praesertim quoad ea quae respiciunt eorum regulas, administrationem, atque opportunas concessionem ad sacram alumnorum ordinationem requisitas."

Et Emi. Patres S. Congregationis Consistorialis, votis duorum Consultorum aliisque perpensis, responderunt: *Affirmative in omnibus.*

Die vero 10 Decembris 1909, facta de his relatione SSmo., Sanctitas sua resolutionem Emorum. Patrum ratam habuit et confirmavit.

L. ✠ S.

C. Card. DE LAI, *Secretarius.*
SCIPIO TECCHI, *Adressor.*

CONGREGATION OF THE COUNCIL.

**Circa abstinentiam a Carnibus in Pervigilio Annuntiationis
B.M.V. Occurrente in feriam V in Coena Domini.**

Ad S. Congregationem Concilii sequens circa abstinentiam propositum fuit dubium:

"Cum festum Annuntiationis B.M.V. occurrens anno proximo in feriam VI in Parasceve, transferatur etiam cum feriacione in feriam II post Dominicam in Albis tanquam in sedem propriam, quaeritur, *an sequenti anno, 1910, servanda sit lex abstinentiae a carnibus in pervigilio Annuntiationis B.M. occurrente in feriam V in Coena Domini, vel transferri debeat.*"

Eadem S. Congregatio, sub die 9 Iunii 1909, respondit: *affirmative* ad primam partem, *negative* ad secundam.

L. ✠ S.

C. Card. GENNARI, *Praefectus.*
BASILIUS POMPILI, *Secretarius.*

BELLOVACEN.

LEGATORUM PIORUM

De onere certiorandi episcopum de legatis ad pias causas.

Die 7 Augusti 1909.

Episcopus Bellovacensis litteris diei 21 Martii 1909, inter alia, sequens dubium proposuit huic S. Congregationi dirimendum: *utrum sacerdotes vel laici possint, incio Ordinario, legata ad pias*

causas recipere eorumque administrationem gerere ac respectiva onera implere.

Emi. Patres S. Congregationis Concilii, exquisito Consultoris voto reque sedulo perpensa, in plenis comitiis diei 7 Augusti 1909, respondendum censuerunt: *Omnes, sive sacerdotes sive laicos, quorum fidei concredita sunt legata ad pias causas, teneri de hoc quamprimum certiolem reddere Episcopum, qui ius habet vigilandi super administrationem et consulendi securitati eorumdem legatorum.*

Facta vero, die 9 Augusti insequenti, de his omnibus relatione SSmo., Sanctitas Sua resolutionem Emorum. Patrum adprobare dignata est.

L. ✕ S.

IULIUS GRAZIOLI, *Subsecretarius.*

BREDANEN.

ELEEMOSYNÆ SECUNDÆ MISSÆ

Indulgetur ad Septennium ut Sacerdotes Sacrum Iterantes Eleemosynam Secundae Missae Episcopo Bredanensi Relinquant ad Causas Pias.

Die 7 Augusti 1909.

Rescripto S. Congregationis de Propaganda Fide, 15 Octobris 1863, Ordinariis Missionum tributa est facultas indulgendi, ut sacerdotes sibi subditi Missam iterantes etiam pro secunda Missa eleemosynam percipere possint. Hac facultate Episcopus Bredanensis in Hollandia semper usus est in favorem parochorum, quibus facultas binandi necessaria esset, quique stipendio pro secunda Missa ad honestam sustentationem opus haberent. Cum autem dioecesis Bredanensis post constitutionem *Sapientis Consilii* non amplius subsit iurisdictioni S. C. de Propaganda, idem Episcopus die 26 Aprilis 1909 humiliter petiit, ut iam cessatae ex nova ordinatione facultatis prorogatio benigne concedatur, atque condonentur stipendia pro secunda Missa a nonnullis parochis bona fide hucusque percepta.

Indultum vero, de quo fit mentio, est sequentis tenoris: "A sacra Congregatione christiano nomini propagando non semel per Sacrorum Antistites in locis Missionum degentes quaesitum est, an duplex stipendium percipere liceat sacerdotibus, qui duas in eadem die Missas celebrare iustis de causis permittuntur. Ut igitur in eiusmodi re omnis dubitationi locus a Missionibus auferatur, visum est expedire eam promulgare regulam, quam constanter tenuit sacra Congregatio Emorum. Patrum Concilii Tridentini interpretum; videlicet ex praxi generali presbyteris non concedi eleemosynam recipere pro secunda Missa, etiamsi de illis agatur qui parochiali munere instructi ideo stipendium

pro prima Missa nequeunt obtinere, quod eam pro populo applicare teneantur. Porro huiusmodi regula recentem obtinuit confirmationem a SSmo. D. N. Pio PP. IX in una *Cameracensi* die 25 Septembris 1858. Etsi vero sacri Consilii mens ea sit, ut norma praedicta omnibus locorum Ordinariis innotescat, ac generatim servetur in praxi, quo videlicet a ministerio sacerdotali quodlibet periculum aut species simoniae turpive quaestus arceatur; cum tamen specialia sint in nonnullis Missionibus rerum ac personarum adiuncta, cumque difficultates non paucae oriri possent si regula de qua agitur nullam omnino exceptionem pateretur; SSmus. D. N. Papa benigne decernere dignatus est, ut Ordinariis Missionum facultas impertiatur, quemadmodum per praesentes litteras eisdem tribuitur, indulgendi ut, iusta et gravi causa intercedente, sacerdotes sibi subditi etiam pro secunda Missa in eadem die celebranda stipendium percipere possint ac valeant."

Consultor, rogatus de sua sententia, sequentia consideranda subiecit. Nulla videtur adesse difficultas pro concedenda secunda parte petitionis: siquidem hi parochi, ut refert Episcopus, ex inadvertentia processerunt; aliunde in casu non agitur de parochis praepositis duabus paroeciis, qui proinde secundam Missam pro populo etiam applicare tenentur, sed de parochis qui unam tantum Missam pro populo applicant, et pro hisce valere potest responsum datum a S. C. Concilii die 25 Septembris 1858 in *Cameracen.*—*Missae pro populo* ad VI dubium: "an et quomodo concedenda sit absolutio quoad praeteritum;" nempe: "celebrata unica Missa ab unoquoque, *affirmative*, facto verbo cum SSmo."

Verum longe alia res est quoad primae partis petitionem. Revera concessio facta Ordinariis Missionum fuit in via extraordinaria et per exceptionem, seu ex specialibus rerum ac personarum adiunctis. Id patet ex supra relatis litteris circularibus S. C. de Propaganda Fide. Ergo regula est quod pro aliis locis iuri communi obnoxiiis hae facultates non tribuantur, idque, ut ibidem observatur, ad arcendum a ministerio sacerdotali quodlibet periculum aut speciem simoniae turpive quaestus. Iam vero dioecesis Bredanensis, ex constitutione *Sapientis Consilio*, ut locus Missionum amplius considerari nequit. Neque prodesset expendere, motiva factae concessionis seu adiuncta specialia etiam nunc persistere; dicta enim adiuncta taxative pro locis Missionum fuere admissa, et ex adverso nemo est qui non videat consecraria, quae sequerentur ex concessione facienda Episcopo Bredanensi: omnes enim alii Episcopi in iisdem conditionibus positi, ad S. Sedem facile recurrerent pro eadem gratia obtinenda, et ita regula tantâ prudentiâ et cautelâ statuta penitus everteretur.

Animadvertendum praeterea, quod indultum S. C. de Propaganda Fide pro locis Missionum, si eius littera inspiciatur, non videtur attingere parochos binantes, qui primam Missam pro populo applicant, et aliam gratis celebrant, sed simplices sacerdotes binantes, qui petunt stipendium etiam pro secunda Missa, uti ex citatis litteris circularibus patet: "*etiam* pro secunda Missa in eadem die celebranda stipendium percipere possint et valeant." Episcopus Bredanensis hac facultate usus est in favorem suorum parochorum binantium, relate ad stipendium pro secunda Missa. Nunc eam sibi prorogari petit ampliori quodam modo, non in favorem tantum parochorum, sed generice "in favorem sacerdotum suae dioecesis qui facultate binandi gaudent, et stipendio pro secunda Missa ad honestam sustentationem opus habent." Profecto, si non litteraliter, saltem analogice sub dicto indulto etiam parochi binantes relate ad stipendium quoad secundam Missam comprehendendi possunt, cum ratio paupertatis etiam pro ipsis in locis Missionum urgere possit. Attamen negari non potest, quod indultum pro simplicibus sacerdotibus binantibus est gravius, cum hi in hypothese duplex percipiant stipendium, e contra vero parochi unicum tantum, quia primam Missam populo applicare debent. Dicta autem comprehensio nequaquam videtur posse produci ad parochos duabus paroeciis praepositos; hi enim utramque Missam pro populo applicare tenentur.

Item praefata extensio ad parochos binantes in locis Missionum videtur erui etiam posse, ratione contrariorum, ex prohibitione facta tum ipsis tum aliis simplicibus sacerdotibus de perceptione stipendii pro secunda Missa. De hac prohibitione sermo est primo in citatis litteris: "Ex praxi generali presbyteris non concedi eleemosynam recipere pro secunda Missa, etiamsi de illis agatur qui parochiali munere instructi ideo stipendium pro prima Missa nequeunt obtinere, quod eam pro populo applicare teneantur." Haec prohibitio secundo firmatur ex decisione causae supra citatae *Cameracen.*: nam, propositis dubiis: "II. an parochus, qui in una eademque paroecia bis eadem die celebrat, utramque Missam populo sibi commissio gratis omnino applicare teneatur in casu; III an vicarii aut alii sacerdotes curam animarum non habentes, si quando bis in die celebrent..., secundam et ipsi Missam populo gratis applicare teneantur in casu"; S. Congregatio respondit: "ad II. *Negative*, firma prohibitione recipiendi eleemosynam pro secunda Missa; ad III. *Negative*, quatenus curam animarum non habeant, firma semper prohibitione recipiendi eleemosynam pro secunda Missa." De origine huius prohibitionis conferri potest Many (*Praelect. de Missa, pag. 15*), qui refert, usque ad dimidium saeculi XIX auctores de hac prohibitionem siluisse: quin

imo addit, anno 1858, in pluribus Galliae dioecesis sacerdotibus binantes solitos fuisse percipere, licet bona fide, stipendium pro secunda Missa, uti videre est in folio citatae *Cameracen*. Verum, quidquid de hoc sit, nunc certa et generalis est regula, non permitti accipere eleemosynam vel stipendium sub quocumque praetextu pro secunda Missa.

Aliquando eleemosynae perceptio pro secunda Missa conditionate permittitur, ut nempe stipendium perceptum cedat in favorem alicuius pii operis, v. g. seminarii aut scholarum catholicarum, numquam vero de stipendio hoc frui potest ipse celebrans : tantum ex gravibus motivis locus est exceptioni pro locis Missionis. Ex hucusque dictis itaque liquidum est, quod preces Episcopi Bredanensis benigno favore recipi non possint, eo vel magis quod generali modo proponuntur, nullo speciali motivo munitae, et insuper magis ampliatæ, quatenus nempe facultas prius parochis concessa extendi petitur in posterum ad simplices sacerdotes binantes.

Neque latet singularis casus de Episcopo, qui obtinuit vivae vocis oraculo, die 6 Decembris 1886, a Leone XIII facultatem permittendi parochis pauperibus suae dioecesis perceptionem stipendii pro secunda Missa binata ad eorum sustentationem, et hoc absque temporis limite, seu durante toto sui episcopatus tempore. Quinam vero fuerit hic Episcopus, vel quae dioecesis tam singulari privilegio ditata, latet omnino : neque omnino datum fuit cognoscere specialia motiva, quae animum Pontificis moverunt ad tam singulare privilegium elargiendum. Cfr. Votum Consultoris S. C. Concilii in *Bononiens.*, 2 Nov. 1907. Hinc nihil ex eo argui potest favore Episcopi Bredanensis. Quin imo, si res intimius spectetur, citatus casus videtur potius refragari postulationi. Ex facto enim quod imposita est non revelatio nominis Episcopi concessionarii vel dioecesis, portendi licet, ideo Pontificem hoc voluisse, ne forte eveniret, ut Episcopi de hoc edocti pro simili concessione insisterent ad succurrendum inopiae parochorum suae dioecesis.

Id tamen non importat, quod sit prohibita quaecumque retributio, etiam ex titulo extrinseco, puta laboris, incommodi ex longo itinere pro secundae Missae celebratione, et alia huiusmodi. Hoc evidenter deducitur et firmatur ex resolutione edita a S. C. Concilii in causa *Treviren.*, die 23 Martii 1881. Sane Episcopus sequentia dubia proposuerat : " I. utrum parochi qui, ut menti fundatorum fiat satis, diebus dominicis et festis binantes, obtenta facultate, dicunt Missam, et pro fundatoribus *prmissariarum* (quae beneficia ob exiguitatem reddituum et penuriam sacerdotum plerumque proprio carent sacerdote) applicant, salarium ex fundo *prmissariarum* pro peculiari labore percipere

possint ; II. utrum parochi qui pro necessitate circumstantiarum diebus dominicis et festis bis celebrant, tradita simul doctrina christiana, pro peculiari labore et industria certum salarium annuum a parochianis oblatum percipere valeant ”; sacra Congregatio propositis dubiis sequens responsum dedit, nempe : “ posse permitti, prudenti arbitrio Episcopi, aliquam remunerationem intuitu laboris et incommodi, exclusa qualibet eleemosyna pro applicatione Missae.” Haec theoretice clara sunt : verum cum in praxi difficultates exoriri possint, ad diiudicandum quando huius modi retributiones induant naturam stipendii vel potius compensationis ex titulo extrinseco, res remittenda est prudenti arbitrio Episcopi, ad tramitem allatae decisionis.

Insuper animadvertendum, ex facta prohibitione perceptionis eleemosynae pro secunda Missa, non sequi quod ea non possit applicari pro satisfactione alicuius obligationis, puta ex voto, ex fidelitate et etiam ex iustitia. Prohibitio tantum locum habet quando ex eiusmodi applicatione, directe sive indirecte, aliquid percipitur quod rationem habeat stipendii. Sic, exempli gratia, plures exstant sacerdotum associationes, in quibus omnes obligantur, quoties unus ex his decedat, pro eo Missam applicare : si qui forte ex ipsis binandi privilegio fruuntur, possunt contractae obligationi, licet ex iustitia, satisfacere applicando secundam Missam : uti a S. C. Concilii resolutum fuit in causa *Vivarien.*, die 5 Martii 1887. E contra, si parochus impeditus, puta ex infirmitate, non potuit die dominica pro populo applicare, non potest, si habeat facultatem binandi, dominica sequenti supplere factae omissioni, applicando secundam Missam pro populo, et sic utramque ; id pariter decisum fuit in allegata causa. Ratio est, quia parochi pro hisce Missis, sicuti pro aliis oneribus pastoralibus, ad instar stipendii fructus ex proprio beneficio percipiunt.

Hisce omnibus perpensis, Emi. Patres S. C. Concilii, in plenario coetu habito die 7 Augusti 1909, respondendum censuerunt :

Ad mentem. Mens est : “ Praevia sanatione et condonatione a die 3 Novembris 1908, pro facultate ad septennium ut Sacrum iterantes applicant secundam Missam ad mentem Episcopi, qui eleemosynas accipiet ut eas eroget in causas pias, praesertim in favorem sacerdotum pauperum, non exclusis Sacrum iterantibus, quatenus subsidio indigeant.”

Facta autem die sequenti, 8 Augusti, de his relatione, SSmus. D. N. resolutionem Emorum. Patrum adprobare dignatus est.

L. ✠ S.

IULIUS GRAZIOLI, *Subsecretarius.*

CONGREGATION OF RELIGIOUS.

DECRETUM

Quo Religiosi Missionarii de "Mariannhill" in Specialem Congregationem Instituuntur.

Inter monasticae familiae filios, qui, avitae traditionis aemuli, "lumen ad revelationem gentium" in dissitis plagis verbo et exemplo diffundere student, haud ultimum sane locum tenent, nec minimam merentur laudem, illi Cistercienses reformati, qui, relicto coenobio de *Mariastern*, in Bosnia sito, duce Rev. Francisco Pfanner, in Africa meridionali, abbatiam de *Mariannhill*, anno 1882, condidere: indeque vastissimam regionem Natalensem, expanso veluti viginti stationum rete, complexi sunt. At difficultates non leves suscitavit haec ipsa diffusio, utpote quam cum strictiori monastica disciplina, qualis apud Cistercienses reformatos propria viget, vix sociabilem, experientia visa est ostendere. Quare, utrimque rogantibus, tum Rmo. P. Abbate generali laudati Ordinis, tum monachis de *Mariannhill*, ut peculiari deinceps ratione regerentur, S. Congregatio negotiis religiosorum Sodalium praeposita, adprobante SSmo. Domino nostro Pio divina providentia PP. X, sequentia decrevit:

I. Inter Ordinem Cisterciensium reformatorum et Religiosos missionarios de *Mariannhill* (hoc nomine deinceps appellandos) absoluta sit divisio, ita tamen, ut, qui apud Cistercienses vota emisissent solemniter, eadem servant, atque privilegiis personalibus, huiusmodi professioni adnexis, ad dies vitae fruuntur. Insuper Regulae norma, nunc temporis apud *Mariannhill* vicens, ab omnibus usu teneatur, nisi aliter praesenti decreto statuatur. Sacram liturgiam, de licentia Rmi. Abbatis generalis Ordinis Cisterciensium reformatorum, iuxta ritum Cisterciensium missionarii exerceant, saltem usque ad Capitulum generale, elapso triennio celebrandum. In administrandis vero Sacramentis, praesertim in stationibus missionum, Rituali utantur romano.

II. Ecclesia *Mariannhill* erigatur in ecclesiam collegialem, cuius titularis, Praepositus nomine, sit caput communitatis Religiosorum, ab Ordinarii iurisdictione exemptae, gaudeatque, ut Praelatus, pontificalium usu, exclusis tamen Ordinum minorum collatione, et privilegiis specialibus eiusdem rationis.

III. Praepositum omnes Religiosi in Sacris constituti, votorum numero absolute maiori, ad diem vitae eligant, excepto primo, a Sede Apostolica ad nutum nominando. Sodales omnes, sive apud *Mariannhill* degentes, sive per missionum stationes dispersos, Praepositus paterne regat; omnes officiales communitatis atque stationum superiores, de Decanorum consilio, nominet; Capitulo

plenario praesit; stationes singulis trienniiis ordinarie, extraordinarie vero pro opportunitate, vel visitet ipse, vel ab uno e Decanis visitandas curet.

IV. Reditus et fructus rei familiaris uua cum Cellerario administret, ea tamen lege, ut, praeter solas necessitates, de summa maiore mille libellis italicis, sive quadraginta sterlingis, motu proprio disponere non possit; sed indigeat consilio Decanorum, quorum voto adstringatur, si de summa agatur quinque millia libellarum excedente. Fundus autem instructus et quaecumque ad foundationem pertinent nullatenus alienentur, nisi de Capituli plenarii consensu, atque Sedis Apostolicae licentia.

V. Collegium universum Religiosorum missionariorum de *Mariannhill* duplici parte constet: altera sacerdotum atque ad sacerdotium adspirantium, altera conversorum. Omnes sodales vota emittant simplicia. Qui ad priorem partem pertinent, expleto novitiatus anno, vota emittant triennalia, dein perpetua. Conversi, duorum annorum emenso stadio, quorum saltem alter est apud *Mariannhill* transigendus, vota ad quinquennium, dein perpetua emittant. Novitiatus communis sit unicus, apud *Mariannhill* erectus. Ad vota temporalia admittet, voto decisivo, Praepositus cum Decanis, a quibus vota temporalia per dimissionem solvi possunt; perpetua vero nonnisi a Sede Apostolica. Officio integro quotidie in choro publice persolvendo non teneantur nisi sacerdotes degentes apud *Mariannhill*, qui illud ea decentia persolvendum curent, qualem ecclesiam collegialem huiusmodi decet.

VI. Praepositi consilium esto duplex: alterum minus, Decanis constans; alterum maius, omnes professos in Sacris constitutos complectens. Decanorum Consilium sex membra habeat: de iure Priorem et Cellerarium, a Praeposito nominandos; electione quatuor alios, a Praeposito duos, a plenario Capitulo duos, designandos. Qui Decani gaudeant voto consultivo, excepto casu superius expresso, quo ius habent emittendi votum decisivum. Capitulum generale, seu plenarium, quotannis saltem a Praeposito apud *Mariannhill* convocandum, omnibus coalescat professis, in Sacris constitutis. Si quis, ne intersit, impediatur, scripto sese excuset. In deliberationem adducantur, quae a Praeposito, de consilio Decanorum, tractanda videntur, vel quae de iure ecclesiastico ad Regularium capitulum spectant, uti admissio ad emittenda vota perpetua, alienatio fundorum, cooperatio Decanorum, et hisce similia.

VII. Studia apud *Mariannhill* instituantur philosophica et theologica, iuxta normas a Sede Apostolica sancitas.

Illmus. et Rmus. D. Gulielmus Miller, Episcopus Eumenensis,

et Vicarius Apostolicus regionis vulgo dictae de *Transvaal*, qui tanta benevolentia iam Missionariorum coetui praefuit, novo Instituto adsit Visitator Apostolicus. Cogat Missionariorum coetum, praesens decretum legat atque inlustret; Rmum. D. Gerardum Wolpert, primum Praepositum ad nutum Apostolicae Sedis nominet. Elapso triennio, Capitulum plenarium iterum convocet, cuius erit novas conficere constitutiones, supradictis normis accommodatas, necnon regulas sacerdotibus, qui apud stationes degunt, opportunas sancire. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Romae, in festo Purificationis B. M. V., anno 1909.

Fr. I. C. Card. VIVES, *Praefectus*.

L. ✠ S.

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

CONGREGATION OF RITES.

URBIS ET ORBIS.

Benedictio officinae librariae et machinae typographicae.

Sacerdos, stans ad valvas, dicit :

Actiones nostras, quaesumus, Domine, aspirando praeveni, et adiuuvando proseguere, ut cuncta nostra oratio et operatio a te semper incipiat, et per te coepta finiatur. Per Christum Dominum nostrum.

R̃. Amen.

Ingrediens, dicit :

Pax huic domui, et omnibus habitantibus in ea.

Deinde, inchoata antiphona Asperges me etc., varias officinae partes aqua benedicta aspergit, usquedum perveniat ad aulam principalem eiusdem, ubi sistit et dicit :

Ÿ. Adiutorium nostrum in nomine Domini.

R̃. Qui fecit coelum et terram.

Ÿ. Dominus vobiscum.

R̃. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

Domine Iesu Christe, qui dixisti discipulis tuis : In quamcumque domum intraveritis, salutate eam, dicentes : Pax huic domui : veniat, quaesumus, pax illa super hanc domum et officinam ad libros imprimendos (evulgandos) praeparatam, et super omnes degentes in ea ; et cunctos, Domine, in ea laborantes ab omni calamitate animae et corporis eripere et liberare digneris ; reple scriptores, rectores et operarios spiritu scientiae, consilii et forti-

tudinis, et adimple eos spiritu timoris tui, ut mandata Ecclesiae fideliter custodientes, tibi digne et proximo suo salutariter valeant inservire. Bene~~X~~dic ergo, bone Iesu, qui es via, veritas et vita, hunc locum, et praesta, ut omnes illum inhabitantes, intercedente gloriosa et immaculata Virgine matre tua Maria, ad immarcescibilem gloriae coronam feliciter perveniant. Qui vivis et regnas Deus per omnia saecula saeculorum. R̃. Amen.

Deinde benedicit instrumenta et machinas, dicens :

OREMUS.

Domine Deus, unice fons scientiarum, qui hominum ingenium ita illuminare dignatus es, ut nova artificiosa instrumenta invenirent ad paginas typis scribendas; bene~~X~~dic, quaesumus, has machinas (hanc machinam), ut per libros ad utilitatem nostram prodeuntes nihil aliud te opitulante discamus, praeter scientiam tuam, quae vere ducit ad vitam. Per Christum Dominum nostrum. R̃. Amen.

Postea aqua benedicta instrumenta et machinas aspergit. Finita aspersione, dicit :

Ÿ. Dominus vobiscum.

R̃. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

Exaudi nos, Domine sancte, Pater omnipotens, aeterne Deus, et mittere digneris sanctum Angelum tuum de coelis, qui custodiat, foveat, protegat, visitet atque defendat omnes in hac domo habitantes. Per Christum Dominum nostrum.

R̃. Amen.

Si benedicenda sit tantum officina libraria, omittitur secunda Oratio cum aspersione pro instrumentis et machinis. Quando autem benedicenda sint solummodo instrumenta vel machinae, praemissis versiculis: Adiutorium nostrum etc. et Dominus vobiscum etc., adhibetur tantum secunda Oratio cum aspersione.

DECRETUM.

Sodalitas, cui nomen *Unione Tipografico-Cattolica Libraria* et finis est progressus sive incrementum curare, tum morale tum ipsius artis atque industriae typographicae et librariae, una cum religionis studio et fraterna sodalium communiione mutuaeque ope praestanda, sapienter aequae rata est, Deum ac Dominum Iesum Officinae libris edendis aut venditandis propitium reddere atque invocare. Ita enim fiet, ut eiusmodi ars atque industria civili Societati in remedium cedat, ac tutamen contra omnigena errorum et inimicorum iacula: ita fiet, ut spiritu scientiae, sapientiae ac timoris Domini repleantur Officinae tum praesides

et rectores, tum operarii; ne quidquam edendum in perniciem ac malum vertat, sed ad salutem humani generis atque utilitatem conferat. Itaque ad supernum auxilium sibi praecipue comparandum, eadem sodalitas de officinae librariae et machinamenti typographici Benedictione proprias aptasque ritui formulas adhibendas, ac postea Rituali Romano inserendas, sacrorum Rituum Congregationis examini, atque Apostolicae Sedis supremae sanctioni humillime subiecit.

Quare, ad iuris tramitem, quum Emus. et Rmus. Dnus. Cardinalis Sebastianus Martinelli eidem sacro Coetui Praefectus et Relator, in ordinariis comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis, eiusmodi Benedictionis ritusque formulas proposuerit; Emi. et Rmi. Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, re diligenter perpensa, rescribendum censuerunt: *Pro gratia*, die 4 Maii, 1909.

Demum, revisione rite peracta, hisce omnibus sanctissimo Domino nostro Pio Papae X ab infrascripto eodem Cardinali Praefecto relatis; Sanctitas Sua sententiam ipsius sacri Consilii ratam habuit, et ritum ac formulam Benedictionis officinae librariae et machinae typographicae, prouti huic praeiacet decreto, approbavit, ac Rituali Romano inseri iussit. Die 12, iisdem mense et anno.

L. ✠ S.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.
PHILIPPUS Can. di FAVA, *Substitutus*.

ADDENDA

IN BREVIARIO ROMANO

Die 27 Ianuarii

IN FESTO S. IOANNIS CHRYSOSTOMI

Episcopi Confessoris et Ecclesiae Doctoris

Ad calcem lectionis VI, post verba dictasse videatur, addatur:

Hunc vero praeclarissimum universae Ecclesiae Doctorem Pius decimus Pontifex maximus coelestem oratorum sacrorum patronum declaravit atque constituit.

Dominica 1 Iulii

IN FESTO PRETIOSISSIMI SANGUINIS D. N. I. C.

In corpore lectionum VII et VIII deleantur divisionis signa, et ante textum lectionis VIII addatur citatio: Enarrat. in psalm. 95, n. 5.

Si hoc festum extra Dominicam transferatur, deficiente alia lectione IX, Officii utcumque simplicis, erit sequens

*Lectio IX.**Serm. 31, alias 344.*

Habuit ille sanguinem, unde nos redimeret; et ad hoc accepit sanguinem, ut esset quem pro nobis redimendis effunderet. Sanguis Domini tui, si vis, datus est pro te; si nolueris esse, non est datus pro te. Forte enim dicis: Habuit sanguinem Deus meus, quo me redimeret; sed iam, cum passus est, totum dedit. Quid illi remansit, quod det et pro me? Hoc est magnum, quia semel dedit, et pro omnibus dedit. Sanguis Christi volenti est salus, nolenti supplicium. Quid ergo dubitas qui mori non vis, a secunda potius morte liberari? Qua liberaris, si vis tollere crucem tuam, et sequi Dominum; quia ille tulit suam, et quae-sivit servum.

Te Deum laudamus.

Dominica infra Octavam Nativitatis B. Mariae V.

IN FESTO SANCTISSIMI NOMINIS MARIAE

Si hoc festum extra Dominicam recolatur, deficiente alia lectione IX, Officii utcumque simplicis, erit sequens

Lectio IX.

Beata, quae inter homines audire sola meruit prae omnibus: Invenisti gratiam. Quantam? Quantam superius dixerat: plenam. Et vere plenam, quae largo imbri totam funderet et infunderet creaturam: Invenisti enim gratiam apud Deum. Haec cum dicit, et ipse angelus miratur, aut feminam tantum, aut omnes homines vitam meruisse per feminam: stupet angelus totum Deum venire intra virginalis uteri angustias, cui tota simul angusta est creatura. Hinc est quod remoratur angelus, hinc est quod virginem vocat de merito, de gratia compellat, vix causam prodit audienti, sane ut sensum promoveat, vix longa trepidatione componit.

Te Deum laudamus.

Dominica 3 Septembris.

IN FESTO SEPTEM DOLORUM B. M. V.

Si hoc festum extra Dominicam reponatur, deficiente alia lectione IX, Officii utcumque simplicis, erit sequens

Lectio IX.

Ecce, inquit, filius tuus: ecce mater tua. Testabatur de cruce Christus, et inter matrem atque discipulum dividebat pietatis officia. Condebat Dominus non solum publicum, sed etiam

domesticum testamentum; et hoc eius testamentum signabat Ioannes, dignus tanto testatore testis. Bonum testamentum non pecuniae, sed vitae aeternae; quod non atramento scriptum est, sed Spiritu Dei vivi, qui ait: Lingua mea calamus scribae, velociter scribentis.

Te Deum laudamus.

Die 3 Decembris.

IN FESTO S. FRANCISCI XAVERII CONFESSORIS

Ad calcem lectionis VI, post verba Sanctis adscripsit, addatur:

Pius autem decimus ipsum sodalitati et operi Propagandae Fidei coelestem patronum elegit atque constituit.

DECRETUM.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, referente infra-scripto Cardinali sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, suprascriptas additiones, respectivis suis locis Breviarii Romani inserendas, suprema auctoritate Sua approbavit, Die 10 Novembris 1909.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus.*

Philippus Can. DI FAVA, *Substitutus.*

L. ✠ S.

MONITUM.—*In festo sancti Paulini Episcopi et confessoris, sub finem lectionis VII, dicatur: QUIDQUID de suis donis, atque sub initium lectionis VIII dicatur in die MALO ab ira, et infra in die MALO liberabit.*

ADDENDA

IN MARTYROLOGIO ROMANO

Die 27 Ianuarii

Ad calcem elogii sancti Ioannis Chrysostomi, post verba conditum fuit, addatur:

Hunc vero praeclarissimum divini verbi praeconem Pius Papa decimus oratorum sacrorum coelestem patronum declaravit atque constituit.

Die 6 Martii

Primo loco legitur:

Sanctarum Perpetuae et Felicitatis martyrum, quae nonis Martii gloriosam martyrii coronam a Domino receperunt.

Die 7 Martii

Ad calcem elogii sanctarum Perpetuae et Felicitatis, post verba sub Severo principe, addatur:

Sanctarum vero Perpetuae et Felicitatis festum pridie huius diei recolitur.

Die 15 Martii

Ultimo loco legitur :

Vindobonae in Austria, sancti Clementis Mariae Hofbauer, sacerdotis professi congregationis sanctissimi Redemptoris, plurimis in Dei gloria et animarum salute promovenda ac dilatanda ipsa congregatione exantlatis laboribus insignis; quem virtutibus et miraculis clarum Pius decimus Pontifex maximus in Sanctorum canonem retulit.

Die 23 Martii

Ultimo loco legitur :

Barcinone in Hispania, sancti Iosephi Oriol presbyteri, ecclesiae S. Mariae Regum beneficiarii, omnigena virtute, ac praesertim corporis afflictatione, paupertatis cultu, atque in egenos et infirmos caritate celebris; quem in vita et post mortem miraculis gloriosum Pius Papa decimus Sanctorum numero accensuit.

Die 3 Decembris

Ad calcem elogii sancti Francisci Xaverii, post verba hac die celebratur, addatur :

Pius vero Papa decimus ipsum beatum virum sodalitati et operi Propagandae Fidei coelestem patronum elegit atque constituit.

DECRETUM.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X. referente infra-scripto Cardinali sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, suprascripta elogia, ita approbata, Martyrologio Romano suis locis respective inseri iussit. Die 10 Novembris 1909.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.
Philippus Can. DI FAVA, *Substitutus*.

L. ✠ S.

PORTUS PRINCIPIS.

Circa Congregationem Ecclesiae "Coemento Armato" Constructae.

A Rmo. Dno. Iuliano Conan, Archiepiscopo Portus Principis, sacrorum Rituum Congregationi nuper propositum fuit, pro opportuna solutione, sequens dubium: An ecclesia, constructa vel construenda ex materia quae *coementum armatum* nuncupatur, consecrari valeat, adhibita forma ac ritu Pontificalis Romani?

Et sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis litur-

gicae suffragio, ita respondendum censuit: *Affirmative*, dummodo duodecim crucium loca, et postes ianuae principalis, sint ex lapide.

Atque ita rescripsit, die 12 Novembris 1909.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.
Philippus Can. DI FAVA, *Substitutus*.

L. ✠ S.

TRIBUNAL OF THE ROTA.

CITATIO EDICTALIS.

S. Christophori de Habana—Nullitatis Matrimonii.

Romae, die 26 Novembris 1909.

Cum ad dominam Catharinam Laza, partem conventam in hac causa, mandatum citationis, mediante Curia episcopali de Habana, nec non archiepiscopali Curia Parisiensi, ab hoc sacro Tribunali missum fuerit, a relatione vero utriusque Curiae constet, mulierem praedictam domicilium in civitate Habana (Via Compostellae, n.º 131) non amplius servare, et locum commorationis Lutetiae Parisiorum reliquisse, neque pateat ubi nunc commoretur, idcirco eandem dominam Catharinam Laza per praesens edictum citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede tribunalis S. R. Rotae, die 10 Februarii an. 1910, hora undecima, ad videndum subscribi infrascriptum dubium, nec non destinari diem, in qua habebitur turnus rotalis pro tractatione causae.

Dubium: *An constet de nullitate matrimonii in casu.*

Ordinarii locorum et fideles quicumque notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco dominae conventae, curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de hac edictali citatione moneatur.

IOANNES PRIOR, *Ponens*.

L. ✠ S.

SAC. TANCREDES TANI, *Notarius*.

APOSTOLIC LETTER.

Venerabili Thomae Ludovico Episcopo Namurcensium et Praesidi
Consilii permanentis Congressibus Eucharisticis parandis.

PIUS PP. X.

Venerabilis Frater salutem et Apostolicam Benedictionem,

Conventus haberi quotannis ad cultum sacrosanctae Eucharistiae provehendum, id quidem nedum efficacitatem horum coetuum imminuat, conducere immo arbitramur amplificandae utilitati rei. Nobis quidem procul dubio illud est, proferri amorem cultumque Sacramenti augusti, sicuti eiusdem dignitas postulat, non posse, nisi explorata antea, et pervulgata apud omnes beneficentissima erga Nos ac studiosissima dilectione Dei, quae sane in nullo splendidius benefacto elucet, quam in divini convivii Sacramento, consentaneum propterea rei esse conspiciamus, coire fideles in unum saepe, desiderio actos contemplandi mysterii, ceterosque exemplo ac sermone cohortandi ad rependendum caelestis Numinis amorem, et ad fidem praesentis Dei alte tenendam. Si enim fidei charitatisque Sacramentum putanda Eucharistia est, fidei etiam et charitatis isti sint coetus oportet. Quae quidem fides et charitas maxime omnium sunt, e christianibus virtutibus, aetati nostrae commendandae, quum ea misere nunc vertant tempora, quibus hinc intellectus, perinde ac sensus quivis, in apparentia fere inclinati inde vero unius amore sui unusquisque occupatur. Infirmior; igitur fidei et deferventi charitati medendum per Eucharistiam est, e qua, si fidei et charitati potissima quaerenda exempla sunt, oritur etiam abunde ad renovandos animos gratia. Harum porro praedicatio virtutum non solis debet contineri verbis, sed actionem postulat alacrem et variam, eamque ingenio temporum accommodatam. Haec tecum, Venerabilis Frater, communicare volumus, ut proximo in conventu eucharistico Tornacensi vestra huc industria contendat, atque iste percipiatur a coetu fructus, experrecta nempe et cum usu coniuncta fides et charitas hominum. Placet autem novo huic coetui peculiarem in modum benevolentiam Nostram testari, studiumque profiteri, quo ardemus, eiusdem exaugendae vis. Quapropter Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium S. R. E. Cardinalem Vannutelli, Episcopum Praenestinarum et Praesidem ad honorem permanentis Consilii Eucharistici, ut nomine et auctoritate nostra conventui praesit, dele-

gamus, plenamque fovemus spem fore ut, quotquot in congressione aderunt, spiritus inde alacriores sumant ad ea, quae sunt conventui proposita, uberius assequenda. Testem vero paternae voluntatis Nostrae et divinorum auspicem munerum, tibi atque e coetu singulis Apostolicam Benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die 17 Iulii anno 1906, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. X.

Ad Antistitam Anneciensis domus a Visitatione, ceterasque religiosas foeminas eiusdem Ordinis universi, in proximis saecularibus solemniis.

*Dilectae in Christo Filiae,
salutem et apostolicam benedictionem.*

Communis vobiscum laetitiae afferunt causam saecularia solemnia quae proximo mense Iunio, tercentesimo anno exeunte ab instituto Visitationis Ordine, opitulante Deo, estis acturae. Nam et Nobis incrementa familiae vestrae considerantibus licet cum Cypriano admirari, quam largiter floreat "Ecclesiae matris gloriosa foecunditas"; et vobis, quasi medio in itinere emensum hucusque spatium respicientibus copia datur colligendi vires ad reliquum cursum et ad metam assequendam, idest finem vocationis vestrae. Qui sit autem is finis, haud magis a legiferis parentibus Francisco Salesio et Ioanna Francisca, quam usu ipso et religiosae disciplinae observantia didicistis. Ea nempe sancti doctoris fuit mens, ut filiae Deo formarentur, quibus inesset "spiritus gratiae et precum"; quae Ipsum in spiritu et veritate adorarent; quae animi demissione suique despicientia Eius gloriae amplificandae studerent; quae quasi columbae in tacito nido delitescerent, terrenis omnibus abdicatis, et in caelestium rerum contemplatione defixae, sese Deo exhiberent hostias viventes. Est haec vobis a sancto episcopo Genevensi et veneranda eius alumna constituta lex, cuius quamdiu apud vos vigeat auctoritas, tamdiu poterit societas vestra salva consistere. Qua in re etsi minime dubitamus quin quod genus aetatis degendae sibi vestrum quaeque constituit, in eo velit constantissime permanere; nihilominus, quia magnus novitatis auctor est dies, haud inopportunum ducimus in memoriam redigere, quanti sodales religiosos intersit, instituti sui disciplinam sartam tectamque servare. Quid enim esse putemus praescriptas monachis regulas, nisi evangelicae perfectionis documenta, Ecclesia duce, in usum deducta? Quocirca praeclare gloriosus ille Decessor Noster affirmavit, se, si quem

invenisset coenobitam suae professionis retinentissimum, non dubitare vel vivum ad Beatorum Caelitum honores evehere. Nec enim christiana perfectio in rebus miris et extraordinariis patrandis, sed in communium officiorum tuitione consistit, et in virtute nostra dimetienda Deus, ut habet S. Gregorius, "non respicit quantum, sed ex quanto." Nec est cur alia vota profitentium videatur vobis vita praestantior. Nam "divisiones gratiarum sunt; idem autem spiritus." Atque item: "in domo Patris mei mansiones multae sunt." Quo fit ut aliae Martham sectentur, aliae Mariam. Vos, quae optimam partem elegistis, hanc retinete, neve a sancto proposito dimoveri patiamini per speciem procurande alienae salutis, perperam reputantes, in qua versamur tempestate, non vitam contemplationi deditam, sed actuosam desiderari. Primum enim, quemadmodum Christi praecepta, ita etiam consilia, sunt omnium temporum; et qui haec aliquando inopportuna censeat, is quodammodo videtur dare manus victas, perpetuis obtreptatoribus claustralis, uti vocant, otii. Quin etiam, quo nequior est aetas, eo maior urget necessitas iram divinam assiduis precibus plenaeque sui deditione placandi. An vero meliores illuxerant Salesio dies, qui ab inimicis catholici nominis conquisitus ad necem et asperrima quaeque perpressus, de illo tamen instituti genere cogitavit, quod vos profitemini? Intelligebat enim vir sanctissimus, nulla re magis et propitium haberi Deum et iuvare proximos, quam sacrificio laudis diuturno et exemplo vitae intemeratae. Ipsa denique Viri sanctitas a quo leges accepistis, "sapientia, discretionem, suavitate mirabiles," debet efficere, ut sibi quaeque dicta putet, quae Apostolus Timotheo: "Tu vero permane in iis quae didicisti et credita sunt tibi, sciens a quo didiceris."—Interim, ut studio, quo remur unamquamque vestrum teneri, veteris disciplinae retinendae stimulus aliquis adiiciatur, facultatem facimus edendi denuo scripta singula sancti Doctoris Francisci Salesii, prout ab ipsius calamo prodierunt. Promptae autem voluntatis vestrae praemium esse volumus plenissimam peccatorum indulgentiam ab omnibus ac singulis Instituti a Visitatione sodalibus statis conditionibus lucrandam eo die, quem unaquaeque eiusdem Ordinis familia celebrandis hisce solemnibus destinaverit. Caelestium denique munerum auspex et benevolentiae Nostrae testis accedat apostolica benedictio, quam omnibus et singulis vobis, dilectae in Christo Filiae, peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die 13 mensis Decembris anno 1909, Pontificatus Nostri septimo.

Praeter indulgentias iam concessas, omnes fideles manu gestantes appositum Rosarium, rite benedictum, indulgentiam 50 dierum pro quolibet "Pater" et quolibet "Gloria" lucrari possunt, in recitatione Coronae Pretiosissimi Sanguinis.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam.

Decessor Noster recolendae memoriae Leo PP. XIII per Rescriptum S. Congregationis Indulgentiarum sub die 23 Septembris anno 1893 Sodalibus inscriptis in Confraternitatem a Pretiosissimo Sanguine, quum recitent Coronam ipsius Pretiosissimi Sanguinis, manu gestantes appositum rosarium rite benedictum, pro qualibet Dominica oratione, et qualibet prece a "Gloria Patri" nuncupata, partialem quinquaginta dierum indulgentiam, vel defunctis applicabilem, largitus est. Nunc autem cum dilecti filii sacerdotes Missionarii a Pretiosissimo Sanguine Nos enixis precibus flagitaverint, ut indulgentiam eandem ad universos ex utroque sexu fideles extendere de Apostolica benignitate velimus: Nos salutare ac frugiferum consilium esse rati, coelestium munerum erogatione, excitare gentes ad passionis Domini mysterium rite recolendum, votis his piis annuendum libenti quidem animo existimavimus. Quare de Omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi per praesentes concedimus, ut singuli atque universi fideles ex utroque sexu, nunc et in posterum ubique terrarum existentes potiri queant praefata partiali Indulgentia adnexa recitationi Coronae Sanguinis Pretiosissimi dummodo serventur conditiones omnes quae additae sunt concessioni, quam recensuimus, per memoratum Rescriptum a Decessore Nostro Confraternitatis cognominis Sodalibus factae, et dummodo ipsae Coronae sint rite benedictae a potestatem habentibus, et iuxta formulam a Sacrorum Rituum Congregatione probatam. Non obstantibus contrariis quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Sed volumus ut praesentium Litterarum exemplar, sub poena nullitatis gratiae obtentae, ad supremam Congregationem S. Romanae et Universalis Inquisitionis de more exhibeatur; ac similiter ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die 9 Decembris 1909, Pontificatus Nostri anno septimo.

L. ✠ S.

R. Card. MERRY DEL VAL, *a Secretis Status*.

Die 13 Decembris 1909.—Praesentium Litterarum exemplar ad hanc Supremam S. Congregationem S. Romanae et Universalis Inquisitionis exhibitum fuit. In quorum fidem etc.

ALOISIUS Can. GIAMBENE, *Substitutus pro Indulgentiis*.

MOTU PROPRIO.

Instauratur Congregatio clericorum regularium vulgo Theatinorum.

Auspicato, per dilectum Filium Nostrum Iosephum S. R. E. Cardinalem Vives, Instituti Filiorum sacrae Familiae Protectorem, parata unione et incorporatione eiusdem Instituti Congregationi clericorum regularium, vulgo Theatinorum, solemniter declaramus, decernimus et dicimus, dilectos filios Nostros Bonaventuram Mullol, eiusque Consultores generales universosque eiusdem Instituti sodales, ab hac die, Octavae solemnitatis Immaculae Conceptionis Beatae Mariae Virginis sacra esse veros legitimosque filios S. Patris Caietani, veros legitimosque alumnos Congregationis clericorum regularium, vulgo Theatinorum, cum omnibus iuribus et privilegiis, eisdem Clericis regularibus a. S. Sede concessis et concedendis.

Volumus autem, ut praedictus dilectus filius Bonaventura Mullol eiusque subditi cum tota Clericorum regularium Congregatione, filiali affectu, cultus sacrae Familiae et scapularis coerulei Immaculae Conceptionis assidui promotores et perpetui zelatores ubique terrarum exsistant, servatis de iure servandis.

Praefatum autem Cardinalem, hactenus Instituti sacrae Familiae Protectorem, universae clericorum regularium Congregationi praeesse mandamus, facta eidem potestate, ut auctoritate Nostra, instaurationi et reformationi eiusdem Congregationis ad nutum Nostrum etiam in futurum providere possit, cum opportunis et necessariis facultatibus. Contrariis quibuscumque, etiam specialissima mentione dignis, non obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum, die 15 Decembris, Octavae solemnitatis Immaculae Conceptionis B. M. V., anno 1909, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. X.

SECRETARIATE OF STATE.

R. P. Alphonso Eschbach, Proc. G. li Congregationis Spiritus S. encomium tribuit de opere: "La vérité sur le fait de Lorette."

Revmo. Padre,

Il Santo Padre ha gradito ben volentieri l'omaggio del pregiato suo volume "La vérité sur le fait de Lorette" e ne La ringrazia di cuore. Sua Santità si è vivamente compiaciuto nel vedere i dotti studi di V. P. così utilmente consacrati alla difesa di una tradizione sommamente cara al cuore di ogni credente, ed in particolar modo ai cattolici italiani.

L'Augusto Pontefice fa voti che l'opera suddetta contribuisca potentemente a dissipare quelle ombre che una critica troppo severa ha tentato di diffondere intorno al nome del glorioso Santuario di Loreto, ed a mantenere sempre più, insieme alla pia credenza, l'affetto ed il culto dei fedeli per la gloriosa Regina del cielo.

Mentre partecipo, a V. P. l'Apostolica benedizione, che il Santo Padre le imparte con effusione di animo a testimonianza della speciale Sua benevolenza, mi è grato aggiungerle i personali miei ringraziamenti per l'altro esemplare a me cortesemente destinato, e me le professo con distinta stima di V. P.,

Affmo. nel Signore

Roma, 10 Dicembre 1909,

R. Card. MERRY DEL VAL.

Ad R. P. Thomam a "Saint Etienne" O. C., ob editum primum volumen "La Santa Casa dans l'histoire."

Mon Rév. Père,

Le Saint-Père a agréé avec une particulière bienveillance l'hommage du premier volume de votre travail sur *La Santa Casa dans l'histoire*, revêtu de l'approbation de l'autorité ecclésiastique.

Sa Sainteté se plaît à louer le zèle avec lequel, alliant votre science et votre piété, vous vous efforcez, par des recherches approfondies, d'étudier les sources historiques, et d'apporter ainsi votre savante contribution à la défense de la pieuse et constante tradition, spécialement chère à la famille Franciscaine.

En faisant des vœux pour l'heureux achèvement de votre travail, le Saint-Père vous envoie de tout cœur la bénédiction apostolique.

Veillez, mon Rév. Père, recevoir en même temps mes remerciements pour l'exemplaire, que vous m'avez gracieusement

fait remettre et je profite de l'occasion pour vous offrir mes sentiments dévoués en N.-S.

Rome, le 13 Août 1909.

L. ✠ S.

R. Card. MERRY DEL VAL.

Ad R.P. Benignum Gannon, moderatorem provincialem fratrum minorum in Hibernia, de novis aedibus et scholis in Corcagiensi urbe acquisitis.

Admodum Rev. Pater,

Beatissimi Patris nomine et mandato, hoc tibi libenter significare propero, Sanctitati Suae pergratum nuncium obvenisse, quod aedes et scholae ab istis Fratribus Minoribus acquisitae pro iuvenibus Ordinem professis et pro alumniis catholicis excipiendis, proximo mense Octobri solemniter aperientur. Summus autem Pontifex, dum vota promit, ut maximi optimique fructus ex iisdem scholis colligantur, hunc in finem tibi, confratribus, praeceptoribus et alumniis omnibus petitam apostolicam benedictionem peramanter impertitur.

Magna cum existimatione sum et permaneo tibi addictissimus, Romae, 17 Septembris 1909.

L. ✠ S.

R. Card. MERRY DEL VAL.

DECREES.

CONGREGATION OF HOLY OFFICE.

Circa dispensationem ab occulta irregularitate in foro conscientiae, urgente necessitate.

Iam ex decreto supremae huius Congregationis, lato die 23 Iunii 1886, cuique confessario concessa fuit facultas absolventi a censuris etiam speciali modo Summo Pontifici reservatis, in casibus vere urgentioribus, in quibus absolutio differri nequeat absque periculo gravis damni vel infamiae, super quo confessoriorum conscientia oneratur, iniunctis de iure iniungendis, et sub poena reincidentiae in easdem censuras, nisi saltem infra mensem per epistolam et per medium confessarii absolutus recurat ad S. Sedem.

Cum vero nuper eidem huic Congregationi preces oblatae sint, quibus petitur, *an liceat confessario in iisdem circumstantiis atque conditionibus dispensare ab irregularitate, quae ipsas censuras sequitur*, Emi. ac Rmi. DD. Cardinales, in rebus fidei ac morum generales Inquisitores, in congregatione habita feria IV, die 1 Septembris labentis anni 1909, decreverunt : *Publicetur decretum latum feria IV die 28 Martii 1906.*

Decretum vero feriae IV, diei 28 Martii 1906, ita se habuit :
 “ Supplicandum Sanctissimo pro facultate dispensandi super irregularitate occulta quando occurrat in casibus comprehensis in decreto S. Officii dato die 23 Iunii 1886.” Et insequenti feria V, die 29 Martii, Sanctissimus annuit pro gratia iuxta Emorum. Patrum suffragia.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 6 Septembris 1909.
 L. ✠ S. ALOISIUS CASTELLANO, *Notarius*.

CONGREGATION OF THE CONSISTORY.

I.

DECRETUM

Servandum ab omnibus locorum Ordinariis qui S. Congregationi de Propaganda Fide subiecti non sunt.

A remotissima Ecclesiae aetate repetenda lex et consuetudo est, qua singuli Episcopi, statis temporibus, Urbem petant, ut sanctorum apostolorum Petri et Pauli limina venerentur, suaeque statum dioecesis exponant Apostolicae Sedi : cuius rei illustria monumenta veteres Ecclesiae annales suppeditant.

Eiusmodi autem facti ratio in ipsa Ecclesiae natura et constitutione nititur, atque a sacro Petri primatu necessario fluit, cui christiani gregis universi commissa custodia est, per divina illa praecipientis Domini verba : *pasce agnos, pasce oves*. In utroque autem munere, quum visitationis sacrorum Liminum, tum relationis de statu dioecesis, debitae Petro eiusque successori submissionis et reverentiae continetur officium.

Verum, quamvis unum et alterum huius legis caput tot antea saeculis vigerit, serius tamen hac de re certior invecata est disciplina. Est enim Xysto V. tribuendum, quod is, Constitutione edita die 20 mensis Decembris 1585, cui initium *Romanus Pontifex*, congrua ratione determinaverit, quibus temporibus et qua lege visitanda sacra Limina essent et reddenda ratio Summo Pontifici de pastoralis officii implemento a Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis et Episcopis : quibus etiam prospexerunt encyclicae litterae sacrae Congregationis Concilii, datae die 16 mensis Novembris 1673. Abbatibus autem *nullius dioecesis* cautum est per Constitutionem Benedicti XIV, datam die 23 mensis Novembris 1740, quae incipit *Quod sancta*.

Haec obtinuit ad nostros usque dies disciplina. Verum, effectis hodie multo facilioribus ac tutioribus dioeceses inter et Sanctam

Sedem commerciis, iam praesentis aevi conditionibus haud respondere visa sunt ea, quae in memoratis Constitutionibus decreta fuerunt circa visitationes ad sacra Limina ac dioecesium relationes ad Apostolicam Sedem.

Re mature agitata in coetu Emorum. Virorum Pontificio Iuri in unum corpus redigendo praepositorum, conclusa ab iisdem SSmi. D. N. Pii Papae X. iussu, ad hanc S. Congregationem Consistorialem delata sunt, eidemque commissum iudicium, utrum et quomodo eius coetus consilia publici iuris fieri atque in usum deduci possent, etiam ante promulgandum ipsum Codicem.

Nunc vero, omnibus diligenter perpensis, iisque inhaerens quae a memorato coetu PP. Cardinalium deliberata sunt, S. Congregatio Consistorialis, de mandato SSmi. Domini nostri, Eoque adprobante, decernit quae sequuntur :

CAN. I.

Abrogata lege temporum, quibus hactenus visitanda fuerunt sacra Limina et relatio Sanctae Sedi exhibenda de statu dioecesis, omnes locorum Ordinarii, quibus dioecesani regiminis onus incumbit, obligatione tenentur referendi singulis quinquenniis ad Summum Pontificem de statu sibi commissae dioecesis ad normam canonum infra positorum et novi *Ordinis* praesenti decreto adiecti.

CAN. II.

§ 1. Quinquennia sunt fixa et communia, incipientque a die 1 mensis Ianuarii anno 1911.

§ 2. In primo quinquennii anno relationem exhibebunt Ordinarii Italiae, et insularum Corsicae, Sardiniae, Siciliae, Melitae, aliarumque minorum adiacentium.

§ 3. In altero, Ordinarii Hispaniae, Lusitaniae, Galliae, Belgii, Hollandiae, Angliae, Scotiae et Hiberniae, cum insulis adiacentibus.

§ 4. In tertio, Ordinarii imperii Austro Ungarici, Germanici, et reliquae Europae cum insulis adiacentibus.

§ 5. In quarto, Ordinarii totius Americae et insularum adiacentium.

§ 6. In quinto, Ordinarii Africae, Asiae, Australiae et insularum his orbis partibus adiacentium.

§ 7. Et ita per vices continuas singulis, quae sequuntur, quinquenniis.

CAN. III.

§ 1. In prima cuiusque Ordinarii relatione ad singula quae sita, quae in adiecto *Ordine* continentur, distincte responderi debet.

§ 2. In relationibus quae sequuntur sufficit ut Ordinarii ad quaesita in singulis articulis contenta dicant, utrum novi aliquid habeatur, necne.

Adiicient vero quomodo et quo fructu ad effectum perduxerint monita et mandata, quae S. Congregatio in sua responsione ad relationem significaverit.

§ 3. Relatio latina lingua est conficienda.

§ 4. Subsignanda autem erit, praeter quam ab Ordinario, ab uno vel altero ex *convisitatoribus*, qui de statu dioecesis magis consci sunt et de ea testificari possunt.

Ipsi vero circa ea quae ex relatione noverint, si publici iuris non sunt, gravi secreti lege adstringuntur.

CAN. IV.

§ 1. Omnibus et singulis pariter praecipitur ut, quo anno debent relationem exhibere, beatorum apostolorum Petri et Pauli sepulcra veneraturi ad Urbem accedant, et Romano Pontifici se sistant.

§ 2. Sed Ordinariis, qui extra Europam sunt, permittitur ut alternis quinquenniis, idest singulis decenniis, Urbem petant.

§ 3. Huic obligationi Ordinarius, vel ipse per se, vel per Coadiutorem aut Auxiliarem Episcopum, si quem habeat, satisfaciet; vel iustis de causis a S. Sede probandis, per idoneum sacerdotem qui in eadem dioecesi stabilem commorationem teneat.

CAN. V.

Si annus exhibendae relationi adsignatus, ex toto vel ex parte, inciderit in primum biennium ab inito dioecesis regimine, fas erit Ordinario ab exhibenda relatione, et a visitatione sacrorum Liminum peragenda pro ea vice, abstinere.

CAN. VI.

§ 1. Proximo anno 1910 Ordinarii, qui relationis et visitationis obligatione tenentur, ex benigna SSmi. D. N. venia eximuntur.

§ 2. Annis autem 1911 et 1912 a relatione et visitatione abstinere licebit Ordinariis, de quibus in §§ 2 et 3 can. II, qui anno 1909 iuxta veterem temporum periodum legi satisfecerunt.

Qui vero de statu suae dioecesis referent, hi ad normam novi *Ordinis* a S. Sede statuti huic muneri satisfaciant.

CAN. VII.

Denique cum sacrorum Liminum visitatio et relatio dioecesana ad Apostolicam Sedem non sint confundendae cum lege de visitatione pastoralis dioecesis, idcirco vigere pergunt praescripta a Concilio Tridentino, sess. XXIV, cap. III *de reform.*,

his verbis expressa : *Propriam dioecesim (Episcopi) per se ipsos, aut, si legitime impediti fuerint, per suum generalem Vicarium aut Visitatorem, si quotannis totam propter eius latitudinem visitare non poterunt, saltem maiorem eius partem, ita tamen ut tota biennio per se vel Visitatores suos compleatur, visitare non praetermittant.*

SSmus. autem D. N. Pius Papa X, his canonibus et adiecti *Ordinis* normis mature perpensis, iussit haec omnia promulgari et evulgari, mandavitque ut ab omnibus ad quos spectat integre serventur, contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, die 31 mensis Decembris anno 1909.

C. Card. DE LAI, S. C. Consistorialis Secretarius.

L. ✠ S.

S. TECCHI, Adessor.

II.

Ordo Servandus in relatione de Statu Ecclesiarum.

NORMAE COMMUNES.

Prooemium Relationis.

1. Significetur nomen et cognomen, aetas et patria Ordinarii; eius institutum religiosum, si ad aliquod ipse pertinet: quando dioecesis regimen suscepit: et si Episcopus est, quando fuerit consecratus.

2. Iudicium aliquod generale praebeatur de conditione religiosa et morali dioecesis, et utrum aliquis ab ultimo quinquennio religionis progressus vel regressus habitus sit.

CAP. I.—*Generalia de statu materiali.*

3. Indicetur paucis et perspicuis verbis:

(a) origo dioecesis, eius titulus seu gradus hierarchicus cum privilegiis potioribus: sitne archiepiscopalis, quot et quas habeat suffraganeas sedes; si sit episcopalis, cui archiepiscopali suffragetur: si immediate subiecta, cui metropolitano debeat adhaerere pro synodo;

(b) extensio dioecesis, ditio civilis, caeli temperatio, lingua;

(c) locus residentiae Ordinarii cum indicationibus necessariis ut epistolae tuto mittantur:

(d) summa incolarum et praecipua oppida: quot inter incolas sint catholici; et si varii adsint ritus, quot catholici in singulis; et si adsint acatholici, in quot et quales sectas dividantur;

(e) numerus sacerdotum saecularium, clericorum et alumnorum Seminarii;

(f) utrum et quot capitula canonicorum, aliique sacerdotum coetus ad instar capitulorum sint in dioecesi;

(g) quot sint paroeciae vel quasi paroeciae, cum numero fidelium in iis quae maximae vel minimae sunt; in quot vicariatus foraneos aliasve circumscriptiones paroeciae dividantur; quot aliae ecclesiae vel oratoria publica adsint; sitne sacer aliquis locus celeberrimus, et qualis;

(h) utrum et quatenus instituta religiosa virorum habeantur, cum numero domorum et religiosorum sive sacerdotum sive laicorum;

(i) utrum et quatenus instituta religiosa mulierum, cum numero domorum et religiosarum.

CAP. II.—*De fide et de cultu divino.*

4. Utrum divinus cultus libere in dioecesi exerceatur: sin minus, unde obstacula proveniant, a civilibusne legibus, an ab hostilitate perversorum hominum, vel acatholicorum (si adsint), vel ab alia causa; quatenus ratio suppetat ad ea amovenda, vel sin minus imminuenda: et num adhibeatur.

5. Utrum numerus ecclesiarum in singulis oppidis seu paroeciis fidelium necessitati sufficiat.

6. Utrum generatim ecclesiae et sacella publica satis instructa sint iis quae ad fabricam ac supellectilem pertinent; et quatenus generatim cura habeatur ut eadem munda sint et decenter ornata.

7. Utrum in singulis ecclesiis inventarium omnium bonorum et supellectilium habeatur, et quomodo custodiatur, ne morte rectoris aut alio quolibet eventu contingat ut aliquid subtrahatur aut disperdatur.

8. Utrum sint ecclesiae in quibus res vel supellectiles habeantur materia, arte, antiquitate pretiosae, praesertim codices vel libri, picturae, sculpturae, opera musiva arte vel antiquitate insignia; quomodo custodiantur; sintne haec recensita in inventariis, et an de iis speciale inventarium penes Curiam servetur.

Cautumne sit ne quid etiam tenue, sed ratione materiae, artis vel antiquitatis pretiosum, sine licentia S. Sedis et iudicio peritorum venundetur.

9. Utrum singulis diebus, mane et vespere horis opportunioribus, ecclesiae pateant fidelibus.

Utrum debita vigilantia custodiantur ne sacrilegiis, profanationibus aliisve damnis obnoxiae sint.

10. Utrum, dum sacra peraguntur, ita omnibus fidelibus pateant, ut quilibet vel pauperrimus absque gravamine vel rubore libere ingredi, ibique adstare valeat.

11. Utrum aliquando ecclesiae vel sacella adhibeantur ad

aliquem profanum usum, ad academicos coetus, musicos concentus, aliaque id genus.

12. Utrum in omnibus ecclesiis et sacellis in quibus SSma. Eucharistia asservari debet vel potest, conditiones a iure requisitae ad conservationem SSmi. Sacramenti accurate servantur : et an cura sit ut altare SSmi. Sacramenti cultu, munditie et ornatu emineat.

13. Utrum poenitentiae tribunalia collocata sint in patenti ecclesiae loco, et cratibus instructa iuxta canonicas leges.

14. Quomodo custodiantur sacrae reliquiae in ecclesiis et sacellis. Utrum ibidem adsint reliquiae sigillo vel documento authenticitatis destitutae, vel plane suspectae. Et an idcirco in Visitatione Ordinarius aliquid decreverit.

Utrum, quod sciatur, penes privatas personas reliquiae insignes servantur ; quo iure, et qua cum veneratione.

15. Utrum in cultu divino, sanctorum veneratione, administratione sacramentorum aliisque sacris functionibus liturgicae leges servantur.

Irrepserintne singulares consuetudines, et quatenam : num hae S. Sedis auctoritate aut vetustissimo usu rite approbatae dici queant, aut saltem toleratae : et si tales non sint, quid fiat ut prudenter deleantur.

Speciatim vero utrum lingua et cantus liturgicus iuxta S. Sedis decreta adhibeantur.

16. Utrum graves errores contra fidem serpent inter dioecesis fideles. Adsintne e clero qui eisdem infecti sint. Quatenam huius mali fuerit vel adhuc sit causa. Quid fiat ut eidem malo occurratur.

17. Utrum consilium *vigilantiae* et officium *censorum* ad haec praecavenda institutum sit : quibus personis constet : et an diligenter munera sua ipsae adimpleant, et quo fructu.

CAP. III.—*De iis quae ad Ordinarium pertinent.*

18. Quibus bonis et redditibus mensa Ordinarii polleat. An et quali aere alieno gravetur.

Quomodo administratio geratur : utrum independentem ab auctoritate civili, necne ; an seorsim a ceteris dioecesis vel piorum operum bonis et proventibus, vel cumulate ; qua methodo et per quas personas.

19. Utrum adsit domus Ordinario dioecesis propria, vel privatam ipse conducere cogatur. In utroque casu num aedes ita instructae sint, ut Ordinarii dignitati congruant, et luxum non redoleant.

20. Cum quibusnam personis Ordinarius habitet, et quatenam sit earum vitae ratio.

21. An, a quibus S. Sedis officiis, et quibusnam specialibus facultatibus et privilegiis ipse qua Ordinarius instructus sit.

22. Quomodo residentiae legi satisficiat.

23. Quoties consuescat in cathedrali templo vel alibi sacris functionibus interesse aut pontificalia peragere.

24. Qua frequentia sacris concionibus et pastoralibus litteris clerum ac populum instruat. Et quatenus sit impeditus a praedicando, an per alios opportune suppleat.

25. Quot et quales adsint in dioecesi casus reservati: et quibus Ordinarius committat facultatem ab eisdem absolviendi.

26. Qua frequentia sacramentum confirmationis administret; et utrum pro dioecesis conditione petitionibus fidelium satisfacere ipse per se valeat; et, si ipse non valeat, quomodo et per quos suppleat.

Utrum in huius sacramenti collatione canonicae regulae de aetate confirmandorum ac de patrinis servantur.

27. Utrum ipse per se vel per alium Episcopum sacras ordinationes contulerit.

Et in hoc peragendo, dum studuit dioecesim locupletare idoneorum sacerdotum copia, utrum sartum tectum servaverit Tridentini Concilii praescriptum non promovendi qui non essent necessarii vel utiles ecclesiae pro qua assumuntur.

28. Utrum ipse per se, vel per Vicarium generalem aut per alios viros a se deputatos totam dioecesim ita visitaverit ut singulis annis vel saltem bienniis de statu singularum paroeciarum certam notitiam habere potuerit.

An visitando paroecias, praeter ea quae pertinent ad divinum cultum, populi mores, religiosam puerorum et adolescentium institutionem, legatorum satisfactionem, aliaque; visitationem quam vocant personalem cleri peregerit, singulos audiendo, ut cognoscat quae sit eorum vitae ratio, qui spiritus precum, quod studium procurandae proximorum salutis, aliaque.

29. Utrum curaverit ut Conciliorum et S. Sedis leges et praeceptiones in dioecesi notae fierent et ab omnibus servarentur.

30. Utrum dioecesanam synodum congregaverit; et si nullam coegerit, an, quomodo et quanam potestate suppleverit.

31. Si sit metropolitanus, an provinciale concilium, aut saltem collationes seu *conferentias* episcopales habuerit, et quoties.

Exemplar eorum quae in *conferentiis* communi consilio conclusa sunt ad S. Sedem (si adhuc factum non fuerit) transmittat.

32. Quomodo se habeat cum civili loci auctoritate: an epis-

copalis dignitas et iurisdictio sarta tecta ita semper servari potuerit ut nunquam per servilitatem erga humanas potestates, vel alio modo, detrimentum libertati et immunitati Ecclesiae aut dedecus statui ecclesiastico obvenerit.

CAP. IV.—*De Curia dioecesana.*

33. Utrum habeatur Vicarius generalis qui tum virtutis, ac doctrinae opinione tum gradus doctoralis auctoritate polleat : et quot aliis ministris constet dioecesana Curia.

34. Utrum et quot adsint examinatores et iudices synodales aut pro-synodales.

35. Utrum adsit tribunal ecclesiasticum cum suis ministris rite constitutum ; aut saltem possit constitui, si necesse sit.

36. Utrum Curia dioecesana aedes proprias convenienter instructas habeat cum tabulario, in quo pars secreta documentorum tuto ac seorsim ab aliis documentis custodiatur. An archivum ipsum sit bene ordinatum.

37. Quanam taxa in usu sit pro actis Curiae rependendis ; an et quando approbata ; et an conformis ceteris quae in provincia ecclesiastica aut regione vigent.

38. Utrum Ordinarius cognoscat querelas adesse ob Curiae taxas ; et an in re praesertim matrimoniali concubinitus, aut alia mala accidisse sciat ob earum gravitatem seu ob rigorem exactionis earumdem. Quomodo taxarum proventus erogetur.

39. Utrum ex multis, aut ex aliis titulis speciales alii proventus Curiae sint : et quomodo erogentur.

CAP V.—*De clero generatim.*

40. Referatur generatim quinam sint cleri mores, qui cultus, ac doctrina, quod studium aeternae salutis proximorum, quae pietas : quanam erga suum Ordinarium Summumque Pontificem obedientia et reverentia : quanam inter sacerdotes concordia, coniunctio, caritas.

41. Utrum vestis talaris adhiberi possit et reapse adhibeatur a clero : et in quolibet casu an clerus habitu proprio et decenti induatur, nec sint hac in re scandala vel dicteria.

42. Utrum sacerdotes in missae celebratione praeparationem et gratiarum actionem debite peragant ; an serotinae visitationi SSmi. Sacramenti assueti sint : qua frequentia ad poenitentiae sacramentum accedere soleant.

43. Utrum ad spirituales exercitationes statis temporibus

omnes et singuli per vices conveniant, qua frequentia, et quibusnam in aedibus: an Ordinarius hac occasione salutaria monita sive in communi sive in particulari pro opportunitate clero praebere non omittat.

44. Utrum collationes seu conferentiae ecclesiasticae de quaestionibus moralibus, seu casibus conscientiae, itemque theologiae et liturgiae habeantur: qua frequentia, qua methodo, quo fructu.

45. Quae Ordinarii cura sit de iunioribus sacerdotibus, ut postquam sacerdotio initiati sunt, studia non deserant, et pietate adhuc proficiant.

46. Pro emeritis sacerdotibus infirmis et pauperibus an domus aliqua habeatur in qua recipiantur et debita caritate sustententur: an saltem redditus speciales constituti sint quibus eisdem subveniatur.

47. Utrum adsint sacerdotes, qui quamvis viribus et iuvenili aetate polleant, otiosi tamen vivant, adeo ut inutiles vel etiam noxii dioecesi sint: quaenam huius rei sit causa, et an et quomodo huic malo occurrì possit.

48. Utrum adsint de clero qui rebus politicis et factionibus civilibus immodice et indebite se immisceant, cum offensione aliorum et spiritualis ministerii detrimento: et quid factum sit, aut fieri possit ut intra iustos limites contineantur.

Et in dioecesibus ubi una vivunt catholici variorum rituum, aut diversae linguae, vel nationis, an idcirco adsint in clero contentiones et aemulationes: quid fiat ut existinguantur, et spiritus Christi in omnibus inducatur.

49. Utrum, quod Deus avertat, aliquis habeatur sacerdos qui vitam minus honestam agat, aut agere publice videatur; vel cui imputetur aliquod aliud crimen post ultimam relationem dioecesanam patratum.

Nullane habeatur, quam Ordinarius sciat aut suspicetur in suo clero, violatio legis de observandis et vitandis in satisfactione missarum manualium.

Caveantne sacerdotes nedum a libris, sed etiam a diariis irreligiosis vel impiis legendis, nisi gravis et legitima causa intercedat.

50. Quid factum sit tum ad salutarem lapsorum correctionem, tum ad scandali (si adfuerit) reparationem.

Utrum et quoties suspensio *ex informata conscientia* in quinquennio irrogari debuerit; quo fructu; et quaenam sit regula quae in hoc adhibetur.

51. Utrum generatim clerus sive ex eleemosynis missarum, sive ex aliis ministerii spiritualis proventibus, aut ex beneficiis ecclesiasticis habeat quo honeste vivere possit.

CAP. VI.—*De capitulis.*

52. Utrum adsit cathedrale canonicorum capitulum; quot canonicis et dignitatibus constet; et an adsint theologi et poenitentiarii officia.

53. Quomodo canonicorum, officiorum et dignitatum provisio locum habeat; utrum libere iuxta commune ius, an alia aliqua speciali ratione.

54. Utrum et quali prae-benda singuli fruantur: et an haec distincte administretur; an potius vigeat regimen communis *massae*. In quolibet casu an specialis alia communis *massa* habeatur pro distributionibus quotidianis, pro missa conventuali, pro expensis fabricae et cultus.

55. Utrum, et a quo tempore capitulum suas habeat constitutiones legitime approbatas, et an eas servet.

56. Quale sit chorale servitium tam pro recitatione divini officii quam pro missae conventualis celebratione; quotidianumne iuxta commune ius, an potius intermissum: et quo indulto.

57. Utrum, et quot adsint canonici honorarii: an excedant numerum a sacris canonibus statutum.

58. Deficiente cathedrali capitulo, an habeatur consultorum collegium; quot personis constet; quibus aliis ministeriis iidem vacent; et an ita proximi sint civitati episcopali ut facile congregari possint.

59. Quanam canonici vel consultores existimatione gaudeant in dioecesi. Utrum ipsi concordēs inter se et cum Ordinario sint; an potius aliquid Ordinarius habeat, quod eorum de agendi ratione doleat.

60. An Ordinarius eos rite convocet, ut in negotiis maioris momenti consilium vel consensum iuxta sacros canones requirat.

61. Utrum, sede vacante, capitulum libere procedere possit ad vicarii capitularis electionem; an potius, sede vacante, alia sit consuetudo providendi dioecesis regimini, quatenus sit, et quonam iure vigeat.

62. Si alia habeantur in dioecesi canonicorum capitula, dicatur quid de singulis obtineat quoad numerum, chorale servitium, prae-bendas et redditus capitulares, bonamque existimationem.

CAP. VII.—*De paroeciis, earumque rectoribus.*

63. Utrum omnes paroeciae de suo proprio pastore sint provisae: an potius adsint quae ab aliquo viciniore parrocho vel ab aliquo canonico ad tempus regantur: quam ob causam: et an idcirco incommoda notabilia aut mala sequantur.

64. Utrum provisio paroeciarum fiat per concursum: et quomodo concursus ipse celebretur.

65. Utrum adsint paroeciarum seu animarum rectores ad nutum amovibiles.

66. Utrum, quibusnam sub conditionibus, et quo iure adsint paroeciae Ordinibus seu Congregationibus religiosis ad dictae.

67. Utrum habeantur paroeciae in quibus cura animarum habitualis penes capita aliasve personas existat.

68. Utrum adsint paroeciae obnoxiae iuri patronatus, ecclesiastico, vel laico, sive familiari, sive populari, sive regio: quatenus praxis vigeat in earum provisione: an et quatenus incommoda hac de re acciderint.

69. Utrum emolumenta, quae occasione administrationis sacramentorum, funerum, celebrationis missarum solemnum, attestationum, publicationum a parochis percipi solent, recognita sint ab Ordinario, vel diuturno usu probata.

Et an sive ob gravitatem parochialium taxarum, sive ob rigorem exactionis earumdem, inconvenientia aliqua et quereelae, praesertim in re matrimoniali et in funeribus, deploranda sint.

70. Utrum et qua dote certa parochi eorumque ecclesiae generatim honestentur: an potius ex solis stolae incertis et fidelium oblationibus vivere debeant.

Si bonis immobilibus parochus eiusque ecclesia fruatur, quomodo administratio geratur, et quomodo caveatur pro conservatione patrimonii sacri alterutrius, vel utriusque.

In quolibet casu an parochi habeant quo honeste sustententur et quo expensis occurrant pro animarum cura et pro parochialibus functionibus necessariis.

71. Utrum parochi domum canonicam habeant; et an ibi cum paracho eius adiutores una vivant. Et si ita non sit, an et quod studium habeatur ut hoc regimen inducatur.

72. Utrum, qua lege et qua observantia caveatur, ne quolibet sub praetextu, etiam ratione servitii, iuniores mulieres (etiam consanguineae, si cum paracho adiutores simul vivant) parochiales domus inhabitent aut frequentent: et an cura sit ne in parochialibus aedibus familiae consanguineorum parochi cum filiis et nepotibus degant.

73. Utrum libri parochiales adsint in singulis paroeciis, et ibi iuxta canonicas praescriptiones adnotentur quae pertinent ad baptismum, matrimonium, ac mortem fidelium.

Speciatim circa matrimonium, an novissima lex servetur qua iubetur de peracto matrimonio inscriptionem fieri in baptizatorum libro ad singulorum nomen.

An habeantur quoque libri confirmatorum et status animarum, itemque tabellae seu libri missarum fundatarum et manualium, iique diligenter redigantur ac servantur.

74. Utrum in singulis paroeciis tabularium aliquod adsit, illudque in duas partes, publicam et secretam, divisum, et utrumque naviter custoditum.

75. Utrum parochi aliique animarum curatores debitam residentiam servant.

76. Utrum diebus festis missam pro populo applicent, sacrasque functiones ad diei festi sanctificationem proprias cum zelo et fructu celebrent: potissimum vero an evangelium explicant, et catechesim tam pueris quam adultis tradant, qua methodo, quo fructu.

An adsint hisce in rebus negligentes.

77. Utrum in audiendis confessionibus, sacra Eucharistia distribuenda, infirmorum adstantia semper praesto sint, nihilque inconueniens, vel nulla querela hac de re habeatur.

78. Utrum, nisi gravis et legitima causa in aliquo speciali casu obstet, baptismum administrent et matrimonio adsistant in ecclesia, servatis solemnitatibus a Rituali Romano praescriptis.

79. Quomodo se gerant erga fideles qui, sectis secretis notorie addicti, vel alia quavis de causa extra Ecclesiae sinum viventes, sacramenta in extremis deposcunt; et erga eos qui extra Ecclesiae sinum defuncti, christiano more sepeliri a consanguineis velint.

80. Quaenam sit consuetudo in admittendis pueris ad primam communionem: et an sarta tecta servetur regula a Catechismo Concilii Tridentini tradita, ut pueri qui sui confessarii et parentum iudicio discretionis sunt capaces a sacra mensa non prohibeantur, nec diu arceantur.

81. Utrum parochi pro viribus curent fideles suos in fide roborare, ad sacramentorum frequentiam, praesertim ad S. Communionem etiam quotidianam excitare, et in christianae vitae more et puritate continere. Et ad hunc finem, praeter consueta sui officii munera,

(a) an aliquoties in anno, diebus praesertim solemnioribus vel tempore adventus, quadragesimae vel mariani mensis, praeconeum et confessarium extraordinarium advocent;

(b) an identidem post aliquam annorum periodum sacras missiones in sua paroecia haberi curent;

(c) an pias devotiones ab Ecclesia probatas, ut expositionem SSmi. Sacramenti, viam crucis, rosarium, mensem marianum, aliaque similia in sua ecclesia celebrent, et fidelibus commendent: et quaenam magis in usu sint in dioecesi;

(d) an studeant pueros, puellas et maioris aetatis fideles alligere ut ad pias uniones, patronatus, sodalitates vel consociationes catholicas se adscribant ;

(e) an prudenter instituant vel saltem foveant opera socialia, qua Ecclesiae catholicae spiritu aluntur.

CAP. VIII. Art. I.—*De Seminario dioecesano.*

82. Paucis dicatur quae sit Seminarii fabrica, novane an vetus, quot alumni continendis capax, an disciplinaribus et hygienicis regulis respondens, an a servitutibus libera, hortis et atriis ad recreationem instructa.

Si vero dioecesanum Seminarium non unicum sit, sed in *maius* et *minus*, vel in plura alia aedificia divisum, exponatur quae sit materialis singulorum conditio.

83. Quinam sint Seminarii vel Seminariorum reditus, an, et quali aere alieno graventur : quae pensio ab alumni persolvatur : quomodo pauperibus subveniatur.

84. Dicatur quinam sit rector, qualis eius aetas, qualesque sint eius qualitates : quot alii eum in regimine adiuvent : et utrum hi, et quidem omnes, muneri commisso digni satisfaciant, et alumnos in disciplina et pietate instituant ; an potius aliquid animadvertendum sit.

Si vero Seminarium a congregatione aliqua religiosa regatur, indicetur quatenus sit haec congregatio, quando, quibusnam conditionibus, et an ex S. Sedis venia curam pii instituti susceperit, et an praefatis conditionibus satisfaciat.

85. Utrum habeatur magister pietatis, vulgo *director spiritualis*, in Seminario degens et nullo alio officio implicatus ; et an, praeter ipsum, sufficiens copia aliorum confessoriorum detur.

86. Utrum adsint deputati pro disciplina et pro oeconomia a S. Concilio Tridentino praescripti : et an Ordinarius eorum consilium iuxta iuris praescripta requiratur.

87. Utrum magistri in Seminario convivant, necne : et an quoad eorum idoneitatem, pietatem, agendi rationem (praesertim si Seminarium incolant) aliquid animadvertendum sit.

88. Quot sint actu Seminarii alumni : et an inter eos admittantur qui ad statum ecclesiasticum certe non aspirent.

An et quot externi alumni habeantur : qua de causa : et an fieri possit ut et ipsi quam primum Seminarium ingrediantur : interim quomodo vigilentur : an saltem cura sit ut ante sacram ordinationem per aliquod notabile tempus in Seminario degant.

An et quot alumni extra dioecesim instituantur, ubi et qua de causa.

Et vicissim an clerici alterius dioecesis in Seminarium dioe-

cesanum recepti sint, quot, quarum dioecesum, et quibusnam de causis.

89. Si unum sit Seminarium, et simul convivere debeant aetate iuniores cum maioribus, an debitae cautelae adhibeantur, ut seorsim hi ab illis et cum disciplina suae cuiusque aetatis propria instituantur.

90. Quomodo pietas et disciplina excolatur in Seminario: quatenam sit sacramentorum frequentia: an, quoties in anno et quomodo spirituales exercitationes fiant.

91. Quot annis, qua lingua, qua methodo, quorum auctorum textibus theologiae et philosophiae studia absolvantur: quot et quatenam disciplinae hisce accessoriae tradantur.

Quot annis et qua methodo humaniora studia perficiantur: et in his praeter linguas latinam, graecam et propriae nationis an et quatenam aliae disciplinae tradantur.

An clerici in sacris caeremoniis et cantu liturgico instituantur.

92. An prohibeantur alumni a lectione librorum ac diariorum, quae quamvis in se innoxia, eos tamen a studiis suis distrahere possunt.

93. Utrum Ordinarius saepe Seminarium invisat et alumnos pro viribus ipsemet audiat, ut cognoscat quo spiritu educuntur, quatenam sit eorum pietas, quinam in studiis profectus.

94. Quae regulae serventur in promotione alumnorum ad ordines: quale scrutinium habeatur et quale examen, ut constet quinam pietate, scientia, vitae integritate aliisque requisitis sacra ordinatione digni et idonei censeantur: an spirituales exercitationes praemittantur: an interstitia serventur: quo titulo ordinentur.

95. Utrum ab ultimo quinquennio extraordinarium aliquid in Seminario acciderit sive bonum sive malum.

96. Utrum adsit rusticationis domus, et ibi alumni feriarum tempore adunentur. Ea si desit, an et quae spes sit ut comparetur, et ibi alumni saltem maxima ex parte temporis agant ferias.

Interim dum ad suos revertuntur, an parochi naviter de iis curam habeant, et Ordinarium certiore reddant de eorumdem agendi ratione: quatenam hac de re normae praescriptae sint in dioecesi.

97. Utrum cura sit ut maioris spei clerici, sive ante sive post susceptum sacrum presbyteratus ordinem, in aliqua pontificia studiorum universitate, sive Romae sive alibi, instituantur ut academicos gradus assequantur.

98. Si qui vero cum Ordinarii venia, vel eius mandato, publicas civiles studiorum universitates frequentant, an pro iis regulae a S. Sede statutae serventur, ut ipsi a perversione custo-

diantur, et a fide vel ab ecclesiasticae vitae institutis non deflectant.

99. Si clerici servitium militare obire cogantur, quae cautelae adhibeantur ut ii in stipendiis honestam vitam agant prout ecclesiasticos decet; et a stipendiis dimissi sine aliorum periculo utiliter ad Seminarium regredi et ad sacros ordines post debitam ac maturam probationem tute promoveri queant.

100. Utrum firma sit regula non admittendi in Seminarium reiectos vel dimissos ab aliis Seminariis vel ab institutis religiosis.

Art. II.—*De Seminario interdioecesano seu regionali.*

101. Si in dioecesi habeatur Seminarium quo alumni plurium dioecesum, vel totius alicuius regionis convenient, et ipse loci Ordinarius huic Seminario praesideat, de eius statu fuse referat iuxta quaesita superius relata pro Seminario dioecesano.

Quod si huic Seminario ipse non praesit, indicet cuius immediatae directioni subsit, et exponat quid de eo fama ferat.

CAP. IX.—*De institutis religiosis virorum.*

102. Utrum vitam communem servant, vel habitent soli aut in domibus privatis cum saecularibus: quo habitu incedant: quo modo sustententur: quae sit eorum fama: utrum aliqui in maioribus ordinibus constituti adsint in dioecesi a suis Praepositis eiecti vel dimissi; et quatenam sit eorum agendi ratio.

103. Quibusnam muneribus obeundis se addicant in dioecesi: quo fructu, qua fama: an eorum hospitalia, orphanotrophia, scholae, etc. iuxta canonicas praescriptiones Ordinarii vigilantiae subsint.

Qui curam animarum in parochiis sibi addictis exercent, an in omnibus, quae ad istam curam spectant, ab Ordinario dependeant.

104. Si religiosi adsint quaestuant, utrum opportuna S. Sedis decreta hac de re edita ab eis servantur, et an aliquid inconveniens in his acciderit.

105. Utrum aliquod habeat Episcopus cum regularibus officulum in exercitio iurisdictionis sive suae, sive sibi a iure delegatae.

106. Si congregatio aliqua dioecesana adsit, dicatur in quem finem fuerit instituta, an fini suo respondeat, et quo fructu. An in alias dioeceses se diffuderit, et quo vinculo domus extradioecesanae cum dioecesanis nectantur.

CAP. X.—*De institutis religiosis mulierum.*

107. Utrum generatim ita religiose vivant ut fidelium ex-

emplo sint: an forte aliqui abusus irrepserint, praesertim post ultimam relationem et quinam.

Utrum in monasteriis monialium, Praelatis regularibus subiectis, omnia prout de iure procedant, an aliter; et hoc in casu quomodo provisum fuerit.

108. Utrum circa clausuram servantur leges canonicae.

109. Utrum monasteriorum redditus fideliter administrentur: an monialium dotes fuerint persolutae et investitae, et quomodo administrentur.

An ipsae quoque moniales exemptae Ordinario rationem reddant de bonorum administratione iuxta canonicas leges.

110. Utrum pro confessione monialium constitutiones et decreta apostolica servantur.

111. Qua *vitae activae* addictae sunt, quibus operibus incumbant, quo spiritu, qua fidelium utilitate et Ecclesiae aedificatione.

112. Si adsint quae infirmis in privatorum domiciliis inserviant, aut rem domesticam in hospitalibus aliisque virorum domibus gerant, quomodo caveatur ne quid inconveniens accidat: an cautela ipsae rite custodiantur; an aliquid hac in re deplorandum sit.

Si religiosae adsint quaestuant, utrum opportuna S. Sedis decreta hac de re edita ab eis servantur, et an aliquid inconveniens in his acciderit.

113. Si instituta mere dioecesana habeantur, an haec cohaerenter ad canonicas leges regantur, in quem finem fundata sint, quo fructu vivant, an etiam extra dioecesim diffusa sint, et an variae domus ab invicem independentes sint, an non.

CAP. XI.—*De populo generatim.*

114. Quinam in universum sint populi mores, et an specialia vitia in eo invalescant, et quaenam.

115. Utrum dominicis et festis diebus fideles generatim abstineant ab operibus servilibus, missam audiant, et hos dies, prout christianos decet, sanctificent.

Si inter varia dioecesis loca differentiae notabiles adsint, haec notentur.

116. Eodem modo referatur quae sit observantia legum abstinentiae et ieiunii, et Paschalis praecepti.

117. Pariter indicetur quae sit frequentia ad sacramentalem confessionem et ad S. Communionem in variis dioecesis locis pro diverso personarum sexu, conditione, aetate.

118. Utrum parentes solliciti generatim sint, ut recens nati saltem intra hebdomadam baptismo abluantur: an sint qui

nimum differant, aut forte negligent, vel prohibeant baptismum ministrari.

119. Utrum matrimonia mere civilia sive concubinatus habeantur, et qua frequentia. An alii speciales vigeant abusus contra sanctitatem matrimonii.

120. Utrum usus matrimoniorum mixtorum, ubi sunt acatholici, invaluerit, qua frequentia, et an ex legitima venia. An conditio de universa prole in catholica religione educanda servetur. Quatenam catholicae fidei detrimenta ex his matrimoniis proveniant. An ab huiusmodi contrahendis nuptiis parochi studeant fideles avertere.

121. Utrum parentes generatim curent filios suos non solummodo in sinu familiae sed etiam extra, et maxime in scholis, christianis moribus instituere.

122. Utrum fideles qui graviter decumbunt generatim extrema sacramenta deposcant.

An, quo numero et quibusnam de causis funera civilia contingant.

123. Utrum in exercitio iurium politicorum et civilium curent fideles ita agere, vel tales eligere, quo religioni et libertati Ecclesiae plene consulatur.

124. Utrum adsint in dioecesi sectae secretae, praesertim massonicae.

An socialismus aliaeque societates ab Ecclesia damnatae in dioecesi radicem fixerint et propagentur.

An *spiritismi* praxis habeatur.

Quid fiat ut fideles ab his omnibus avertantur, et quo profectu.

CAP. XII.—*De iuventutis institutione et educatione.*

125. Referatur in primis ac generatim quae sit ratio institutionis et educationis filiorum in dioecesi iuxta usum legesque civiles.

Utrum contra sacrum Ecclesiae et parentum catholicorum ius opponantur christianae iuventutis educationi obstacula; et quid fiat ut haec amoveantur.

Utrum scholae distinctae iuxta sexum sint, an utrique sexui communes: quae mala inde sequantur: et quatenam remedia adhibeantur.

126. Si agatur de dioecesi in catholica natione constituta, dicatur utrum ibi scholae publicae primordiorum, vulgo *elementares*, bonae vel innoxiae generatim sint, et an ibidem per ecclesiasticos viros aut idoneos magistros christiana doctrina digne tradatur: an potius noxiae sint.

Et in hoc casu an scholae liberae habeantur: quomodo sus-

tententur : a quot alumni frequententur : an Ordinarii vigilantiae et inspectioni subsint.

127. Si agatur de dioecesi ubi catholici cum acatholicis commixti sint, an catholici scholas proprias primordiorum habeant, et quinam sit earum status.

Et si scholas proprias non habeant, et frequentare cogantur scholas publicas mixtas, an saltem catholica fides ibi non offendatur, et catholicis alumni iusta libertas relinquatur ut in fide per ecclesiasticos viros vel idoneos magistros instituantur.

128. Quod si pueri et puellae scholas publicas primordiorum adire cogantur, quae noxiae sint, quid fiat ut iuventus a perversione et corruptione immunis fiat.

129. Utrum scholae mediae vel superiores quae in dioecesi habentur vel ad quas dioecesani confluere solent, hostiles sint, vel non, catholicis veritatibus et doctrinis.

Et si sint hostiles, quid fiat ut adolescentes ab erroribus et vitiis praeserventur. An habeantur scholae mediae vel superiores catholicis propriae : et quinam sit earum status.

130. Utrum opera quae *post-scholaria* dicuntur, ut recreatoria, circuli, scholae catecheticae, oratoria serotina et festiva ad sanam christianae iuventutis institutionem et praeservationem in dioecesi habeantur, quatenus, et quo fructu.

CAP. XIII.—*De piis sodalitatibus aliisque religiosis consociationibus.*

131. Utrum adsint piaae sodalitates aliaeque religiosas consociationes rite institutae, quot et cuius nominis : an habeantur eae quae a S. Sede potissimum commendatae sunt, ceu illae a SSmo. Sacramento, a Rosario, a christiana doctrina, aliaeque pro pueris et puellis in fide, pietate, morumque puritate excolendis.

132. Utrum erectae sint in ecclesiis paroecialibus et religiosorum vel habeantur etiam quae in propriis et distinctis ecclesiis existant.

An in ecclesiis monialium sodalitates virorum adsint, et qua facultate.

133. Utrum ab auctoritate ecclesiastica iuxta canonicae legis praescripta dependeant : quem fructum afferant ; an forte ali-quod gignant incommodum.

134. Utrum adsint tertiarii in saeculo viventes, cuius ordinis, quo fructu : an saepe congregentur, et an sint exemplo fidelibus.

135. Utrum in aliqua pia sodalitate vel tertio ordine adsint, et in fratres seu sodales recipiantur, qui notorie addicti sint sectis ab Ecclesia damnatis, vel religioni adversi aut inhonestae vitae sint. Et quid fiat ut hoc malum avertatur.

CAP. XIV.—*De piis legatis et eleemosynarum collectionibus.*

136. Utrum habeantur in dioecesi pia legata missarum aliorumve religiosorum onerum, et an de iisdem Curia dioecesana indicem habeat cum recensione onerum et indicatione redituum.

137. A quibus generatim administrentur, an fideliter et fructuose.

138. Utrum missis legatorum aliisque obligationibus intra praescriptum tempus regulariter satisfiat: et si hoc nequeat fieri, an redditus praesertim missarum fundatarum Ordinario tradantur: an adsint qui hac de re ad officium revocari mereantur, aut revocati iam sint, et quo fructu.

139. Utrum et quo fructu fiant in dioecesi piae collectiones eleemosynarum a S. Sede praescriptae vel commendatae pro communi Ecclesiae bono, ut, pro Fidei propagatione, pro sancta Infantia, pro redemptione captivorum, pro obolo S. Petri, pro Terra sancta.

140. Utrum fiant collectiones speciales pro ipsius dioecesis necessitatibus, ut, pro fidei conservatione, pro praeservatione ab erroribus et cleri pro sustentatione, si opus sit.

141. An et quatenus aliae collectiones eleemosynarum in dioecesi usuveniant.

Si religiosi vel religiosas quaeritantes habeantur, an tot sint numero ut nimium gravamen fidelibus afferri videatur.

CAP. XV.—*De operibus piis et socialibus.*

142. Utrum hospitalia, orphanotrophia, brephotrophia aliaque similia caritatis instituta in dioecesi fundata sint: et an dependant ab auctoritate ecclesiastica iuxta S. Concilii Tridentini praescripta. Et nisi dependeant, referatur an in iis quae a materna Ecclesiae protectione et directione subtracta sunt, catholici spirituali adistentia frui saltem libere possint.

143. Utrum adsint in dioecesi opera illa quae *socialia* dicuntur quibus dum consulitur bono morali et religioso fidelium, prospicitur etiam eorum temporali utilitati vel necessitati, ut, asyli pro infantibus, patronatus pro iuvenibus utriusque sexus, circuli pro iuventute catholica, aut pro studiis peragendis, consociationes operariorum, agricolarum, mulierum in hunc vel alium pium finem vel mutuum subsidium, arcae nummariae, aliaque similia.

144. Utrum consociationes et opera haec socialia, et potissimum qui eis praesunt, debitam in omnibus Ordinario et Summo Pontifici reverentiam praestent, et in iis quae fidem, mores et iustitiae leges attingunt, S. Sedis directioni et moderationi omnino subsint.

145. Cura ne sit ut hisce consociationibus et operibus praeficiantur qui non nomine tenus, sed corde et opere catholici sint. Et an caveatur, quatenus opus sit, ut qui hisce consociationibus et operibus adscripti sunt, aut beneficia et subsidia ab iis nanciscuntur, a vitiis recedant, in fidei doctrina instituantur, et christianam vitam ducant.

146. Utrum caveatur ne in hisce catholicis consociationibus connumerentur sectis secretis adscripti, increduli, impi, vel religioni adversi, qui consociationes ipsas vel earum opera a recto fidei et iustitiae tramite deducere possint.

CAP. XVI.—*De editione et lectione librorum et diariorum.*

147. Utrum in dioecessi edantur libri, ephemerides, illustrationes, diaria obscena vel impia, vel utcumque religioni noxia; a quibus, et quali cum diffusionem et detrimento.

148. Utrum libri et diaria impia vel obscena aliarum civitatum dioecesim ingrediantur, ibique diffusa sint, et quaenam potissimum sint.

149. Utrum strenue a catholicis agatur et praesertim a parochis et a sacerdotibus, ut libri et diaria obscena vel impia a dioecesi removeantur, adhibita etiam, si fieri potest, civilis auctoritatis opera.

An cleri et maxime confessoriorum cura sit ut libri et diaria obscena vel impia a catholicis familiis arceantur, et a fidelibus non legantur.

150. Utrum libris et diariis noxiis alia opponantur religiosa et honesta: quot sint, quomodo diffusa et quo fructu.

Datum Romae, die 31 mensis Decembris anno 1909.

C. Card. DE LAI, S. C. Consistorialis Secretarius.
S. TECCHI, Adessor.

**De sacerdotum polonorum admissione in clerum dioecesanum
Statuum Foederatorum Amer. Sept.**

Anno proxime elapso, Episcopus Superiorensis quaesivit ab hac S. C. Consistoriali utrum instructio data a S. C. de Propaganda Fide die 25 Februarii 1896 ad Revmos. Ordinarios Statuum Foederatorum Amer. Sept. post Constitutionem *Sapientis consilio* adhuc in suo vigore maneret necne.

Citata instructio ita se habet "nullus sacerdos, vel ad statum ecclesiasticum candidatus, ex Polonia oriundus, etiamsi ex Italia vel alia dioecesi mediate migraverit, in clerum dioecesanum admittatur, nisi testimoniales litteras exhibeat huius S. C. quibus

de legitima discedendi a dioecesi facultate, de immunitate a censuris, necnon de bonis moribus praesentantis plane constet."

Propositum itaque fuit in S. C. hoc dubium solvendum, "utrum post Const. *Sapienti consilio* adhuc vigere dicenda sit instructio S. C. de Propaganda Fide diei 25 Februarii 1896 relate ad clericos polonos in Status foederatos Americae Septentrionalis migraturos."

Re autem mature perpensa Emi. PP. in generali conventu diei 9 Decembris 1909 respondendum censuerunt: "Post Const. *Sapienti consilio* standum decretis S. C. Concilii."

Insequenti autem die ab Emo. Secretario, facta SSmo. Dno. relatione, Sanctitas Sua resolutionem Emorum. Patrum ratam habuit et confirmavit.

Decreta autem de quibus mentio fit in resolutione superius relata haec sunt: decretum 14 Novembris 1904 de clericis in Americam et ad Insulas Philippinas profecturis: decreta 20 Iulii 1908 et 24 Novembris 1906 de clericorum et laicorum excardinatione et sacra ordinatione; denique decretum 22 Decembris 1905 de seminariorum alumnis.

CONGREGATION OF THE COUNCIL.

Iterum inculcantur Regulae quibus Italorum Sacerdotum migrationes in Americam continentur.

Ne quae salubriter in Domino constituta iam fuerunt annorum decursu memoria excidant, maxime cum, etiam in praesens, haud raro contingat, quod sacerdotes non pauci absque S. H. C. Concilii venia ex Italia praesertim in Americam se conferant, SSmus. Dnus. noster Pius PP. X decretum quod inscribitur: *De clericis in Americam et ad Insulas Philippinas profecturis*, ac eadem S. H. C., die 14 Novembris anno 1903 editum, vulgari iterum mandavit.

Datum Romae, ex aedibus sacrae Congregationis Concilii, die 7 Septembris 1909.

L. ✠ S.

IULIUS GRAZIOLI, *Subsecretarius*.

DECRETUM

De Clericis in Americam et ad Insulas Philippinas profecturis.

Clericos peregrinos, a remotis transmarinis oris venientes, iuxta veterum Patrum statuta et canonicas sanctiones (*tit. 22 lib. I Decret.*) ipsasque prudentiae regulas, non nisi caute ad sacri ministerii exercitium esse admittendos, neminem profecto latet. Nam propter distantiam et dissimilitudinem locorum, de personis

earumque qualitatibus ac de valore documentorum, quae ab advenis exhibentur, iustum iudicium tute expediteque fieri saepe difficile est; fraus ac dolus (teste experientia) aliquando subrepunt; unde periculum passim imminet, ne indigni ac nequam viri super gregem fidelium constituentur, cum gravissima divinae maiestatis offensa et rei christianae iactura.

Ad haec arcenda discrimina, S. Concilii Congregatio, de speciali mandato SSmi. D. N. Leonis XIII, circularibus litteris ad Italiae et Americae Ordinarios, die 27 mensis Iulii 1890 datis, legem tulit, qua Italogrum sacerdotum migrationem in Americam certis regulis contineret.

Huismodi regulae hae sunt:

“1. In futurum prohibentur omnino Italiae Episcopi et Ordinarii concedere suis presbyteris e clero saeculari litteras discessoriales, ad emigrandum in regiones Americae.

“2. Exceptio tantummodo admitti poterit, onerata Episcopi conscientia, pro aliquo eius dioecesano sacerdote maturae aetatis, sufficienti sacra scientia praedito, et vere iustam afferente emigrationis causam; qui tamen, bonum testimonium habens intemeratae vitae, in operibus sacri ministerii cum laude spiritus ecclesiastici et studii salutis animarum hactenus peractae, solidam spem exhibeat aedificandi verbo et exemplo fideles ac populos ad quos transire postulat, nec non moralem certitudinem praestet, nunquam a se maculatum iri sacerdotalem dignitatem exercitatione vulgarium artium et negotiationum.

“3. Sed in huiusmodi casu, idem Italus Episcopus et Ordinarius omnibus rite perpensis et probatis, rem, absque sacerdotis postulantis interventu, agat cum ipso Ordinario Americano, ad cuius dioecesim ille transire cupit, et habita ab ipso Americano Ordinario eiusdem sacerdotis formali acceptance, una cum promissione, eum ad aliquod ministerii ecclesiastici munus deputandi, de omnibus et singulis ad memoratam S. Congregationem Concilii referat. Quae si tamen assentiatur, tunc poterit Episcopus discessorias litteras concedere, communicando cum Americano Antistite per secretam epistolam, nisi ei iam cognitae sint, notas emigrantis sacerdotis proprias ad impediendas fraudes circa subiecti identitatem. Ex ea dioecesi ad aliam in America idem sacerdos emigrare ne liceat, absque nova sacrae Congregationis licentia.

“4. Excluduntur in quavis hypothese presbyteri ritus orientalis.

“5. Quod si non agatur de emigratione, sed de alio Italiae sacerdote, qui ob suas peculiare honestas ac temporaneas causas pergere velit ad Americae partes, satis erit ut proprius Ordinarius, his perspectis, ac dummodo de cetero nihil obstat, eum muniat

in scriptis sua licentia ad tempus (unius anni limitem non excedens), in qua ipsae abeundi causae declarentur, cum conditione, ut suspensus illico maneat a divinis, expleto constituto tempore, nisi eius legitimam prorogationem obtinuerit.

“6. Non comprehenduntur his legibus de emigratione in Americas ii sacerdotes, qui ad hoc speciali aliquo gaudent apostolico privilegio.”

Hac lege, noxia plura remota et sublata fuerunt, non tamen omnia, neque ex toto. Experientia enim docuit, ex praepostera art. 5 superius recensiti interpretatione salutaris illius legis effectum saepenumero fuisse frustratum. Praeterea constitit, nedum ex Italia, sed ex aliis quoque Europae regionibus nimiam esse, quandoque etiam perniciosam, sacerdotum migrationem in Americam, et ad Insulas Philippinas.

Quare Emi. S. C. Patres, plurium Episcoporum relationibus rite, uti par erat, inspectis, eorundem Episcoporum votis obsecundantes, rebus omnibus mature perpensis, censuerunt, latius atque uberius esse hac de re providendum nova generali lege, quae his capitibus continetur :

I. Pro Italiae clericis, firmis dispositionibus contentis in circularibus litteris diei 27 mensis Iulii 1890, sub numeris 1, 2, 3, 4 et 6, Ordinariorum omnium tam Italiae quam Americae conscientia super plena earum observantia graviter oneratur. Facultas vero sub num. 5 concessa circumscribitur ad casum strictae et urgentis necessitatis ut e. g. pro gravi infirmitate alicuius in America degentis, quem christiana charitas aut pietatis officium invisere exigant, neque tempus suppetat recurrendi ad S. Sedem. Sed in hoc et similibus adiunctis causa urgentis necessitatis in discessoriis litteris clare ac determinate exprimenda erit, absentiae tempus ad sex menses circumscribendum, et de re statim edocenda S. Concilii Congregatio.

II. Extra Italiam vero, in posterum ne liceat Europae Ordinariis discessoriales pro America suis clericis largiri, nisi requisito prius consensu Episcopi dioecesis illius, ad quam sacerdos pergere cupit, permutatis ad hunc finem secretis litteris, in quibus de aetate et de moralibus atque intellectualibus qualitatibus migrantis sacerdotis Americanus Praesul doceatur. Excipitur tamen casus strictae et urgentis necessitatis, in quo, pari modo ac supra, licentia a proprio Ordinario concedi poterit, sed ad sex menses tantum valitura, adnotata causa urgentis necessitatis, et monito per epistolam Episcopo loci ad quem sacerdos proficiscitur.

Quo vero ad sacerdotes orientalis ritus, servantur dispositiones datae a S. C. de Propaganda Fide, litteris diei 12 Aprilis 1894.

III. Pro migraturis denique ex qualibet orbis parte ad Philip-

pinas insulas, eadem leges ac normae servantur ac pro Italis sacerdotibus ad Americam pergentibus, hac tamen differentia, ut pro Europae aliarumque regionum sacerdotibus venia expetenda sit a S. Congregatione Concilii; pro Americae vero septentrionalis sacerdotibus, a delegatione Apostolica Washingtoniae.

Itaque in posterum discessoriae litterae pro clericis in Americam et ad Insulas Philippinas migraturis conficiantur in forma specifica, iuxta regulas superius statutas: et aliter factae nullius valoris sint, et qua tales ab Ordinariis illarum dioeceseon aestimentur.

Facta autem de his omnibus relatione SSmo. D. N. Pio PP. X. in audientia diei 17 Septembris p. p. ab infrascripto Cardinali Praefecto Sanctitas Sua decreta Emorum. Patrum confirmavit, per circulares S. C. litteras publicari, et ab omnibus rite observari mandavit, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Concilii, die 14 Novembris 1903.

† VINCENTIUS Card. Episcopus Praenestinus, *Praefectus*.
L. ✠ S. C. DE LAI, *Secretarius*.

CONGREGATION FOR RELIGIOUS COMMUNITIES.

De studiis requisitis ad admissionem ad SS. Ordines circa articulum sextum decreti "Auctis admodum" editi die IV Novembris MDCCCXCIII.

DECLARATIONES

In articulo sexto *Auctis admodum*, editi a sa. me. Leone XIII inter alia, haec statuuntur: "Professi tum votorum solemnium tum simplicium ab Ordinariis locorum ad sacros Ordines non admittantur, nisi, praeter alia a iure statuta, testimoniales litteras exhibeant, quod saltem per annum sacrae theologiae operam dederint, si agatur de subdiaconatu; ad minus per biennium, si de diaconatu; et quoad presbyteratum, saltem per triennium, praemisso tamen regulari aliorum studiorum curriculo."

Porro circa genuinum sensum huius articuli, varia dubia sacrae Congregationi negotiis Religiosorum Sodalium praepositae exhibita sunt, quae ad sequentia capita reduci possunt:

I. Utrum Superiores Ordinum vel Institutum religiosorum praefatas testimoniales litteras licite dare, et Ordinarii seu Episcopi licite acceptare possint, si anni de quibus agitur non fuerint completi, seu non vere academici vereque scholares, sed potius abbreviati, non quidem ex incuria, sed quia vel omissae fuerunt vacationes, vel horae lectionibus in schola tradendis multiplicatae, vel alia quacumque de causa?

II. Utrum studentes, expleto unius, duorum vel trium respec-

tive annorum curriculo theologico, possint statim ad subdiacnatum vel diaconatum vel presbyteratum item respective promoveri, ideoque inceptis vacationibus, in fine anni scholastici dari solitis, quin circulum duodecim mensium complere teneantur ?

III. Utrum iidem studentes, triennio theologico rite completo, teneantur adhuc per alium annum, seu per quartum annum scholasticum, theologicis studiis in scholis incumbere ?

IV. Utrum verba eiusdem decreti, *Auctis admodum* : "præmisso tamen regulari aliorum studiorum curriculo" respiciant tantum philosophica seu lycaealia studia, vel etiam gymnasialia seu humaniorum litterarum, imo primariam etiam institutionem ?

V. Utrum studia philosophica seu lycaealia, humaniorum litterarum seu gymnasialia, et primaria necessario ante ingressum in novitiatum ex integro peragi debeant ?

VI. Utrum præfata studia, non publice in scholis rite ordinatis, sed privatim peracta, valorem habeant legalem, seu qui sufficiat ad licite dandas et licite acceptandas litteras testimoniales ad sacros Ordines ?

VII. Utrum ad valorem legalem studiorum theologicorum, philosophicorum seu lycaealium, et humaniorum litterarum seu gymnasialium sufficiat disciplinae principalis seu theologiae, philosophiae et linguae latinae peritia, vel potius requiratur, ut in unaquaque schola tradantur etiam disciplinae accessoriae, iuxta normam in bene ordinatis Seminariis regionis vigentem et saltem in substantialibus servandam ?

VIII. Utrum et quam ratione in litteris testimonialibus ad sacros Ordines authentice constare debeat de peractis ex integro, tum curriculo seu curriculum theologicis, tum philosophicis seu lycaealibus, et humaniorum litterarum seu gymnasialibus studiis, ut præfatae litterae licite dari possint a Superioribus, et licite acceptari ab Ordinariis seu Episcopis ?

Et sacra eadem Congregatio, de speciali mandato sanctissimi Domini nostri divina providentia Pii Papae X, respondet prout sequitur :

Ad I. *Negative* in omnibus ; et quaelibet abbreviatio studiorum abusiva omnino habenda est, et penitus illicita.

Ad II. *Affirmative*, dummodo tamen complexus trium huiusmodi annorum saltem triginta tres menses integros comprehendat.

Ad III. *Affirmative*, ideoque complexus quadriennii theologici, computatis vacationibus seu feriis, quadraginta quinque menses integros comprehendere necesse est.

Ad IV. Respiciunt et philosophica seu lycaealia, et humaniorum litterarum seu gymnasialia, et primaria studia. Ideoque haud legalia habenda sunt theologica studia, si alumnus cursum philosophicum seu lycaealem rite non expleverit: neque legalia erunt philosophica seu lycaealia studia, si alumnus humaniorum litterarum seu gymnasiale curriculum minime compleverit; neque valorem habebit humaniorum litterarum seu gymnasiale studium, si alumnus per primariam institutionem rite habitam minime praeparatus fuerit. Porro ad legitimum transitum de scholis primariis ad gymnasiales, de gymnasialibus ad lycaeales, de lycaealibus ad theologicas, requiritur testimonium de bene superato periculo seu examine, a Moderatoribus respectivarum scholarum in forma authentica obtentum; quod si gravi aliqua de causa haberi nequeat, suppleri potest per speciale examen, coram peritis magistris subeundum ante transitum ad superiorem gradum seu scholam.

Ad V. *Negative* quoad studia philosophica seu lycaealia; *affirmative* quoad primaria et gymnasialia seu humaniorum litterarum. In casibus tamen specialibus, accedentibus gravibus causis, permitti potest, ut ad novitiatum inter clericos admitatur, qui annum quartum gymnasialem seu humaniorum litterarum rite expleverit, dummodo: (a) decimum quintum aetatis annum excesserit; (b) statim post novitiatum, et antequam ad studium philosophicum seu lycaeale adscendat, integrum curriculum omnium studiorum humaniorum litterarum seu gymnasialium in scholis domesticis vel aliis rite ordinatis compleat; (c) et finale periculum bene superet. Quod si agatur de ingressu in novitiatum anno quarto non expleto, recurrendum ad Sanctam Sedem.

Ad VI. *Negative*. In casibus tamen extraordinariis, qui respiciunt particularem aliquem alumnum tantum, qui diligenter studiis incubuit, et in periculo seu examine idoneus inventus fuerit, recurrendum ad sacram Congregationem pro convalidatione, exhibita iurata fide examinatorum, et de tempore transacto in studio privatim peracto et de bene superato periculo: nisi res sit non de omnibus disciplinis unius anni scholaris, sed de una tantum vel altera disciplina accessoria, gravi de causa a particulari aliquo alumno privatim exculta: tunc enim, praehabita iurata fide examinatorum, ut supra, convalidatio dari poterit a Superiore generali, accedente voto deliberativo sui Consilii.

Ad VII. *Negative* ad primam partem, *Affirmative* ad secundam.

Ad VIII. Superiores in litteris testimonialibus, expressis, verbis, sequentia declarare debent et testari: 1° quoad curriculum theologicum, candidatum a tali anno, mense et die, ad talem usque

annum, mensem et diem, et in tali schola studiis theologicis ad sacrum Ordinem, ad quem praesentatur, necessariis rite incubuisse, et in finali periculo seu examine idoneum inventum fuisse; 2° *quoad inferiora studia, eidem curriculo praemittenda*: (a) eundem candidatum, rite peractis primariae institutionis studiis, humaniorum litterarum studia in tali schola, et per tot annos academicos seu scholares, ex integro explevisse, bene superato finali periculo; (b) praefatum candidatum, recte expletis humaniorum litterarum studiis, philosophicum curriculum ex integro in tali schola, et per tot annos academicos seu scholares, complevisse, et finale periculum auspicato superavisse.

Mandavit insuper Sanctitas Sua, ut salvis quae de integritate et duratione studiorum in praesenti documento dicuntur, sacra Congregatio, exquisito ab omnibus Moderatoribus generalibus elencho disciplinarum, quae singulis annis scholasticis seu academicis adsignatae sunt in respectiva religiosa Familia, una cum tabulis horariis singularum scholarum aliisque opportunis informationibus, Instructionem de studiis apud clericos Ordinum et Institutorum religiosorum rite et integre peragendis praeparet, in plenario Emorum. Patrum eiusdem Congregationis coetu examinandam, et probante Summo Pontifice, publici iuris faciendam.

Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

Romae, e Secretaria eiusdem sacrae Congregationis, die 7 Septembris 1909.

Fr. I. Card. VIVES, *Praefectus*.

L. ✠ S.

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

Declaratio circa studia a religiosis peragenda.

Nonnulli Superiores Generales Ordinum et Institutorum huic Sacrae Congregationi Negotiis Sodalium Religiosorum praepositae humillime exposuerunt difficultates, quas parit immediata executio recentiorum Declarationum circa studia, d. d. 7 Septembris 1909; sive quia alumni in propriis illorum Collegiis degentes, qui ad Novitiatum ingrediendum iam existimabantur sufficienter apti, in Collegiis ipsis, ad statum curriculum studiorum perficiendum adhuc permanere debent; sive quia ipsae novitiorum domus per aliquod tempus claudendae erunt, quum haud facile sit reperire alumnos ad tramitem Declarationum undequaque instructos.

Ideoque supplices preces dederunt, ut, quousque iuxta placita huius Sacrae Congregationis res apprime ordinentur, praefatas Declarationes benigniori quadam ratione interpretari fas esset.

Sanctissimus autem Dominus Noster Pius Papa X, cui haec omnia infrascriptus Cardinalis Praefectus retulit in Audientia diei 21 Decembris 1909, rem mature perpendere dignatus est aequa lance cum expositis difficultatibus bona librando, quae ex immediata executione dictarum Declarationum Ordinibus et Institutis provenient, quae quidem bona non potest esse, quin cedant in utilitatem ipsius Ecclesiae Universae. Et sane, hisce praesertim difficillimis temporibus, aequali ac Sacerdotes saeculares debent scientia pollere Sacerdotes Regulares, quorum consilia Fideles non minori sane fiducia expetere constat; scientia veris vocationibus nedum adimat, potius confert stabilitatem; quod si nonnullos abuti contingat scientia, Ordinis vel Congregationis sumptibus acquisita, et ante ingressum in Novitiatum discedere, melius est illos abire, quos ex hoc ipso patet non habuisse propositi constantiam, imo nec amplectendae vitae religiosae animum vere sincerum; longe minor est Ordinibus et Institutis timenda iactura, si minus frequentati, vel prorsus vacuae per aliquod tempus novitiorum domus existant, quam si plenae Sodalibus non adaequate institutis; praestat selectus numerus alumnorum stabilium, quam magnus praetereuntium, integre summo opere curandum, ut id quod numero erit inferius, spe reddatur uberius.

His igitur aliisque permotus argumentis, idem Sanctissimus Dominus Noster minoris faciens difficultates expositas, supplicibus precibus haud annuendum, idque omnibus Superioribus Generalibus Ordinum et Institutorum in normam et regulam significandum duxit.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus, etiam speciali mentione dignis.

Romae, die 17 Decembris 1909.

Fr. I. C. Card. VIVES, *Praefectus*.

L. ✠ S.

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

Dubia circa professionem religiosorum.

Ab hac Sacra Congregatione, Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, sequentium dubiorum solutio expostulata fuit, nimirum:

I. Quidam Religiosus, dimissus, ab una Domo Ordinis, de consensu Superioris Generalis, in alia Domo eiusdem Ordinis ad Novitiatum admissus fuit ante Decretum d. d. 7 Septembris 1909, quod incipit *Ecclesia Christi*, sed post eiusdem Decreti publicationem, professionem votorum simplicium emisit, non implorato Indulto Apostolico. Quaeritur, utrum valida sit professio, an vero sanatione indigeat.

II. Quidam Religiosus, dispensatus a votis emissis in alio Ordine, Congregatione, vel Instituto, ad Novitiatum in diverso Ordine admissus fuit ante publicationem supradicti Decreti. Quaeritur, utrum ad professionem votorum simplicium indigeat Indulto Apostolico, an vero absque Indulto valeat professionem emittere.

Et Sacra eadem Congregatio respondendum censuit, prouti respondet :

Ad I. *Negative* ad primam partem ; *Affirmative* ad secundam.

Ad. II. *Affirmative* ad primam partem ; *Negative* ad secundam.

Atque ita rescipsit, die 4 Ianuarii 1910.

Fr. I. C. Card. VIVES, *Praefectus*.

L. ✠ S.

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

Decretum D. D. 7 Sept. 1909 "de quibusdamulantibus in religiosas familias non admittendis, ad mulierum quoque religiosas familias extenditur.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa X, in audientia die 4 Ianuarii 1910, infrascripto Cardinali Praefecto benigne concessa, decernere dignatus est, ut dispositiones Decreti Sacrae Congregationis de Religiosis, d. d. 7 Septembris 1909, *De quibusdamulantibus in Religiosis Familiis non admittendis*, ad mulierum quoque Religiosis Familiis in posterum extendantur. Ideoque, absque speciali venia Sedis Apostolicae et sub poena nullitatis professionis, non excipiantur sive ad Novitiatum, sive ad emissionem votorum, postulantes :

1° quae, propria culpa, e collegiis etiam laicis, gravi de causa, expulsae fuerint ;

2° quae a scholis domesticis, in quibus puellae speciali cura in spem amplectendae vitae religiosae educantur, quacumque ratione dimissae fuerint ;

3° quae, sive ut professae, sive ut novitiae, ab alio Ordine vel Congregatione religiosa dimissae fuerint ; vel, si professae, dispensationem votorum obtinuerint ;

4° quae iam admissae, sive ut professae, sive ut novitiae in unam provinciam alicuius Ordinis vel Congregationis et ab ea dimissae, in eandem vel in aliam eiusdem Ordinis vel Congregationis provinciam recipi nitantur.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Romae, 4 Ianuarii 1910.

Fr. J. C. Card. VIVES, *Praefectus*.

L. ✠ S.

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

CONGREGATION OF RITES.

Dubia de festis SS. Perpetuae et Felicitatis et Agnetis.

Fredericus Pustet, S. Sedis Apostolicae necnon Sacrorum Rituum Congregationis Typographus, novas parans Missalis Romani editiones, eidem Sacrae Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humiliter proposuit, nimirum :

I. Decreto diei 25 Augusti 1909 Festum SS. Perpetuae et Felicitatis Martyrum e simplici ritu ad duplicem minorem evectum, die sexto Martii assignatum cum Officio et Missa propriis atque ad universam Ecclesiam extensum est. Iamvero inter Postcommunionem, prouti hucusque multa iam per saecula commemorari solebat in Festo S. Thomae Aquinatis die 7 Martii et inter Postcommunionem prouti posita est in Missa *Me expectaverunt* de Communi Martyrum non Virginum illud interest discrimen, quamvis valde exiguum, quod in Postcommunione hucusque commemorari solita nomen SS. Martyrum Perpetuae et Felicitatis expresse recitetur, in illa vero de Communi non, cum desit littera N. Quaeritur quid sit eligendum ?

II. In Communionem Festi S. Agnetis secundo die 28 Ianuarii inter diversas Missalis Romani editiones antiquiores, recentiores et recentissimas aliud parvum extat discrimen. Nempe post illa verba: *quaerenti bonas margaritas, inventa* in quibusdam editionibus additum est verbum *autem*, in quibusdam deest. Quaeritur utrum in futuris editionibus Missalis Romani addendum sit verbum *autem*, vel non ?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, reque accurate perpensa, ita rescribere rata est :

Ad I. In Missa *Me expectaverunt* si fuerint plures Martyres, sive Virgines sive non Virg.—*Postcommunio*—post verba *Martyribus tuis* addantur *N. et N.* uti in Orationibus praecedentibus.

Ad II. Stetur editioni Gradualis Romani nuperrime approbatae, typisque Vaticanis evulgatae, in qua verbum *autem* non habetur.

Atque ita rescripsit, die 3 Decembris 1909.

L. ✠ S.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.

PHILIPPUS Can. DI FAVA, *Substitutus*.

CURIEN.

De Offertorio in Missis cantatis.

Ab hodierno Rmo. Dno. Episcopo Curiensis Diocesis proposito dubio: "An sustineri possit consuetudo quae in multis Ecclesiis minoribus Curiensis dioeceseos ab immemorabili tempore invaluit, ut nempe in Missis cantatis, exceptis quibusdam solemnioribus,

celebrans Symbolum intonet, hocque recitato, immediate pergat ad Offertorium illudque conficiat, dum a Cantoribus Symbolum decantatur?"

Sacra Rituum Congregatio, audito etiam Commissionis Liturgicae suffragio, respondendum censuit: *Negative* et servantur Rubricae et Decreta.

Atque ita rescripsit, die 11 Decembris 1909.

L. ✠ S.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.

PH. Can. DI FAVA, *Substitutus*.

CEPHALUDEN.

De quibusdam peculiaribus consuetudinibus in Officio, in Missa, aliisque sacris functionibus.

Hodiernus Rmus. Episcopus Dioecesis Cephaludensis a Sacra Rituum Congregatione insequentium dubiorum solutionem humillime postulavit, nimirum:

I. Utrum tolerari possit longaeva consuetudo adhibendi in expositione insignis Reliquiae S. Crucis D. N. I. C. nonnullos ritus qui servari debent coram SSmo. Sacramento solemniter exposito, scilicet genuflectendi utroque genu ante eam transeundo, illam incensandi a celebrante genuflexo et illam obtegendi velo violaceo si concio habeatur; vel potius standum sit decretis iam latis N. 2324 *Brixien.*, 15 Septembris 1736 et N. 2727 *Lucionen.*, 23 Maii 1835?

II. Et quatenus negative ad primam partem, an consuetudo illa servari possit saltem in Feria VI Parasceve, non obstante decreto N. 3201 *Montis Regalis*, 20 Martii 1864, ad VII?

III. In choro adest consuetudo recitandi flexis genibus quocunque anni tempore, Antiph. *Salve Regina* cum versiculis et oratione *Omnipotens sempiterne Deus*, post antiphonam finalem de tempore, expleta hora prima, vel, si chorus non interrumpitur, expleta hora tertia ante Missam conventualem. Petitur, utrum servari possit ista consuetudo etiam quando Antiphona finalis de tempore est *Salve Regina*, ita ut bis repetatur; et quatenus affirmative, an semper dicenda flexis genibus etiam diebus Dominicis et tempore paschali?

IV. Utrum chorus genuflectere debeat quando celebrans in Missa solemniter vel in Vesperis incensat SSmm. Sacramentum solemniter expositum?

V. An pulsari possint organa cum canuntur lectiones matutini in Officio Defunctorum et in Missa pro Defunctis, quando chorus silet?

VI. Utrum in Missa solemniter *Benedictus* cani possit ante eleva-

tionem, vel standum sit praescriptioni Caeremonialis Episc. Lib. II, cap. VIII, 70-71 ?

VII. Utrum in benedictione quae datur cum Reliquiis Sanctorum genuflectendum sit in choro vel standum ? Et quatenus affirmative ad primam partem, utrum etiam a Canonicis ?

VIII. Missam solemnem in Cathedrali celebrans, quando est Canonicus, induit paramenta in aula capitulari et ministri sumunt vestimenta in sacristia. Quid de hoc ? Standumne consuetudini, an decretis N. 2703 *Recineten.*, 16 Martii 1833 et N. 3937 *Urgellen.*, 11 Decembris 1896 ?

Et Sacra aedem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, propositis dubiis ita respondendum censuit :

Ad. I. et II. Standum decretis.

Ad. III. Negative ad utrumque.

Ad. IV. Negative.

Ad. V. Negative ad primam partem ; et Negative ad secundam, iuxta Caeremoniale Episcoporum Lib. I, cap. XXVIII, N. 13.

Ad. VI. Standum Caeremoniali Episcoporum.

Ad. VII. Genuflectendum est ab omnibus.

Ad. VIII. Standum Decretis.

Atque ita rescripsit, die 16 Decembris 1909.

FR. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

PH. CAN. DI FAVA, *Substitutus.*

BRUNEN.

Dubia circa Ecclesiae et Altarium Consecrationem.

Rmus. Dnus. Paulus Huyn, Episcopus Brunensis, Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur reverenter exposuit :

I. In consecratione Ecclesiae consecratum fuit Altare, cuius mensa habebat sex cruces, nempe quatuor in angulis, quintam in medio et sextam supra lapidem quo clauditur sepulchrum reliquiarum. Signitae porro sunt cum aqua primae quinque cruces, at cum sacris oleis tantum primae quatuor et sexta, omissa quinta. Quid in casu faciendum ? Hinc quaeritur :

II. An signandae et ungendae sint primae quinque cruces, an primae quatuor et sexta ?

III. An responsum huic quaestioni valeat etiam pro Altaribus portatilibus ?

IV. An in Consecratione Altarium portatiliu Episcopus consecrans debeat ipse omnes cruces propria manu ex incenso formare et candelas imponere ; an his in actionibus a sacerdotibus adiuvari possit ?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus perpensis, ita rescribendum censuit :

Ad. I. Orator seu consecrans in casu acquiescat.

Ad. II. *Affirmative* ad primam partem: *negative* ad secundam.

Ad. III. *Affirmative*.

Ad. IV. Episcopum consecrantem in praedictis actionibus posse adiuvari a sacerdotibus.

Atque ita rescripsit, die 14 Ianuarii 1910.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

PH. Can. DI FAVA, *Substitutus*.

MANTUANA.

In Coena Domini S. Oleum in parte tantum nullumodo benedici debet.

Postulato Rmae. Curiae Episcopalis Mantuanae ad Sacram Rituum Congregationem pro opportuna declaratione transmissum sub die 24 Ianuarii 1910 circa consuetudinem antiquam etiam immemoriam benedicendi Feria V in Coena Domini tantum partem Sacrorum Oleorum, eamque immediate miscendi cum oleis non benedictis, Sacra Rituum Congregatio respondendum censuit: Servetur Decretum n. 2883 *Patavina* 7 Decembris 1844 (1), ad 3, non obstante enunciata consuetudine.

Atque ita rescripsit, die 28 Ianuarii 1910.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

PH. Can. DI FAVA, *Substitutus*.

SQUILLACEN.

In sacris functionibus, machina vulgo dicta Gramofono prohibetur.

R. D. Bellarminus Ruggiero, Archipresbyter Curatus Vallisfloritae, Squillacensis Dioeceseos, de consensu sui Rmi. Episcopi Administratoris Apostolici, a Sacra Rituum Congregatione sequentis dubii solutionem humillime expostulavit; nimirum:

An in Missa solemnibus et aliis functionibus, in Ecclesiis, quibus est carentia magistri organi vel cantorum, etiam laicorum, licet uti machina vulgo dicta *Gramofono* pro cantu, stricte liturgico gregoriano, partium variabilium Missae sollemnibus, hymnorum et aliorum canticorum?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, proposito dubio respondendum censuit: *Negative*.

Atque ita rescripsit, die 11 Februarii 1910.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

PH. Can. DI FAVA, *Substitutus*.

ROMANA

Dubia quaedam circa missam votivam SS. Apostolorum Petri et Pauli, festa titularis et dedicationis ecclesiae Cathedralis, et lectiones I. Nocturni in festis S. Francisci Xaverii, S. Antonii Patavini et S. Aloisii Gonzagae, quando pro ipsis recurrendum sit ad commune confessorum.

Sacrorum Rituum Congregationi nuperrime proposita sunt, pro opportuna solutione, sequentia dubia; videlicet:

I. Utrum ad Missam votivam Officio votivo Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli respondentem, in Vigilia Omnium Sanctorum sub die 30 vel 31 Octobris, tertia Oratio debeat esse *Concede nos famulos tuos* de Beata Maria Virgine; an potius *Deus, qui corda fidelium* de Spiritu Sancto, quae ad Missam ipsius Vigiliae uti secunda praescribitur?

II. Utrum Festum Titulare Ecclesiae Cathedralis cum sua Octava, extra ipsam Cathedralem, habendum sit tamquam Festum primum, vel secundarium?

III. Utrum Festum Dedicationis Ecclesiae Cathedralis cum sua Octava, extra ipsam Cathedralem, sit aestimandum tamquam Festum primum, an vero ceu Festum secundarium?

IV. Utrum in Festis Sanctorum Francisci Xaverii, Antonii Patavini, et Aloisii Gonzagae, si pro Lectionibus I Nocturni recurrendum sit ad Commune Confessorum, Lectiones sint sumendae e primo, an potius e secundo loco?

Et Sacra eadem Congregatio, audito Commissionis Liturgicae suffragio, re sedulo perpensa, ita respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative* ad primam partem; *negative* ad secundam, in casu proposito.

Ad II. *Affirmative* ad primam partem; *negative* ad secundam, iuxta Decretum Generale n.º 3810, diei 27 Augusti 1893 ad I.

Ad. III. *Affirmative* ad primam partem; *negative* ad secundam, iuxta Decretum Generale n.º 3863 *Celebrationis Festorum Patroni loci, Dedicationis ac Tituli Ecclesiae*, diei 9 Iulii 1895 ad II et III, ubi Ecclesia Cathedralis dicitur omnibus e Clero propria aut ratione beneficii, aut ratione subiectionis, etiam pro Regularibus.

Ad IV. *Negative* ad primam partem; *affirmative* ad secundam. Atque ita rescipit, die 16 Februarii 1910.

L. ✠ S.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.
PHILIPPUS Can. DI FAVA, *Substitutus*.

AURELIANEN.

Canonizationis B. Ioannae de Arc Virginis, Puellae Aurelianensis.

Inter solemnes beatificationes, anno elapso 1909, in Patriarchali Basilica Vaticana peractas, e memoria hominum nunquam excidet illa, qua, Dominica in Albis, per Litteras Apostolicas in forma Brevis Sanctissimi Domini Nostri Pii Papae X, Ven. Ioannae Arcensi Virgini, Puellae Aurelianensi, beatorum coelitus honores primo delati fuere. Non solum cives sed etiam exteri ac praecipue e natione gallica fere innumeri fideles omnesque Episcopi ad illam Basilicam convenerunt. Uno eodemque spiritu ac religione ducti, praefatam Virginem candore et fortitudine admirabilem devoto affectu venerantes, elevatis oculis extensisque manibus, uno veluti ore consalutarunt Beatam simul ingeminantes: "Haec dies quam fecit Dominus, exultemus et laetemur in ea." Ipsa templi decora luce coruscantis amplitudo et magnificentia, cultus et caeremoniarum ordo ac splendor, animorum effusio in laetitia et ardore, adstante mane Missae pontificali ab Episcopo Aurelianensi celebratae universo Coetu Sacrorum Rituum Congregationis una cum Capitulo et Clero vaticano, vespere autem in sacra functione coram Augustissimo Eucharistiae Sacramento publice exposito et ante imaginem, in excelsum super altari Cathedrae collocatam, Beatae Ioannae ipso Summo Pontifice Pio X praesente ac orante, sacrorum Purpuratorum corona circumdato; haec omnia ad maiorem solemnitatem et religionem valde concurrerunt. Supremi Pastoris omniumque adstantium Antistitum et fidelium atque ipsius gloriosae Virginis Beatae Ioannae commune votum, communis oratio ad Christum Deum, Regem regum et Dominum dominantium, pro Ecclesia et Patria. Quot vero et quanta susceperint incrementa cultus, pietas ac fiducia in novensilem Beatam plane liquet ex triduanis festivitatibus intra annum a beatificatione cum magna pompa, impenso studio, assidua frequentia atque ubere fructu spirituali hucusque celebratis in Galliae aliarumque regionum civitatibus ac dioecesibus, necnon a recentioribus petitionis Sacrae Rituum Congregationi porrectis, pro impetrando Festo cum Officio et Missa propriis nuper approbatis in honorem Beatae Ioannae ad exemplum et praesidium propositae. Insuper complures gratiae imo et prodigia Eius meritis et intercessionem a Deo patrata feruntur, post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem. Quapropter, instante Rmo. P. Xaverio Hertzog, Societatis Sancti Sulpitii Procuratore Generali et huius Causae Postulatore, attentisque litteris postulatoriis Emorum. et Rmorum. S. R. E. Cardinalium Petri Hectoris Coullié, Archiepiscopi Lugdunensis et Viennensis,

et Ludovici Henrici Luçon, Archiepiscopi Rhemensis, necnon Rmi. Dni. Stanislai Touchet, Episcopi Aurelianensis, aliorumque Archiepiscoporum et Episcoporum Galliae, Emus. et Rmus. Dnus. Cardinalis Dominicus Ferrata eiusdem Causae Ponens seu Relator in ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitibus subsignata die ad Vaticanum coadunatis, sequens dubium discutendum proposuit: "An sit signanda Commissio reassumptionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?" Emi. ac Rmi. Patres Sacres tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi. Ponentis, audito etiam R. P. D. Alexandro Verde Sanctae Fidei Promotore, omnibus sedulo perpensis, rescribere rati sunt: "*Affirmative*, seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit." Die 15 Februarii 1910.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem reassumptionis Causae Canonizationis Beatae Ioannae de Arc, Virginis, Puellae Aurelianensis, die 23, eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.
PHILIPPUS Can. DI FAVA, *Substitutus*.

L. ✠ S.

CONGREGATION OF THE INDEX.

Damnantur varia Opera.

JOSEPH TURMEL. Histoire de la théologie positive, depuis l'origine jusqu'au Concile de Trente. Paris, Gabriel Beauchesne et Cie.

— Tertullien. Paris, Bloud et Cie.

— Saint Jérôme. Ibid.

ANGEL PULIDO FERNANDEZ. Españoles sin patria y la raza sefardí. Madrid, E. Teodoro, 1905.

LUIS GAMBARA. La sociología; manual para estudiantes de derecho, de filosofía y de bachillerato y de cultura general. Barcelona, casa editorial, 1909.

— Sociología criminal; manual para abogados, médicos forenses estudiantes de derecho y de medicina y de cultura general. Ibid., 1909.

— Antropología criminal; especial para abogados, médicos estudiantes de derecho y de medicina y de cultura general. Ibid. 1909.

— Psicología y antropología criminal; curso dado en el salón doctoral de la universidad de Barcelona. Ibid., 1909.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque

idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

IOSEPHUS TURMEL et FORTUNATUS RUSSO Decreto S. Congregationis, edito die 5 Iulii 1909, quo quidam libri ab eis conscripti notati et in Indicem librorum prohibitorum inserti sunt, laudibiliter se subiecerunt.

Quibus Sanctissimo Domino Noster Pio Papae X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae die 9 Martii 1910.

L. ✠ S.

FRANCISCUS Card. SEGNA, *Praefectus*.
THOMAS ESSER, O. P., *Secretarius*.

CONGREGATION OF THE SACRAMENTS. DECRETUM

Circa dispensationes ab impedimentis matrimonialibus concedendas regibus et regiae stirpis principibus.

Inter causas maiores Apostolicae Sedi speciali modo reservatas, dispensationes etiam illae recenseri sunt solitae, quae ad principum regiae stirpis matrimonia referuntur, exclusis ab eiusmodi utenda facultate aliis omnibus Ecclesiae Praepositis.

Verum, quandoquidem quae observantia et consuetudine nituntur, non omnia semper sic plane definita et perspicua esse soleant, ut nihil anceps relinquant; idcirco, ne in re tanti momenti ulla possit suboriri dubitatio, SSmus. D. N. huic S. Congregationi de disciplina Sacramentorum mandavit ut opportunum Decretum hac de re promulgaret.

Itaque Sacra haec Congregatio SSmi. D. N. Pii Papae X iussa faciens, de expresso Ipsius mandato atque Eiusdem auctoritate declarat, dispensationes a quibusvis impedimentis matrimonium sive dirimentibus sive impredientibus, quae regibus ac regiae stirpis principibus erunt concedendae, Sedi Apostolicae speciali modo esse reservatas, ita ut ab huius potestatis usu excludantur Ordinarii omnes et alii quilibet, in quavis dignitate constituti; eandemque potestatem in facultatibus cuilibet et quavis forma concessis, nullatenus esse comprehensam.

Praesentibus in perpetuum valituris, contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

Huius autem Decreti tenorem Sanctitas Sua in audientia habita ab infrascripto Cardinali Praefecto die VI Martii MCMX audivit et approbavit.

Datum Romae, ex aedibus eiusdem S. Congregationis, die VII mensis Martii anno MCMX.

L. ✠ S.

D. Card. FERRATA, *Praefectus*.
PH. GIUSTINI, *Secretarius*.

ENCYCLICAL LETTER.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis Primatibus Archiepiscopis
Episcopis Aliisque Locorum Ordinariis Pacem et Commu-
nionem Cum Apostolica Sede Habentibus.

PIUS PP. X.

Venerabiles Fratres Salutem et Apostolicam Benedictionem.

Editae saepe Dei ore sententiae et sacris expressae litteris in hunc fere modum, iusti memoriam fore cum laudibus sempiternam eundemque loqui etiam defunctum,¹ diuturna Ecclesiae opera et voce maxime comprobantur. Haec namque sanctitatis parens et altrix, iuvenili robore vicens ac Numinis afflatu semper acta *propter inhabitantem spiritum eius in nobis*,² quemadmodum iustorum sobolem nobilissimam ipsa una gignit, enutrit, ulnisque complectitur suis, ita materni amoris instinctu de ipsorum retinenda memoria atque honore instaurando se praebet apprime sollicitam. Ex ea recordatione superna quadam suavitate perfunditur et a mortalis huius peregrinationis miseriis contuendis abducitur, quod beatos illos caelicolas *gaudium suum et coronam* esse iam cernat; quod in ipsis eminentem agnoscat Sponsi caelestis imaginem; quod novo testimonio suis filiis antiqua dicta confirmet; *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, iis qui secundum propositum vocati sunt sancti*.³ Horum autem praeclara facinora, non modo sunt ad commemorandum iucunda, sed etiam ad imitandum illustria, et magnus virtutis excitator est concentus ille sanctorum Paullinae resonans voci: *imitatores mei estote sicut et ego Christi*.⁴

Ob haec, Venerabiles Fratres, Nos, qui vixdum suscepto pontificatu maximo, propositum significavimus enitendi constanter ut "omnia instaurarentur in Christo"; datis primum encyclicis litteris⁵ impense curavimus ut Nobiscum omnes intuerentur in apostolum et pontificem confessionis nostrae, .. in auctorem fidei et con-

¹ Ps. cxi, 7; Prov. x, 7; Hebr. xi, 4.

² Rom. viii, 11.

³ Rom. viii, 28.

⁴ I Cor. iv, 16.

⁵ Litt. Encycl. "E supremi" die iv m. Octobr. mcmiii.

*summatores Iesum.*¹ At quoniam ea fere est infirmitas nostra, ut tanti exemplaris amplitudine facile deterreamur, providentis Dei numine, aliud a nobis est exemplar propositum, quod quum Christo sit proximum, quantum humanae licet naturae, tum aptius congruat cum exiguitate nostra, Beatissima Virgo Augusta Dei Mater.² Varias denique nanci occasiones recolendae memoriae sanctorum caelitum, communi admirationi obiecimus fideles hosce servos ac dispensatores in domo Domini, et, prout suus cuique locus est, Eius amicos ac domesticos, qui *per fidem vicerunt regna, operati sunt iustitiam, adepti sunt repromissiones,*³ ut illorum exemplis adducti, *iam non simus parvuli fluctuantes et circumferamur omni vento doctrinae, in nequitia hominum, in astutia ad circumventionem erroris; veritatem autem facientes in charitate, crescamus in illo per omnia qui est caput Christus.*⁴

Altissimum hoc divinae Providentiae consilium in tribus maxime viris perfectum fuisse docuimus, quos magnos pastores eosdemque doctores diversa quidem aetas tulit, sed aequae prope modum Ecclesiae calamitosa. Hi sunt Gregorius Magnus, Ioannes Chrysostomus et Augustanus Anselmus, quorum, saecularia solemnia celebrari contigit per hos annos. Binis praeterea Encyclicis Litteris datis iv Idus Martias anno mcmiv et xi Calend. Maias mcmix, doctrinae capita et christianae vitae praecepta, quotquot opportuna cadere in haec tempora visa sunt, e sanctorum exemplis monitisque decerpta, fusius evolvimus.

At quoniam persuasum Nobis est, ad impellendos homines, illustria Christi militum exempla longe magis valitura quam verba exquisitasque disceptationes,⁵ oblata feliciter opportunitate libentes utimur saluberrima instituta ab alio pastore sanctissimo accepta commendandi, quem huic aetati propiorem iisdemque paene iactatum fluctibus Deus excitavit, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, Mediolanensium Antistitem, ante annos ccc a sa. me. Paulo V in sanctorum album relatum, Carolum Borromeum. Nec id minus ad rem; siquidem, ut memorati Decessoris Nostri verba usurpemus: "Dominus, qui facit mirabilia magna solus, magnificavit novissime facere nobiscum, ac miro dispensationis suae opere statuit super Apostolicae petrae arcem grande luminare, eligens sibi e gremio sacrosanctae Romanae Ecclesiae Carolum, sacerdotem fidelem servum bonum, formam gregis, formam Pastorum. Qui videlic

¹ Hebr. III, 1; XII, 2-3.

² Litt. Encycl. "*Ad diem illum*," die II m. Februar. mcmiv.

³ Hebr. XI, 33.

⁴ Eph. IV, 11 seq.

⁵ Encycl. "*E Supremi*."

multiplici fulgore sanctorum operum universam decorando Ecclesiam, sacerdotibus et populo praeluceret quasi Abel in innocentia, quasi Enoch in munditia, quasi Iacob in laborum tolerantia, quasi Moyses in mansuetudine, quasi Elias in ardenti zelo, quique imitandum exhiberet inter affluentes delicias Hieronymi corporis castigationem, Martini in sublimioribus gradibus humilitatem, Gregorii pastorem sollicitudinem, libertatem Ambrosii, Paulini caritatem, ac demum videndum ac perspicendum ostenderet oculis nostris, manibus nostris contrectandum hominem, mundo maxime blandiente, crucifixum mundo, viventem spiritu, terrena calcantem, caelestia iugiter negotiantem et, sicut officio in angelum substitutum, ita etiam mente et opere vitam angelorum in terris aemulantem.”¹

Haec Decessor ille Noster exactis quinque lustris ab obitu Caroli. Nunc vero, expleto anno tercentesimo ab impertitis eidem sacris honoribus, “merito repletum est gaudio os nostrum et lingua nostra exultatione in insigni die solemnitatis nostrae, ... in qua ... Carolo S. R. E., cui, auctore Domino, praesidemus, Presbytero Cardinali sacris decernendis honoribus, unicae Sponsae suae nova imponderetur corona, ornata omni lapide pretioso.” Communis autem cum Decessore Nostro fiducia Nobis est, ex contemplatione gloriae sancti Viri, multoque magis ex eiusdem documentis et exemplis, debilitari posse impiorum proterviam et confundi omnes qui “gloriantur in simulacris errorum.”² Itaque renovati Carolo honores, qui gregis ac pastorem huius aetatis existit forma, sacraeque disciplinae in melius corrigendae impiger fuit propugnator et auctor adversus novos homines, quibus, non fidei morumque restitutio proposita erat, sed potius deformatio atque restinctio, quum solacio ac documento erunt catholicis universis, tum iisdem stimulos addent, ut in opus, cui tam impense studemus, instaurationis rerum omnium in Christo, strenue conspirent.

Exploratum profecto vobis est, Venerabiles Fratres, perpetuo exagitata Ecclesia deseri a Deo nunquam omni consolatione destitutam. Eam namque *Christus dilexit ... et semetipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret et exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam, non habentem maculam aut rugam, aut aliquid huiusmodi, sed ut sit sancta et immaculata.*³ Quin etiam, quo effusior licentia, quo acrior hostilis impetus, quo erroris insidiae callidiores afferre illi supremum videntur exitium, usque adeo, ut filios non paucos de gremio eius avulsos in vitiorum et impietatis gurgitem transversos agant, eo praesentiorum experiri tutelam Numinis.

¹ Ex Bulla “*Unigenitus*” an. MDCX, Cal. Nov.

² Ex eadem Bulla “*Unigenitus*.”

³ *Eph.* v, 25 sqq.

Efficit enim Deus ut error ipse, velint nolint improbi, in triumphum cedat veritatis, cui custodiendae Ecclesia advigilat; corruptio in incrementum sanctitatis, cuius altrix ipsa est atque magistra; vexatio in mirabiliorem salutem ex inimicis nostris. Ita fit ut, quo tempore Ecclesia profanis oculis videtur saevioribus iactata fluctibus ac paene demersa, tunc nempe pulchrior, validior, purior emergat, maximarum emicans fulgore virtutum.

Sic Dei summa benignitas novis argumentis confirmat, Ecclesiam opus esse divinum; sive quod in causa suscipiendi doloris maxima, ob irreperentes in ipsa eius membra errores et noxas, ei det superandum discrimen; sive quod ratum efficiat Christi verbum: *Portae inferi non prevalebunt adversus eam*,¹ sive quod eventibus illud comprobet: *ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi*,² sive denique quod arcanæ virtutis testimonium perhibeat, qua promissus a Christo, maturo huius in caelum reditu, *alius Paraclitus* in ipsam iugiter effunditur, ipsam tuetur et in omni tribulatione solatur; spiritus, *qui cum ipsa maneat in aeternum*; spiritus veritatis, *quem mundus non potest accipere, quia non videt eum nec scit eum, quia apud vos manebit et apud vos erit*.³ Hoc ex fonte vita et robur Ecclesia derivatur; hinc quod eadem, ut Concilium Oecumenicum Vaticanum habet, manifestis notis instructa et "tamquam signum levatum in nationes," a quavis alia societate secernitur.⁴

Nec sane absque divinae potentiae prodigio fieri potest ut, diffuente licentia et passim deficientibus membris, Ecclesia, quatenus est corpus Christi mysticum, a doctrinae, legum finisque sui sanctitate nunquam desciscat; ex iisdem rerum causis pares consecutiones et utilitates derivet; ex complurium filiorum fide ac iustitia fructus capiat salutis uberrimos. Nec minus perspicuum haustae a Deo vitae habet indicium, quod in tam foeda pravarum opinionum colluvie, in tanto perduellium numero, in errorum facie adeo multiplici, constans et immutabilis perseveret, *columna et firmamentum veritatis*, in unius professione doctrinae, in eadem communione sacramentorum, in divina sui constitutione, in regimine, in disciplina morum. Idque eo plus habet admirationis, quod ipsa, non solum resistit malo, sed etiam *vincit in bono malum*, nec bene precari desinit amicis atque inimicis, de eo tota laborans idque assequi cupiens, ut et communitas hominum et seorsim singuli christianis institutis renoventur. Est enim hoc proprium eius munus in terris, cuius beneficia vel ipsi eius inimici sentiunt.

¹ MATTH. XVI, 18.

² MATTH. XXVIII, 20.

³ IOAN. XIV, 16 sqq. 26, 59: -XIV, 7 sqq.

⁴ Sessio III, c. 3.

Mirabilis hic Dei providentis influxus in instaurationis opus ab Ecclesia provectum luculenter apparet ea maxime aetate, quae ad bonorum solacium dedit Carolum Borromeum. In eo dominatu cupiditatum, omni fere perturbata et offusa cognitione veritatis, perpetua erat cum erroribus domicatio, hominumque societas in pessima quaeque ruens, gravem videbatur sibi conflare perniciem. Inter haec superbi ac rebelles homines conurgebant, *inimici Crucis Christi ... qui terrena sapiunt ... quorum Deus venter est.*¹ Hi non moribus corrigendis, sed negandis Fidei capitibus animum intendentes, omnia miscebant, latiore sibi aliisque muniebant licentiae viam, aut certe auctoritatem Ecclesiae ductumque defugientes, pro lubitu corruptissimi cuiusque principis populive, quasi imposito iugo, doctrinam eius, constitutionem, disciplinam in excidium petebant. Deinde, iniquorum imitati morem, ad quos pertinet comminatio: *Vae qui dicitis malum bonum et bonum malum*², rebellium tumultum et illam fidei morumque cladem appellarunt instaurationem, sese autem disciplinae veteris restitutores. Re tamen vera corruptores exstiterunt, quod, extenuatis Europae per contentiones et bella viribus, defectiones horum temporum et secessiones maturarunt, quibus uno velut impetu facto, triplex illud, antea disiunctum, dimicationis instaurationum est genus, a quo invicta et sospes Ecclesia semper evaserat; hoc est, primae aetatis cruenta certamina; domesticam subinde pestem errorum; denique, per speciem sacrae libertatis vindicandae, eam vitiorum luem ac disciplinae eversionem, ad quam fortasse nec aetas media processerat.

Decipientium hominum turbae Deus opposuit veri nominis instaurationes, eosque sanctissimos, qui aut cursum illum praecipitem retardarent ardoremque restinguerent, aut illata inde damna sarcirent. Quorum labor assiduus et multiplex in restituenda disciplina eo maiori solacio Ecclesiae fuit, quo graviore haec premebatur angustia, comprobavitque sententiam: *Fidelis Deus, qui ... faciet etiam cum tentatione proventum.*³ Iis in adiunctis laetitiam Ecclesiae cumulavit oblata divinitus Caroli Borromei singularis navitas vitaeque sanctitas.

Fuit autem in eius ministerio, Deo sic disponente, propria quaedam vis et efficientia, non solum ad infringendam audaciam factorum, sed etiam ad erudiendos Ecclesiae filios atque excitandos. Illorum namque et insanos cohibebat ausus, et inanes criminationes diluebat, eloquentia usus omnium potentissima, suae vitae et actionis exemplo; horum vero spem erigebat,

¹ *Philip.* III, 18, 19.

² *Isai.* V, 20.

³ *I Cor.* x, 13.

alebat ardorem. Atque illud in ipso fuit plane mirabile, quod veri restauratoris dotes, quas in aliis disiunctas cernimus atque distinctas, ab iuvenili aetate in se omnes recepit in unum collectas, virtutem, consilium, doctrinam, auctoritatem, potentiam, alacritatem, effecitque ut in commissam sibi catholicae veritatis defensionem contra grassantes errores, quod idem erat Ecclesiae universae propositum, singulae conspirarent, intermortuam in multis ac paene restinctam excitans fidem, providis eam legibus institutisque communiens, collapsam disciplinam restituens, cleri populique mores ad christianae vitae rationem strenue revocans. Sic, dum partes instauratoris tuetur omnes, haud minus mature *servi boni et fidelis* fungitur muniis, ac deinde sacerdotis magni, *qui in diebus suis placuit Deo et inventus est iustus*; plane dignus in quem cuiusvis generis homines tum e clero tum e populo, divites aequae ac inopēs, tamquam in exemplar intueantur, cuius excellentiae summa in episcopi atque antistitis laude continetur, qua, Petri Apostoli dictis obtemperans, factus est *forma gregis ex animo*.¹ Nec minus movet admirationem quod Carolus, nondum exacto anno aetatis suae vicesimo, summos honores consecutus, magnis ac perarduis Ecclesiae negotiis tractandis adhibitus, ad perfectam cumulatamque virtutem, per contemplationem rerum divinarum, qua in sacro secessu animum renovaverat, in dies magis contenderet, eluceretque *spectaculum ... mundo et angelis et hominibus*.

Tum vere Dominus coepit, ut memorati Decessoris Pauli V verbis utamur, *mirabilia sua* in Carolo pandere; sapientiam, iustitiam, divini honoris et catholici provehendi nominis studium flagrantissimum, in primisque curam instaurandae Fidei Ecclesiaeque universae, quod opus in augusto illo Tridentino Consilio agitabatur. Cuius habiti laus ab eodem pontifice ab omni postea posteritate sic tribuitur Carolo, quasi viro, qui, non ante illius exsequutor exstiterit fidelissimus, quam propugnator acerrimus. Nec enim sine multis eius vigiliis, angustiis, laboribus omne genus, res est ad exitum perducta.

Haec tamen omnia nihil erant aliud nisi praeparatio quaedam vitaeque tirocinium, quo et pietate animus et mens doctrina et labore corpus exercerentur, ita ut modestus iuvenis ac de se demisse sentiens instar esset argillae in manibus Domini eiusque in terris Vicarii. Hanc scilicet rationem ineundae viae novarum rerum fautores illi contemnebant eadem stultitia qua nostri, minime secum reputantes, mirabilia Dei ex umbra et silentio parentis animi pieque precantis in apricum proferri, in eaque exercitatione germen futuri adscensus, haud secus ac in semente spem colligendae messis, includi.

¹ I Petr. v, 3.

Nihilominus, quod paullo superius attigimus, auspicata tam faustis initiis vitae sanctitas et actio tum se maxime explicuit effuditque fructus uberrimos, quum, "urbano splendore et amplitudine relictis, bonus operarius in messem quam susceperat (Mediolanum), discedit, ubi partes suas in dies magis implendo, agrum illum, malitia temporum, vepribus turpiter deformem ac silvescentem, in eum restituit nitorem, ut Ecclesiam Mediolanensem, praeclarum exemplum redderet ecclesiasticae disciplinae."¹ Tam multa tamque praeclara is est consequutus conformando instaurationis opus ad normas a Concilio Tridentino paullo ante propositas.

Enimvero Ecclesia, probe intelligens, quam sint *sensus et cogitatio humani cordis in malum prona*,² cum vitiis et erroribus dimicare nunquam destitit, *ut destruatur corpus peccati et ultra non serviamus peccato*.³ Qua in contentione, quemadmodum ipsa sibi magistra est et impellitur gratia, quae *diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum*; ita cogitandi agendique normam sumit a Doctore gentium, aiente: *Renovamini spiritu mentis vestrae*.⁴ *Et nolite conformari huic saeculo, sed reformamini in novitate sensus vestri, ut probetis quae sit voluntas Dei bona et beneplacens et perfecta*.⁵ Quam quidem se metam contigisse Ecclesiae filius atque instaurator non fictus existimat nunquam: ad eam tantummodo niti profitetur cum eodem apostolo; *quae retro sunt obliviscens, ad ea vero quae sunt priora extendens meipsum, ad destinatum persequor, ad bravium supernae vocationis Dei in Christo Iesu*.⁶

Inde consequitur ut et nos cum Christo in Ecclesia coniuncti crescamus *in illo per omnia, qui est caput Christus, ex quo totum corpus ... augmentum facit in aedificationem sui in charitate*,⁷ et Ecclesia Mater in dies magis efficiat ratum sacramentum divinae voluntatis, hoc est, *in dispensatione plenitudinis temporum instaurare omnia in Christo*.⁸

Ad haec animum non intenderunt auctores illi redintegrandae suo marte fidei ac disciplinae, quorum conatibus restitit Borromeus; nec ea nostri melius vident, quibuscum strenue nobis, Venerabiles Fratres, est dimicandum. Nam et hi Ecclesiae doctrinam, leges, instituta subvertunt, habentes in lingua promptum cultioris humanitatis studium, non quod eo de ne-

¹ Bulla "Ungenitus."

² Gen. VIII, 21.

³ Rom. VI, 6.

⁴ Ephes. IV, 23.

⁵ Rom. XII, 2.

⁶ Philip. III, 13, 14.

⁷ Ephes. IV, 15, 16.

⁸ Ephes. I, 9, 10.

gotio valde laborent, sed quo titulis ad ostentationem paratis pravitatem consiliorum queant facilius obtere.

Quid autem re agant, quid moliantur, quod iter affectent, neminem vestrum fugit, eorumque consilia denuntiata per Nos fuerunt atque damnata. Proposita namque ipsis est communis omnium ab Ecclesiae fide ac disciplina secessio, eo vetere illa deterior quae Caroli aetatem in discrimen adduxit, quo callidius in ipsis fere Ecclesiae venis delitescit ac serpit, et quo subtilius ab absurde positis extrema deducuntur.

Utriusque pestis origo eadem: *inimicus homo*, qui ad humanae gentis perniciem haud sane exsomnia, *superseminavit zizaniam in medio tritici*;¹ idem abditum iter ac tenebricosum; eadem progressio, idem appulsus. Etenim, quemadmodum prior illa olim, qua fortuna rem daret eo vires inclinans, optimatum partes aut popularium alteram adversus alteram concitabat, ut utramque tandem ludificaret atque pessumdaret; sic recentior ista clades mutuam exacuit invidiam egentium ac locupletium, ut sua quisque sorte non contentus vitam trahat usque miserrimam luatque poenam iis irrogatam, qui non *regnum Dei et iustitiam eius* quaerunt, sed caducis his rebus fluxisque adhaerescunt. Atque illud etiam graviolem facit praesentem conflictationem, quod, quum superiorum temporum turbulenti homines e doctrinae divinitus revelatae thesauro certa quaedam et fixa plerumque retinerent, hodierni non ante quieturi videantur quam excisa omnia conspexerint. Everso autem religionis fundamento, et ipsam civilem coniunctionem dirumpi necesse est. Luctuosum sane spectaculum in praesens, formidolosum in posterum; non quod Ecclesiae incolumitati timendum sit, de qua dubitare divina promissa non sinunt, sed ob impendentia familiis gentibusque pericula, maxime quae pestiferum impietatis afflatum aut impensius foveat aut ferunt patientius.

In hoc tam nefario stultoquo bello, cui commovendo dilatando socii et adiutores potentes accedunt interdum vel ipsi, qui Nobiscum facere Nostrasque tueri res deberent prae ceteris; in forma errorum adeo multiplici vitiorumque illecebris tam variis, quibus utrisque haud pauci etiam e nostris blandiuntur, capti specie novitatis ac doctrinae, aut inani spe ducti, Ecclesiam posse cum aevi placitis amice componi, plane intelligitis, Venerabiles Fratres, nobis esse strenue obsistendum, iisdemque nunc armis excipiendum impetum hostium, quibus olim usus est Borromeus.

Primum igitur, quoniam ipsam, veluti arcem, impetunt fidem, vel eam aperte denegando, vel impugnando subdole, vel doc-

¹ MATTH. XIII, 25.

trinae capita pervertendo, haec a Carolo saepe commendata meminerimus: "Prima et maxima Pastorum cura versari debet in iis quae ad fidem catholicam, quam S. Romana Ecclesia et colit et docet, et sine qua *impossibile est placere Deo*, integre in-violateque servandam pertinent."¹ Et rursus: "In eo genere . . . nullum tantum studium, quantum certe maximum requiritur, adhiberi possit."² Quapropter "haereticae pravitatis fermento," quod nisi cohibeatur *totam massam corrumpit*, hoc est pravis opinionibus ementita specie irrepentibus, quas in unum collectas *modernismus* profitetur, sanitas est opponenda doctrinae et reputandum cum Carolo: "quam summum in haeresis crimine profligando studium et cura quam longe omnium diligentissima episcopi esse debeat."³

Haud opus est equidem cetera verba referre sancti viri commemorantis Romanorum Pontificum sanctiones, leges, poenas in eos antistites constitutas, quibus purgandae dioecesis ab "haereticae pravitatis fermento" esset cura remissior. Nonnihil tamen iuverit ad ea quae inde concludit diligenter attendere. "Proinde, inquit, in ea perenni sollicitudine perpetuaque vigilia episcopus versari in primis debet, ut, non modo pestilentissimus ille haeresis morbus nusquam in gregem sibi commissum irrepit, sed omnis plane suspicio ab eo quam longissime absit. Si vero fortasse, quod pro sua pietate et misericordia Christus Dominus avertat, irrepserit, in eo maxime labore omni ope, ut quam celerrime depellatur: quique ea labe infecti erunt, vel suspecti, cum illis agatur ad canonum sanctionumque pontificiarum praescriptum."⁴

Verum nec propulsari possunt errorum contagia nec praecaveri nisi in recta clari populique institutione pars curarum ponatur maxima. Nam *fides ex auditu; auditus autem per verbum Christi*.⁵ Veri autem omnium auribus inculcandi necessitas nunc magis imponitur: quum per omnes reipublicae venas, atque etiam qua minime crederes, serpere cernimus malum virus; adeo ut ad omnes hodie pertineant adductae a Carolo causae hisce verbis: "Haereticis finitimi nisi in fidei fundamentis firmi fuerint ac stabiles, summopere verendum esset, ne forte ab eis in aliquam impietatis ac nefariae doctrinae fraudem facilius adducerentur."⁶ Nunc enim, expeditioribus itineribus, quemadmodum ceterarum rerum, ita etiam errorum sunt aucta com-

¹ Conc. Prov. I, sub initium.

² Conc. Prov. V, Pars I.

³ Ibid.

⁴ Ibid.

⁵ Rom. x, 17.

⁶ Conc. Prov. V, Pars I.

mercia, proiectisque ad licentiam cupiditatibus, in prava societate versamur, ubi *non est veritas . . . et non est scientia Dei*,¹ *in terra quae desolata est . . . quia nullus est qui recogitet corde*.² Quamobrem Nos, ut Caroli verba usurpemus: "multam hactenus diligentiam adhibuimus, ut omnes ac singuli Christi fideles in fidei christianae rudimentorum institutione erudirentur;"³ eademque de re, tamquam de negotio gravissimo scripsimus Encyclicas Litteras.⁴ Etsi vero nolumus et illa Nobis aptare, quibus inexplibili desiderio flagrans Borromeus queritur, "parum huc usque profecisse tanta in re"; nihilominus eâdem, qua ipse, "negotii periculique magnitudine adducti," addere stimulos velimus omnibus, ut, Caroli similitudinem arripientes, pro suo quisque munere aut viribus, in christianae restaurationis opus conspirent. Quare meminerint patres familias ac domini, quo studio pastor ille sanctissimus eosdem constanter monuerit ut liberis, domesticis, famulis addiscendae christianae doctrinae, non solum copiam facerent, sed etiam onus imponent. Clericis pariter memoria ne excidat, in fidei rudimentis tradendis a se operam dandam esse curioni; huic vero studendum, ut eiusmodi scholae suppetant plures, christifidelium numero ac necessitati pares et magistrorum probitate commendabiles, quibus adiutores adsciscantur honesti viri aut mulieres, prout Mediolanensis ipse praescribit antistes.⁵

Christianae huius institutionis aucta necessitas, quum ex reliquo nostrorum temporum morumque decursu eminet, tum vero potissimum ex publicis discendi ludis, omnis religionis expertibus, ubi sanctissima quaeque rideri voluptatis loco fere ducitur, aequae pronis ad impietatem et magistrorum labiis et auribus auditorum. Scholam dicimus, quam *neutram*, seu *laicam* per summam iniuriam appellant, quum non sit aliud nisi tenebricosae sectae dominatus praepotens. Novum hoc praeposteræ libertatis iugum magna quidem voce et bonis lateribus denuntiastis vos, Venerabiles Fratres, praesertim in locis ubi audacius proculcata sunt iura religionis ac familiae et oppressa naturae vox imperantis ut adolescentium candori fideique parcat. Cui calamitati ab iis illatae, qui, quam ab aliis obedientiam exigunt, eandem supremo rerum Domino recusant, quantum in Nobis est medendum rati, auctores fuimus ut scholae religionis opportune per urbes instituerentur. Quod opus quamquam hactenus, adnitentibus vobis, satis bene prospereque pro-

¹ OS. IV, I.

² IEREM XII, II.

³ Conc. Prov. V, Pars I.

⁴ Encycl. "*Acerbo nimis*," die xxv m. Aprilis MDCCCcv.

⁵ Conc. Prov. V, Pars I.

cessit, nihilominus magnopere expetendum est ut in dies latius proferatur, hoc est ut eiusmodi magisteria et pateant ubique complura et praeceptoribus abundent doctrinae laude vitaeque integritate commendatis.

Cum hac primordiorum saluberrima disciplina valde coniunctum est officium sacri oratoris, in quo memoratae virtutes multo magis requiruntur. Itaque Caroli studia et consilia provincialibus in Synodis ac dioecesanis eo potissimum fuere conversa ut concionatores fingerentur, qui in ministerio verbi versari sancte atque utiliter possent. Quod idem, ac forte gravius, quae modo sunt tempora postulare a nobis videntur, quum tot hominum nutet fides, nec desint qui, captandae gloriolae cupidine, ingenio aetatis indulgeant, *adulterantes verbum Dei*, vitaeque cibum subducentes fidelibus.

Quamobrem summa vigilantia cavendum nobis est, Venerabiles Fratres, ne per vanos homines ac leves vento pascatur grex; sed ut vitali alimento roboretur per *ministros verbi*, ad quos illa pertinent: *Pro Christo legatione fungimur, tamquam Deo exhortante per nos: reconciliamini Deo,¹ per ministros et legatos non ambulantes in astutis, neque adulterantes verbum Dei, sed in manifestatione veritatis, commendantes semetipsos ad omnem conscientiam hominum coram Deo,² operarios inconfusibiles tractantes verbum veritatis.³* Nec minus usui nobis erunt normae illae sanctissimae maximeque frugiferae, quas mediolanensis antistes, Paullinis verbis expressas, commendare solebat fidelibus: *Cum accepissetis a nobis verbum auditus Dei, accepistis illud, non ut verbum hominum, sed, sicut est vere, verbum Dei, qui operatur in vobis, qui credidistis.⁴*

Ita *sermo Dei vivus et efficax et penetrabilior omni gladio,⁵* non solum ad fidei conservationem ac tutelam adducet, sed etiam ad virtutum proposita mire animos inflammabit; quia *fides sine operibus mortua est,⁶* et *non auditores legis iusti sunt apud Deum, sed factores legis iustificabuntur.⁷*

Atque hac etiam in re cernere licet, utriusque instaurationis quam sit ratio dissimilis. Nam qui falsam propugnant, ii stultorum imitati inconstantiam, praecipiti cursu solent ad extrema decurrere, sive fidem sic efferentes, ut ab ea recte agendi necessitatem seiungant, sive in sola natura excellentiam omnem virtutis collocantes, remotis fidei ac divinae gratiae praesidiis.

¹ II Cor. v, 20.

² II Cor. iv, 2.

³ II Tim. ii, 15.

⁴ I Thess. ii, 13.

⁵ Hebr. iv, 12.

⁶ Iacob. ii, 26.

⁷ Rom. ii, 13.

Quo fit ut, quae a naturali honestate ducuntur officia nihil sint aliud nisi simulacra virtutis, nec diuturna illa quidem, nec ad salutem satis idonea. Horum igitur actio, non ad restaurationem disciplinae, sed ad fidei morumque eversionem est comparata.

Contra qui ad Caroli exemplum, veritatis amici minimeque fallaces, salutari rerum conversioni student, hi extrema devitant, neque certos excedunt fines, quos ultra nequit instauratio ulla consistere. Etenim Ecclesiae eiusque Capiti Christo firmissime adhaerentes, non modo inde robur vitae interioris hauriunt, sed exterioris etiam actionis metiuntur modum, ut sanandae hominum societatis opus tuto aggrediantur. Est autem proprium divinae huius missionis, in eos perpetuo transmissae qui Christi legatione functuri essent, *docere omnes gentes*, non solum ea quae ad credendum, sed etiam quae ad agendum pertinerent, hoc est, uti Christus edixit: *servare omnia quaecumque mandavi vobis.*¹ Ipse enim est *via, veritas et vita,*² qui venit ut homines *vitam habeant et abundantius habeant.*³ Quia vero officia illa retineri omnia duce tantum natura est difficillimum, quin etiam multo positum superius quam ut humanae vires ipsae per se consequi possint; idcirco Ecclesia magisterio suo adiunctum habet christianae regimen societatis eiusque ad omnem sanctitatem instituendae munus, dum per eos qui pro suo quisque statu et officio sese illi ministros adiutoresve praebent, apta et necessaria salutis instrumenta suppeditat. Quod plane intelligentes verae instaurationis auctores, non ii surculos, praeservandae radicis gratia, coercent, hoc est, non fidem a vitae sanctitate seiungunt, sed utramque alunt fovantque halitu caritatis, quae *est vinculum perfectionis.*⁴ Iidem, dicto audientes Apostolo, *depositum custodiunt,*⁵ non ut gentibus notitiam eius occulant lumenque subducant, sed quo deductos ex eo fonte veritatis ac vitae saluberrimos rivos latius recludant. In eaque copia doctrinam ad usum adiungunt, illa utentes ad praeipiendam *circumventionem erroris*, hoc ad praecepta in mores actionemque vitae deducenda. Quamobrem instrumenta omnia ad finem vel apta vel necessaria comparant, quum ad extirpationem peccati, tum *ad consummationem sanctorum, in opus ministerii, in aedificationem corporis Christi.*⁶ Huc sane spectant Patrum et Conciliorum statuta canones, leges; huc adiumenta illa doctrinae, regiminis, beneficentiae omne

¹ MATTH. XXVIII, 18, 20.

² IOAN. XIV, 6.

³ IOAN. X, 10.

⁴ Coloss. III, 14.

⁵ I Tim. VI, 20.

⁶ Eph. IV, 12.

genus; huc denique disciplina et actio Ecclesiae universa. Hos fidei virtutisque magistros intentis oculis animoque intuetur verus Ecclesiae filius, cui sua ipsius emendatio proposita est atque aliorum. His auctoribus, quos crebro memorat, in instauranda Ecclesiae disciplina nititur Borromeus; ut quum scribit: "Nos veterem sanctorum Patrum sacrorumque Conciliorum consuetudinem et auctoritatem, in primis oecumenicae Synodi Tridentinae secuti, de iis ipsis multa superioribus nostris Conciliis Provincialibus constituimus." Idem ad consilia publicae corruptelae coercendae adductum se profitetur "et sacrorum canonum iure et sacrosanctis sanctionibus, et Concilii in primis Tridentini decretis."¹

His non contentus, quo sibi melius caveret ne forte ab ea norma unquam discederet, a se statuta in Synodis provincialibus ita fere concludit: "Omnia et singula quae a nobis in hac provinciali Synodo decreta actaque sunt, qua debemus obedientia et reverentia, auctoritati ac iudicio Sanctae Romanae Ecclesiae, omnium ecclesiarum matris et magistrae, semper emendanda et corrigenda subicimus."² Quam quidem voluntatem ostendit eo propensioem, quo in dies magis ad actuosae vitae perfectionem grassabatur; nec solum quamdiu cathedram Petri occupavit patruus, sed etiam sedentibus, qui ei successerunt, Pio V et Gregorio XIII, quibus quemadmodum strenue suffragatus est ad pontificatum, sic in rebus maximis validum se socium adiunxit eorumque expectationi cumulate respondit.

Potissimum vero ipsorum voluntati est obsequutus instruendis rebus ad propositum sibi finem idoneis, hoc est ad sacrae disciplinae instaurationem. Qua in re prorsus abfuit ab illorum ingenio, qui speciem studii fervidioris imponunt contumaciae suae. Itaque, incipiens *iudicium a domo Dei*,³ primum omnium cleri disciplinae ad certas leges conformandae animum adiecit; cuius rei causa sacri ordinis alumnorum Seminaria excitavit, sacerdotum congregationes, quae nomen *oblatis*, instituit, religiosas familias tum veteres tum recentiores adscivit, concilia coegit, quaesitis undique praesidiis coeptum opus munivit auxitque. Mox emendandis populi moribus haud remissioem admovit manum, sibi dictum reputans quod olim prophetae: *Ecce constitui te hodie . . . ut evellas et destruas, ut disperdas et dissipes, et aedifices et plantes*.⁴ Quare bonus pastor ecclesias provinciae ipse per se nec sine magno labore lustrans, arrepta similitudine divini Magistri, *pertransiit benefaciendo et sanando gregis vulnera*; quae

¹ Conc. Prov. V, Pars I.

² Conc. Prov. VI sub finem.

³ I Petr. IV, 17.

⁴ IER, I, 10.

passim deprehenderet incommoda, sive ex inscitia sive ex neglectu legum profecta, tollere atque eradere summa ope contendit; opinionum pravitati et exundanti coeno libidinum quasi aggerem obiecit a se apertos puerilis institutionis ludos et epheborum convictus; auctas, quas in Urbe primum excitatas noverat, consociationes Mariales; reclusa orbitati adolescentium hospitia; mulierculis periclitantibus, viduis, aliisque, tum viris tum feminis, egenis aut morbo seniove confectis, patefacta perfugia; pauperum tutelam ab impotentia dominorum, ab iniquo foenore, ab exportatione puerorum, aliaque id genus quamplurima. Haec autem sic praestitit, ut ab eorum consuetudine toto caelo adhorreret, qui, in renovanda suo marte christiana republica, omnia cient agitantque vanissimo strepitu, divinae vocis immemores: *non in commotione Dominus*.¹

Hac nempe altera nota, prout vos experiendo didicistis, Venerabiles Fratres, veri nominis instauratores distinguuntur a fictis, quod illi *quae sua sunt quaerunt, non quae Iesu Christi*,² pronisque auribus excipientes insidiosa dicta ad Magistrum divinum olim conversa: *manifesta teipsum mundo*,³ superbas iterant voces: *Faciamus et ipsi nobis nomen*. Cuius temeritatis causa, quod etiam nunc fieri saepe dolemus, *cecidērunt sacerdotes in bello, dum volunt fortiter facere, dum sine consilio exeunt in proelium*.⁴

Contra qui societati hominum ad meliora deducendae sincero animo studet, is *non propriam gloriam quaerit, sed gloriam eius qui misit eum*; ⁵ seque ad Christi exemplum conformans, *non contendet neque clamabit, neque audiet aliquis in plateis vocem eius; non erit tristis neque turbulentus*,⁶ sed *mitis et humilis corde*.⁷ Hic et probatus Deo erit et salutis fructus consequetur amplissimos.

In eo quoque secernuntur alter ab altero, quod ille, humanis tantum innixus viribus *confidit in homine et ponit carnem brachium suum*; ⁸ hic vero fiduciam omnem in Deo collocat; ab Ipso et a supernis opibus vim omnem et robur exspectat, iterans Apostoli verba: *Omnia possum in eo qui me confortat*.⁹

Has opes, quarum uberem copiam Christus effudit, vir fidelis in media quaerit Ecclesia ad communem salutem, in primisque precandi studium, sacrificium, sacramenta, quae fiunt *quasi fons*

¹ III Reg. XIX, II.

² Philip. II, 21.

³ IOAN. VII, 4.

⁴ I MACHAB. V, 57, 67.

⁵ IOAN. VII, 18.

⁶ ISAI. XLII, 2 sq.—MATTH. XII, 19.

⁷ MATTH. XI, 29.

⁸ IER. XVII, 5.

⁹ Philip. IV, 13.

*aquae salientis in vitam aeternam.*¹ Ea omnia inique ferentes qui, transversis itineribus et posthabito Deo, ad instaurationis opus contendunt, nunquam desinunt haustus illos purissimos, sin funditus exsiccare, at certe turbulentos facere, ut christianus grex inde arceatur. Qua in re profecto turpius agunt recentiores ipsorum asseclae, qui speciem quandam religionis nobilioris adhibentes, adminicula illa salutis pro minimo ducunt habentque ludibrio, praesertim sacramenta duo, quibus aut admissa paenitentium expiantur, aut caelesti dape roboratur animus. Quapropter optimus quisque summo studio curabit, ut collata tanti pretii dona maximo in honore habeantur, neve patietur in utrumque divinae caritatis opus hominum studia restingui.

Ita plane se gessit Borromeus, cuius inter cetera hoc scriptum legimus: "Quo maior et uberius est sacramentorum fructus quam ut eius vis explicari facile possit, eo diligentius et intima animi pietate et externo cultu ac veneratione tractanda ac percipienda sunt."² Illa quoque memoratu dignissima quibus curiones aliosque sacros concionatores vehementer hortatur, ut caelestis alimenti crebram gustationem in pristinam consuetudinem revocarent; quod idem Nos egimus decreto, cui initium: *Tridentina Synodus*. "Ad saluberrimum illum, ait sanctus Antistes, sacrae Eucharistiae frequenter sumendae usum, parochi . . . et concionatores item quam saepissime populum cohortentur, nascentis Ecclesiae institutis atque exemplis, et gravissimorum Patrum vocibus et uberrima hoc ipso de genere Catechismi romani doctrina, et sententia denique Tridentinae Synodi, quae optaret quidem fideles, in singulis Missis, non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae perceptione communicare."³ Qua vero mente, quo animo adeundum sit sacrum convivium, docet his verbis: "Populus, cum ad frequentem SSmi. Sacramenti sumendi usum excitetur, tum etiam commonefiat, quam periculosum exitiosumque sit ad sacram divini illius cibi mensam indigne accedere."⁴ Quam quidem diligentiam postulare videntur maxime haec tempora nutantis fidei et languescentis caritatis, ne forte ex frequentiore usu debita tanto mysterio reverentia minuatur, sed potius in hoc ipso sit causa cur *probet seipsum homo, et sic de pane illo edat et de calice bibat.*⁵

Ex iis fontibus dives gratiae vena manabit, unde succum trahant et alantur humanae quoque ac naturales industriae. Nec

¹ IOAN. IV, 14.

² Conc. Prov. I, Pars II.

³ Conc. Prov. III, Pars I.

⁴ Conc. Prov. IV, Pars II.

⁵ I Cor. XI, 28.

enim actio christiani viri quae usui sunt et adiumento vitae despiciet, ab uno eodemque Deo, auctore gratiae ac naturae perfecta; sed illud valde cavebit, ne in externis rebus bonisque corporis captandis fruendis totius vitae finis et quasi beatitas collocetur. His rebus igitur qui recte ac temperanter uti velit, eas conferet ad animorum utilitatem, Christi obtemperans dicto : *Quaerite primum regnum Dei et iustitiam eius, et haec omnia adicientur vobis.*¹

Ordinatus et sapiens hic rerum usus tantum abest ut inferioris ordinis, idest societatis civilis bono adversetur, ut potius huius commoda maxime provehat; nec id inani verborum iactatione, qui mos est factiosorum hominum, sed re ipsa et summa contentione, usque ad bonorum, virium, vitaeque iacturam. Cuius exempla fortitudinis prae ceteris exhibent sacrorum antistites complures, qui, rebus Ecclesiae afflictis, Caroli ardorem aemulati, divini Magistri ratas efficiunt voces : *Bonus pastor animam suam dat pro ovibus suis.*² Hi quidem, non gloriae cupidine, aut studio partium, aut privati alicuius commodi causa, ad se devovendos pro communi salute trahuntur, sed caritate illa quae *nunquam excidit*. Hac flamma, quae profanos oculos latet, incensus Borromeus, quum ob praestitam lue correptis operam se in mortis discrimen coniecisset, nihilominus praesentibus occurrisset malis non contentus, de futuris etiam sollicitum se sic ostendit : “Omni rationi plane consentaneum est, ut, quemadmodum parens optimus, qui filios unice diligit, cum in praesenti tum in futuro eis prospicit ac parat quae sunt ad vitae cultum necessaria; ita nos paternae charitatis officio adducti, omni prae cautione fidelibus provinciae nostrae in hoc Concilio provinciali quinto consulamus provideamusque deinceps quae experiendo cognovimus, pestilentiae tempore, salutaria esse adiumenta.”³

Eadem haec providentis animi studia et consilia, Venerabiles Fratres, per eam quam saepe commendavimus, catholicam actionem, in rem usumque deducuntur. In partem vero ministerii huius amplissimi, quod officia omnia misericordiae, semperno donanda regno complectitur,⁴ selecti etiam e populo advocantur viri. Qui, ubi semel id oneris in se receperint, parati et instructi esse debent ad se suaque omnia plane devovenda pro optima causa, ad obsistendum invidiae, obtrectationi et infenso quoque multorum animo, qui malefactis beneficia repensant, ad laborandum *sicut bonus miles Christi*,⁵ et currendum *per*

¹ LUC. XII, 31.—MATTH. VI, 33.

² IOAN. X, 11.

³ Conc. Prov. V, Pars II

⁴ MATTH. XXV, 34 sq.

⁵ II Tim. II, 3.

*patientiam ad propositum nobis certamen, aspicientes in auctorem fidei et consummatorem Iesum.*¹ Acerbum sane luctae genus, sed ad bonum civitatis apprime conducens, etiamsi plenam victoriam remoretur dies.

In his etiam, quae modo dicta sunt, illustria Caroli exempla intueri licet, atque inde sumere quae pro sua quisque conditione imitetur et quibus animum erigat. Etenim quem et singularis virtus et mira solertia et effusa caritas adeo spectabilem effecerunt, nec ipse tamen alienam sibi sensit hanc legem: *Omnes, qui pie volunt vivere in Christo Iesu, persecutionem patientur.*² Itaque quod asperioris vitae sectaretur genus, quod recta semper et honesta retineret, quod incorruptus legum iustitiaeque vindex existeret, hoc ipso primorum in se invidiam collegit; reipublicae gerendae peritorum vafribus artibus est obiectus; magistratus habuit infensos; in optimatum, cleri populique suspicionem venit; flagitiosorum denique hominum capitale odium sibi conflavit, ad necem usque petitus. Quibus omnibus, quamvis miti esset suavique indole, invicto animo restitit.

Nec modo nihil cessit in iis quae fidei ac moribus exitio forent, sed ne postulationes quidem excepit adversas disciplinae aut fideli populo graves, etiamsi allatas, ut creditur, a rege potentissimo et ceteroquin catholico. Idemque memor verbi Christi: *Reddite quae sunt Caesaris Caesari et quae sunt Dei Deo,*³ atque apostolorum vocis: *obedire oportet Deo magis quam hominibus,*⁴ non de causa tantum religionis optime meruit, verum etiam de ipsa societate civili, quam insanientis prudentiae poenas luentem, commotisque suapte manu seditionum fluctibus paene submersam abduxit certissimae morti.

Eadem sane laus et gratia debebitur catholicis huius temporis viris eorumque strenuis ducibus episcopis, quibus in utrisque nullae officiorum partes, quae civium sunt, desiderari poterunt unquam, sive agatur de servanda fide ac reverentia *dominis etiam dyscolis* iusta praecipientibus, sive de ipsorum iniquis imperiis detrectandis, aequè remota tum procaci licentia delabentium in seditiones ac turbas, tum servili abiectioe excipientium quasi sacras leges impia statuta pessimorum hominum, qui mentito libertatis nomine iura omnia pervertentes, durissimam imponunt servitutem.

Haec nempe in conspectu terrarum orbis et in media luce praesentis humanitatis geruntur penes quandam potissimum

¹ *Hebr.* XII, 1, 2.

² *II. Tim.* III, 12.

³ *MATTH.* XXII, 21.

⁴ *Act.* V, 29.

gentem, ubi principem sibi sedem constituisse videtur *potestas tenebrarum*. Quo praepotenti sub dominatu iura omnia filiorum Ecclesiae miserrime proculcantur, extincto penitus in reipublicae rectoribus omni sensu magnanimitatis, urbanitatis ac fidei, quibus virtutibus eorum patres, christiano titulo insignes, tamdiu inclaruerunt. Adeo liquet, concepto semel in Deum et in Ecclesiam odio, retro sublapsa referri omnia, et ad antiquae libertatis ferociam, seu verius ad crudelissimum iugum, per unam Christi Familiam eiusque invectam disciplinam depulsum cervicibus, fieri cursum praecipitem. Aut, quod idem significavit Carolus, adeo est "certum atque exploratum, nulla alia re Deum gravius offendi, nullaque ad vehementiorem iram, quam haereseum labe provocari; nihilque rursus ad provinciarum regnorumque interitum maiores vires habere, quam teterrimam illam pestem."¹ Quamquam multo etiam funestior existimanda est hodierna conspiratio ad christianas gentes ab Ecclesiae sinu avellendas. In summa enim dissensione sententiarum ac voluntatum, quae propria nota est aberrantium a vero, in una re inimici consentiunt, hoc est in pertinaci iustitiae ac veritatis oppugnatione; cuius utriusque quia custos est ac vindex Ecclesia, in hanc unam confertis ordinibus impetum faciunt. Cumque se neutris in partibus esse, aut etiam causam pacis fovere dictitent, mellitis quidem verbis, at non dissimulatis consiliis, nihil aliud revera agunt, nisi ut insidias locent, addentes damno ludibrium, fraudem violentiae. Novo igitur certaminis genere per hos dies christianum impetitur nomen; belli moles conflatur longe periculosior ac pugnae antea pugnatae, ex quibus tam amplam collegit gloriam Borromeus.

Inde exempla nobis omnibus ac documenta sumentes, pro rebus maximis, quibus et privata et publica salus continetur, pro fide ac religione, pro sanctitate publici iuris, alacri erectoque animo dimicabimus, dolenda quidem necessitate compulsi, sed suavi simul freti fiducia, omnipotentem Deum tam gloriosa in acie militantibus victoriam deproperaturum. Cui fiduciae robur addit Caroliani operis producta ad hanc usque aetatem vis et potentia, sive ad intemperantiam ingeniorum compescendam, sive ad obfirmandum animum in proposito sancto instaurandi omnia in Christo.

Licet nunc, Venerabiles Fratres, iisdem verbis dicendo finem imponere, quibus pluries memoratus Decessor Noster Paulus V Litteras absolvit decernentes Carolo supremos honores: "Aequum est igitur dare nos gloriam et honorem et benedictionem viventi in saecula saeculorum, qui benedixit conservum

¹ Conc. Prov. V, Pars I.

nostrum in omni benedictione spirituali, ut esset sanctus et immaculatus coram ipso, et cum illum dederit nobis Dominus tamquam fulgentem stellam in hac nocte peccatorum, tribulationum nostrarum, adeamus ad divinam clementiam ore et opere supplicantes, ut Carolus Ecclesiae quam vehementer dilexit, prosit etiam meritis et exemplo, adsit patrocínio et in tempore iracundiae fiat reconciliatio, per Christum Dominum nostrum.”¹

Accedat his votis cumuletque communem spem Apostolicae benedictionis auspiciis, quam vobis, Venerabiles Fratres, et vestro cuiusque clero populoque peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xxvi mensis Maii, anno MDCCCX, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. X.

APOSTOLIC CONSTITUTION DE SUBURBICARIIS DIOECESIBUS.

PIUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Apostolicae Romanorum Pontificum sollicitudinis, vel ab ipsis Ecclesiae primordiis, praecipua pars fuit ut christiani populi salus efficaci et constanti ministerio illorum esset commendata, de quibus scriptum est: *Attendite vobis et universo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit episcopos regere Ecclesiam Dei.* Inter hos principem sane locum obtinent qui, e numero Patrum Cardinalium, sedes occupant Urbi propiores, quibus proinde nomen inditum est Suburbicariis.

Hi Antistites et amplitudine dignitatis et excellentia doctrinae, non minus quam ceteris virtutibus, praesertim liberalitate, munificentia, studio provehendae fidelium salutis, quantum splendoris et opis in loca contulerint ipsorum iurisdictioni subiecta, ad haec usque tempora historiae monumenta testantur. Verum recentius rerum hominumque adiuncta longe immutata, ipsorum regimen effecerunt in dies difficilior. Hinc enimvero memoratae dioeceses graviore in necessitate versantur et impensiores curam vigilantiamque desiderant. Nam qui anteactis tempori-

¹ Bulla “*Unigenitus*.”

bus suburbani populi, colendis agris plerique dediti, quietam vitam tutamque ducebant, hodie, multiplicatis commerciis, expeditioribus itineribus, auctoque proinde numero confluentium hominum, in quotidianum vocantur Fidei morumque discrimen. Ex altera vero parte obeunda Cardinalibus in Urbe negotia adeo sunt multiplicata, ut eorum paene mole obruantur, praesertim ob tot tantasque quibus Ecclesia nunc premitur necessitates. Quo fit ut suppeditandis auxiliis et impendendis curis, quibus, commissae iisdem dioeceses in praesenti rerum conditione maxime indigent, ac praestandae operae in negotiis quae apud Apostolicam Sedem pertractantur, ingravescente praesertim aetate, tempus et vires interdum non sufficiant. His de causis Apostolicae Sedi opportunum et necessarium visum est suburbicariis dioecesibus eorumque regimini aliquam temperationem afferre, qua Cardinales Episcopi Suburbicarii, sarcta tectaue eorum dignitate in dioecesibus sibi commissis, per efficacius Suffraganeorum ministerium suppetias haberent, atque ita et pastoralis sollicitudo ipsis fieret aliquanto levior et suarum dioecesum spiritualibus necessitatibus melius consuleretur.

Quare omnia matura deliberatione complexi, adhibitisque in consilium pluribus S. R. E. Cardinalibus, quos inter Suburbicariis, firmo manente iure constituto de optione et nominatione Patrum Cardinalium ad suburbicarias dioeceses, vi praesentium Litterarum constituimus ac praecipimus ut circa Episcopos Cardinales Suburbicarios eorumque Suffraganeos legum capita, quae infra scripta sunt, perpetuo inviolateque serventur.

I. Cardinalis, ad Sedem suburbicariam promotus, ipse verus est Episcopus dioecesis, cuius possessionem inibit eadem ratione qua ceteri Episcopi residentiam habentes.

II. Disciplina quae huc usque viguit ut Emis. Episcopis Sabiniensi et Veliterno adiutor daretur suffraganeus Episcopus, ad omnes extenditur Cardinales Suburbicarios, quibus idcirco singulis suus erit in posterum suffraganeus Episcopus cum sede titulari.

III. Suffraganeus a Summo Pontifice nominabitur et sui officii possessionem capiet, litteras nominationis exhibendo Episcopo Cardinali.

IV. Cardinalis Suffraganeo adtribuat et vi praesentis Constitutionis irrevocabiliter adtribuisse praesumitur, omnia ad regendam dioecesim necessaria ita ut uni Suffraganeo sint in dioecesi gubernanda eadem iura et officia ac Episcopo residenti, quae hisce litteris contraria non sint.

V. Suffraganeus dioecesim gubernat nomine et vice Cardinalis.

VI. Cardinali vita functo vel renuntiante vel ad aliam dioe-

cesim translato, Suffraganei iurisdictio non cessat, sed ipse dioecesim tunc regit nomine Sanctae Sedis ad instar Administratoris Apostolici.

VII. Ipse debet quotannis de statu dioecesis etiam oeconomico ad Cardinalem referre.

VIII. Ubi fieri poterit pars aedium episcopalium a Sancta Sede destinabitur Suffraganeo et Curiae.

IX. Ad unum Cardinalem pertinent solemnes oleorum benedictiones et pontificalia in festis anni maioribus, prout in *Caere-
moniali episcoporum* descripta sunt; nisi forte Cardinalis ipse velit ea Suffraganeo committere.

X. Cardinalis debet Missam, sicuti ceteri episcopi residentes, pro populo applicare.

XI. Insigne tantum Cardinalis domui episcopali, cathedrali aedi, aliisque templis, piisve de more locis et actis Curiae apponatur.

XII. Solium in dioecesi et nomen in canone Cardinali uni competit.

XIII. Cardinalis, etiam absens, facultate pollet per universam dioecesim largiendae indulgentiae dierum biscentum.

XIV. Uni Cardinali, quo tempore in dioecesi commoratur, ius est pontificalia in eadem peragendi aut permittendi.

XV. Beneficia Capitulorum sive cathedralium sive collegialium et beneficia parochialia Sanctae Sedi non reservata, nequeunt a Suffraganeo, servatis servandis, conferri absque Episcopi Cardinalis consensu.

XVI. Cardinalis ius est vigilandi dioecesim, et, si opportunum duxerit, etiam lustrandi, ne quid fides aut ecclesiastica disciplina detrimenti patiatur.

XVII. Potest in sua dioecesi Cardinalis matrimoniis assistere et reliqua sacramenta ministrare omnia. Candidati tamen ad tonsuram et ad ordines doctrinae periculo subiiciantur et probentur a Suffraganeo; cui ceterum non licet ordines conferre, aut conferendos alii committere absque venia Cardinalis.

XVIII. Synodus haberi nequit sine consensu Cardinalis; eiusque nomine convocanda est. Synodi autem decreta antequam promulgentur, Cardinali cognoscenda deferantur, eiusque nomine promulgari debent.

XIX. Beneficia etiam parochialia in dioecesi ne uniantur, dividantur, dismembrentur, inaudito Cardinali.

XX. Idem Cardinalis audiri debet, antequam Seminarium rector, professores, oeconomus nominentur.

XXI. Vita functo Suffraganeo vel renuntiante vel ad aliam dioecesim translato, Cardinalis per vicarium dioecesis administrationi, providebit, donec a Sancta Sede nominetur successor.

XXII. Vita functo Cardinali eadem debentur iusta funebria quae Cardinali Episcopo residenti.

Igitur quaecumque his Litteris decreta, declarata, sancita sunt ab omnibus ad quos pertinet servari volumus ac mandamus, eaque rata, valida, firma in omnes partes esse ac fore decernimus, contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam specialissima mentione dignis. Cardinales autem qui modo Suburbicariis dioecesibus praesunt, eas regere pergant, ut ante, nisi velint ac petant praesenti Constitutioni se accommodare.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicae millesimo nongentesimo decimo, die 15 Aprilis, Pontificatus Nostri anno septimo.

A. Card. AGLIARDI,
S.R.E. Cancellarius.

C. Card. DE LAI,
S.C. Consistorialis Sec.

Loco ✠ Plumbi.

Visa,

M. RIGGI C.A., Not.

Reg. in Canc. Ap. N. 556.

MOTU PROPRIO

De Concessionibus Indulgentiarum a Suprema S. Congregatione S. Officii Recognoscendis.

Cum per Apostolicas Nostras Litteras *de Romana Curia* quae incipiunt "*Sapienti Consilio*," III Kal. Jul. an. MDCCCXVIII datas, *universam rem de indulgentiis*, ideoque et curam circa rectam et prudentem earum moderationem et onus invigilandi super earumdem publicatione et impressione, *uni* Supremae Sacrae Congregationi Sancti Officii devolutam voluerimus; ad praecavendas dubitationes quascumque quae ex concessionibus hac in materia aliter quam per praefatam Sacram Congregationem forte obtentis facile oriri possent, utque omnibus plane constet de earumdem authenticitate et efficacia, Suprema Nostra Auctoritate, motu proprio atque ex certa scientia, declaramus ac decernimus:

1.º Indulgentias quascumque, sive generales sive particulares, quae non respiciant ipsas personas petentium tantum, a supra dicta Suprema Sacra Congregatione Sancti Officii esse recognoscendas;

2.º Idem dicendum de facultatibus concessis quibusvis sacerdotibus cuiuscumque gradus et dignitatis benedicendi pia obiecta eisque adnectendi indulgentias et privilegia pro quocumque vel quibuscumque christifidelibus;

3.º Concessionem indulgentiarum et facultatum, de quibus

supra, vim habere tantum postquam Sacra Congregatio Sancti Officii illas authentice recognoverit ;

4.º Quoad praeteritas, demum, concessiones, eas efficaciam tantum habituras, si intra sex menses ab huius Nostri Decreti publicatione eidem Sacrae Congregationi exhibitae ab eaque recognitae fuerint ;

5.º Idcirco impetrantes posthac huiusmodi concessiones teneri, sub poena nullitatis gratiae obtentae, exemplar earumdem dictae Supremae Sacrae Sancti Officii Congregationi exhibere, ut rite recognosci ac ratae haberi possint.

Haec edicimus, declaramus, sancimus, contrariis quibuscumque, etiam speciali et individua mentione ac derogatione dignis, non obstantibus.

Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Datum Romae, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die VII Aprilis MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

DECREES.

CONGREGATION OF THE CONSISTORY

DECRETUM

De Secreto Servando in Designandis ad Sedes Episcopales in Foederatis Statibus Americae Septentrionalis.

Recta ecclesiasticae disciplinae ratio postulat, ut nomina eorum qui ad provisionem sedium episcopalium in *Foederatis Statibus* Americae Septentrionalis a cleri consiliis, iuxta leges ibi vigentes, S. Sedi proponuntur, secreta omnino servantur. Hoc exigit decus ecclesiasticae electionis et gravitas negotii, reverentia erga supremum Romani Pontificis iudicium quod invocatur, ipsaque iustitia candidatis debita. Nam cum horum nomina, ut saepe accidit, patefiunt, hoc ipso publicae discussioni exhibentur, quae pro varia hominum ac diariorum acceptione aliquando aequa est, saepius iniusta et iniqua. Quod, cum honori candidati, et aliquando absque facili plenaque reparatione, detrahit, tum etiam sereno S. Sedis iudicio et iustae electionis libertati impedimentum affert. Unde fit ut optimi plures ne in candidatorum album referantur totis viribus refragentur, non solum ob

iustissimum tanti officii timorem, sed etiam ne in vulgi ore versentur et in varias vituperationes incurrant.

Quae considerantes aliquot Rmi. huius regionis Praesules alique etiam praeclarissimi viri, S. Sedem pro opportuno remedio rogaverunt.

SSmus. autem D. N. Pius PP. X ut in re tanti momenti cognosceret quae iusta quae opportuna statui possent, omnes et singulos *Statuum Foederatorum* Americae Antistites audiri iussit.

Modo vero, de consulto Emorum. Patrum S. C. Consistorialis, iuxta vota ferme concordia omnium illius regionis Antistitum, ea quae sequuntur statuit, et ut ab omnibus ad quos spectat adamussim serventur mandavit :

1. Convenientibus dioecesanis consultoribus et parochis qui ius habent suffragium ferendi pro prima candidatorum propositione, vulgo *terna*, ab initio sessionis omnes et singuli coram Praesule praesidente iusiurandum dabunt de secreto servando circa nomina quae in discussionem veniunt, et circa ea quae ex maiore suffragiorum numero probata manent, ut Episcoporum iudicio subiiciantur.

2. Si quis consultor, quod Deus avertat, iuramento desit, praeter alias poenas quibus obnoxius evadere potest, statim a consultoris officio removendus erit : si parochus, poena erit perpetua privatio iuris ad suffragium ferendum.

3. Episcopi idem secretum servare *sub gravi* obligantur : et ab initio sessionis in qua de candidatorum scrutinio agitur, Praeses de hac obligatione eos opportune admonebit.

4. Ad idem secretum *sub gravi* tenentur Apostolicae Delegationis administri, iuxta iuramentum quod ab iisdem praestari solet ; et ii quoque ad quos forte Apostolicus Delegatus se dirigit ut opportunas notitias de candidatis habeat : qua de re sive verbis, sive litteris aliquem interpellat, ipse tenetur de gravi hac obligatione interpellatum docere.

5. Exemplar huius decreti in singulis curiis episcopalibus servetur, ut omni tempore singulis ad quos spectat norma et regula sit.

Praesentibus valituris contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, die 30 Martii 1910.

C. Card. DE LAI, *Secretarius*.
S. TECCHI, *Adressor*.

L. ✠ S.

De Competentia Concedendi Facultatem Celebrandi tres Missas Nativitatis Domini in Sacellis Publicis et Ecclesiis.

Proposito dubio "utrum post Constit. *Sapienti Consilio* spectet ad S. Congr. de disciplina Sacramentorum concedere facultatem legendi tres Missas Nativitatis Domini, noctu, in sacellis publicis et Ecclesiis, quae ad hoc privilegio apostolico indigent, cum distributione SSmae. Eucharistiae; an potius hoctribuendum sit Sacrorum Rituum Congregationi" Emi. Patres sacrae Congregationi Consistoriali praepositi, re mature considerata, respondendum censuerunt: "Affirmative ad primam partem, negative ad secundam."

In audientia autem infrascripto Card. Secretario die 11 Martii 1910 concessa, SSmus. D. N. resolutionem ratam habuit et confirmavit.

Die 14 Martii 1910.

L. ✠ S.

C. Card. DE LAI, *Secretarius*.
SCIPIO TECCHI, *Adsector*.

CONGREGATION OF THE SACRAMENTS.

Dubiorum Circa Decretum de Sponsalibus et Matrimonio.

In plenariis comitiis a S. Congregatione de disciplina Sacramentorum habitis, die 12 Martii 1910, sequentia proposita fuerunt dirimenda dubia nimirum:

I. Quid intelligendum sit nomine "regionis," seu in qua distantia debeant versari contrahentes a loco in quo est sacerdos competens ad assistendum matrimonio, ut hoc possit valide et licite iniri coram solis testibus ad normam art. VIII decr. "*Ne temere*."

II. Accidit non raro ut ob sacerdotum inopiam plures paroeciae ab uno tantum parrocho regantur, qui easdem omnes singulis mensibus invisere nequit. Sunt pariter quaedam amplae paroeciae, vicos etiam cum sacello publico valde dissitos continentes, qui infra mensem, tum ob viarum asperitatem, tum ob fluminum impetum lustrari a parrocho nequeunt omnino, nec parochus a fidelibus adiri potest. Quaeritur: (a) Possintne fideles paroeciarum in primo casu, elapso mense quin parochus advenerit, valide ac licite matrimonium contrahere coram duobus testibus tantum, iuxta art. VIII; (b) Quilibet vicus in secundo casu possitne tamquam "regio" haberi, ita ut ibi degentes facultate praefati art. VIII uti valeant.

III. Utrum valide matrimonium coram solis testibus ineat qui in "regionem," de qua art. VIII *in fraudem legis* se conferat.

IV. An possint adhiberi ut testes mali christiani atque adeo pagani in ordine ad observandas praescriptiones art. II, III, VII et VIII.

V. Quoad menstruam commorationem et vagos quaeritur : (a) Utrum commoratio menstrua, de qua in art. V, § 2, sit accipienda *sensu relativo*, i.e., quoad eos qui alibi habent domicilium aut quasi-domicilium, an *sensu absoluto*, seu quoad illos qui nullibi praedictum domicilium aut quasi-domicilium habent ; (b) Utrum parochus vel Ordinarius proprius, de quo eodem art. V, § 3, sit parochus vel Ordinarius commorationis menstruae sensu absoluto acceptae ; (c) Utrum nomine vagorum, de quibus art. V, § 4, ii omnes veniant qui destituuntur domicilio et quasi-domicilio, an ii tantum qui, domicilio et quasi-domicilio destituti, praeterea nullibi habent parochum vel Ordinarium commoratione saltem menstrua acquisitum.

VI. Accidit ut parochorum coadiutores ab Episcopis nominentur, et quidem ex iure particulari facultate assistendi coniugiis non sint instructi ; tamen usuvenit ut, ab incepto officii exercitio, parochis non contradicentibus, sed irrequisita eorum licentia, matrimoniis adsistant, in libris etiam matrimoniorum adhibentes solam sui ipsorum subscriptionem ; imo praesertim in maioribus paroeciis semper vel fere semper matrimoniis adsistant. Quaeritur in casu : (a) An matrimonia coram coadiutoribus hucusque inita, tacentibus parochis, sint valida ; (b) Quatenus affirmative, an licite coadiutores se gerant in assistentia connubiis praestanda ab incepto officii exercitio, absque expressa parochorum delegatione ; (c) Utrum tolerari possit mos ut coadiutores omnibus vel fere omnibus matrimoniis in paroecia adsistant, an potius parochi urgeri debeant ad hanc adsistentiam ut plurimum et ordinarie per seipsos explendam, nisi legitima et gravi causa, onerata ipsorum conscientia, impediti fuerint, quo in casu deputationem coadiutoribus conferant et ita solitis verbis connubia in libris matrimoniorum describantur.

VII. Utrum per art. I decreti maneat abrogatum ius speciale ante illud decretum in Hispania vicens, et ad Americam Latinam extensum, vi cuius ad valorem sponsalium requirebatur scriptura publica a *notario* subscripta.

VIII.—Utrum Ecclesiae regulares exemptae ad tenorem decreti existimari possint et valeant tamquam territorium parochi seu Ordinarii, in quorum territoriali districtu sunt sitae, ad effectum adsistentiae matrimonii.

IX. An et quomodo annuendum sit petitionibus quorundam

Ordinariorum, nimirum : 1.º Episcopi Rosensis postulantis dispensationem ab obligatione imposita per art. IX, § 2, adnotandi in libro baptizatorum coniuges tali die in sua paroecia matrimonium contraxisse ; 2.º Vicarii Apostolici Kiam-Si Orientalis postulantis dispensationem non solum ab obligatione adnotandi matrimonium contractum in libro baptizatorum, sed etiam in libro matrimoniorum ; 3.º quorundam Ordinariorum Sinensium qui quaerunt : Utrum responsum S. C. C. diei 27 Iulii 1908, ad VII, restringatur ad solos duos casus tunc in quaesito proposito ; et, *quatenus affirmative*, postulant ut responsum extendatur ad alios casus verae necessitatis : 4.º Episcopi Mangalorensis qui postulat ut sibi facultas detur permittendi ut matrimonium celebratum in libro matrimoniorum describi possit a Sacerdote qui ex delegatione parochi matrimonio adstitit, quando parochus sit absens.

Et Emi. Patres ad huiusmodi dubia ita respondendum censuerunt :

R. Ad 1.um Matrimonium potest valide et licite contrahi coram solis testibus sine praesentia Sacerdotis competentis ad assistendum semper ac, elapso iam mense, Sacerdos competens absque gravi incommodo haberi vel adiri nequeat.

Ad 2.um Provisum in primo.

Ad 3.um Affirmative.

Ad 4.um Quoad qualitates testium a decreto "*Ne temere*" nihil esse immutatum.

Quoad 5.um Ad *a* et *b*. Provisum per responsum ad quintum datum a S. C. Concilii die 28 Martii 1908.

Ad *c* : Nomine vagorum de quibus art. V, § 4, veniunt omnes et soli qui nullibi habent parochum vel Ordinarium proprium ratione domicilii vel menstruae commorationis.

Quoad 6.um Ad *a* : acquiescant, facto verbo cum SSmo. ; ad *b* : serventur de iure servanda ; ad *c* : quoad assistentiam matrimoniis a parochis personaliter praestandam Archiepiscopus pro suo iure urgeat si quae sunt de ea re leges Concilii Provincialis. Quoad descriptionem matrimonii celebrati servetur art. IX Decreti "*Ne temere*" et praescriptum Ritualis Romani.

Ad 7.um Affirmative.

Ad 8.um Affirmative.

Quoad 9.um Ad 1.um Non expedire et ad mentem. Mens, est ut Ordinarius alique ipsius cooperatores quantum in Domino possunt, satagant illam perniciosam superstitionem ab animis fidelium avertere, qua ab usurpandis Sanctorum nominibus in baptismo receptis deterrentur. Doceant ipsos frequenter, idcirco nomina eis imponi Sanctorum, ut eorum exemplis ad pie vivendum excitentur et patrociniis protegantur. Parochis vero

aliisque animarum curae praepositis sacerdotibus commendent, ut quamdiu illa perniciosa superstitio eradicari non possit, omni, qua valeant, diligentia libros parochiales conscribant, etiam adhibita opera aliorum, quorum industria ea in re iuvare posse credant. Quodsi in casu particulari verum nomen coniugati scire non poterunt, stante morali impossibilitate legum observandi, ea non obligantur.

Ad 2,^{um} Non expedire quoad utrumque et ad mentem. Mens est : Ordinarios curare debere, ut a Missionariis regesta celebratorum matrimoniorum diligenter conficiantur et conserventur, eisque pro suo prudenti arbitrio praescribere cautiones ad vitanda incommoda exposita, adhibitis etiam, si opus fuerit, signis conventionalibus.

Ad 3,^{um} Quoad 1,^{um} Negative ; quoad 2,^{um} Provisum in primo.

Ad 4,^{um} Pro gratia prudenti arbitrio et conscientiae Episcopi.

Die autem 13 eiusdem mensis et anni SS^{mus}. Dominus Noster, audita relatione infrascripti Secretarii, supra relatas resolutiones ratas habere et approbare dignatus est.

L. ✠ S.

D. Card. FERRATA, *Praefectus*.
PH. GIUSTINI, *Secretarius*.

Praesumptionis de Morte.

Post cladem ultro citroque Messanae fretum die 28 Decembris 1908 a terraemotu editam, Emus. Archiepiscopus Catanensis primus instructionem petiit a S. Sede pro statuenda libertate eorum profugorum qui, nefarie in concubinato viventes, terrore perculsi, suae saluti animae consulere satagebant.

Et Sacra Congregatio de disciplina Sacramentorum, sub die 18 Ianuarii a. 1909, praelaudato Emo. Archiepiscopo litteras dedit cum instructionibus pro urgentioribus casibus, id est : " In sostituzione della solita fede di stato libero o di assenza d'ogni altro impedimento, qualora trattasi di persone le quali pretendono di non aver mai contratto altro matrimonio, basterà deferir loro, con le cautele in uso, il giuramento suppletorio. Circa la stessa fede di stato libero, in caso d' avvenuta morte del primo coniuge, è necessario di aver presente, mancando i soliti certificati, l'Istruzione del S. Ufficio del 1868, se trattasi di morte anteriore al recente disastro : occorre poi di soprassedere se trattasi di morte che si suppone avvenuta nello stesso disastro in mancanza di prove evidenti."

Progressu temporis, Vicariatus Urbis Cancellarius eidem S. C. quoddam mortis testimonium a civili potestate depromptum subiecit, quaerens ab ea quinam tribuendus esset valor huiusmodi testimoniis.

Antequam responderetur, haec eadem S. C. scripsit, sub die 17 Novembris an p. e., ad Archiepiscopos Messanensem et Rheginensem, ut informationes mitterent sequentes, scilicet : utrum in ipsa Curia status animarum iterum fuerit stabilitus ; quamnam fidem testimonia mortis a civili potestate deprompta mereantur ; denique ut alias transmettere velint informationes ad exarandam Instructionem in proposito utiles opportunasque.

Praefatis litteris ita respondit, die 26 eiusdem mensis, Archiepiscopus Messanensis : “ Finora non è stato possibile compilare lo stato delle anime, poichè si attende all'ordinamento delle parrocchie, impianto delle baracche, Chiese Parrocchiali e case canoniche.

“ Sarà questa in seguito la prima occupazione.

“ Quanto poi ai defunti nel disastro ho prestato solo fiducia alla costatazione della morte per mezzo o della ricognizione del cadavere o delle testimonianze di persone degne di fede che attestano il decesso.

“ E non essendo tranquillo del mezzo delle pubblicazioni che pratica l'Ufficiale dello Stato Civile, ero anch' io sul punto di scrivere a cotesta Sacra Congregazione per aver istruzione come regolarsi quando nè l' uno, nè l' altro mezzo concorrono e non si ha nel contempo notizia delle persone, quivi dimoranti all' epoca del disastro.

“ Laonde supplico la S. V. Illma. ad implorarmi sul riguardo le opportune norme, essendovi in corso varî casi per celebrazione di matrimoni, e mi interessa togliere alcune coppie dal concubinato.”

Respondit sub die 30 ipsius Novembris Vicarius Capitularis Rheginensis : “ Di risposta alla nota di V. S. Illma. debbo dirle che ancora non fu possibile di ricostituire in tutte le parrocchie dell'Archidiocesi lo stato delle anime dopo il terremoto. In molte riesce difficilissimo il ricostituirlo, tanto più che nessuno ha sede fissa, nè fu ancora completato il numero delle baracche da costruirsi.

“ Anche a conoscere il numero dei morti è opera difficile, perchè le famiglie sono disperse e molti sono profughi in paesi ignoti. In questa Curia per i matrimoni dei vedovi si chiede ordinariamente il certificato di morte dal Parroco, il quale, ove non conosca il morto, per farlo deve prima redigere un atto notorio sulla deposizione di quattro testimoni fededegni.

“Per gli atti di morte dello Stato Civile, non li riconosciamo validi se non sono confermati dal Parroco dopo le pratiche di rito.”

In thesi generali huiusmodi testimoniorum civilis potestatis receptio ad statum libertatis comprobandum periculis est obnoxia, at exceptiones faciendae sunt pro qualitatibus personarum: id quod investigationem ex parte ecclesiasticae auctoritatis importat ad decernendum utrum persona de qua obitus asseritur, fuerit proba et coniugem familiamque amore fuerit prosecuta, et ita porro.

Verum investigatio eo magis urgenda esset quia possunt dari testes, quorum probatio praeferenda est legis praesumptioni, uti in Curia Rheginensi iam peragitur.

Caeterum S. C. Sancti Officii, ut exemplum iuris afferatur, infaustam post pugnam de Adua, hoc pro viduarum statu libertatis dedit responsum: “Dummodo agatur de viris, qui certo adstiterunt pugnae de Adua et peractis opportunis investigationibus, indubitanter dignosci nequeat, an vir reapse mortuus ceciderit, attentis specialibus circumstantiis in casu exposito occurrentibus, et valida praesumptione obitus, Ordinarius permittere poterit transitum ad alias nuptias.” Ex quo apparet opportunas investigationes esse prius faciendas et quatenus hae evadant sine effectu, perpendendae sunt speciales casus circumstantiae una simul cum valida mortis praesumptione. Et inter circumstantias perpensas in citata responsione S. O. erant accensendi illiciti amores viduarum ad nuptias convolare cupientium.

Aliud exemplum reperitur in responsione eiusdem S. C. Sancti Officii, sub die 27 Aprilis an. 1887. En species: “Victoria N. matrimonium contraxit cum Iosepho N. qui an. 1870 ad bellum profectus, in proelio ad civitatem S. Quintini, die 19 Ian. an. 1871 commisso, disparuit, ut constabat ex litteris Ministri qui militiae praeerat, nec ex eo tempore ulla fama de eo audita fuit, ita ut tribunal civile sententiam pronuntiaverit de eius obitu. Addendum quod Iosephum pactum inivit cum septem ex eius sociis ut post praelium convenirent ad eundem locum, solusque e conventu abfuit.” Et S. C. censuit: “Dummodo ex authenticis documentis ex testibus fide dignis saltem summarie et extraiudicialiter constet non solum de his quae ab Episcopo exponuntur, sed insuper Iosephum N. sincero animo prosecutum fuisse uxorem et liberos neque ullam adfuisse causam qua eos desereret, permitti posse oratrici ut matrimonium ineat cum Ludovico N.”

Tandem abs re forsitan non erit aliam S. O. responsionem, die 28 Iunii 1865 datam, prae oculis habere. Quaerebatur a

Vic. Ap. Pondichery : " Utrum provisiones legis civilis de absentibus coniugibus, locum certitudinis moralis de eorum morte tenere possint, ac consequenter utrum derelicti coniuges, perfectis et impletis istis provisionibus, aliud matrimonium contrahere valeant."

Resp. : " Iuxta expositum, negative, et expendendos esse casus particulares ab ipso Vic. Ap. iuxta Instructionem quae eidem communicetur."

Haec Instructio quae incipiebat *Ingentes bellorum clades* subrogata fuit recentiori Instr. C. S. Off. an. 1868, a qua tota haec regitur quaestio.

Emi. Patres S. Congregationis de disciplina Sacramentorum in plenariis comitiis habitis die 12 Martii 1910 proposito dubio : " *An et quomodo providendum* " respondendum censuerunt :

R. *Expendendos esse ab Ordinario casus particulares iuxta Instructionem " Matrimonii vinculo " a S. C. Sancti Officii. datam anno 1868.*

D. Card. FERRATA, *Praefectus.*

PH. GIUSTINI, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Instructio Supremae Sacrae Congregationis

AD PROBANDUM OBITUM ALCUIUS CONIUGIS, AN. 1868.

Matrimonii vinculo duos tantummodo " Christo ita docente, copulari, et coniungi posse, alterutro vero coniuge vita functo, secundas, imo et posteriores nuptias licitas esse, dogmatica Ecclesiae Catholicae doctrina est."

Verum ad secundas, et posteriores nuptias quod attinet, cum de re agatur, quae difficultatibus, ac fraudibus haud raro est obnoxia, hinc Sancta Sedes sedulo curavit modo Constitutionibus generalibus, saepius autem responsis in casibus particularibus datis, ut libertas novas nuptias ineundi ita cuique salva esset, ut praedicta matrimonii unitas in discrimen non adduceretur.

Inde constituta Sacrorum Canonum quibus, ut quis possit licite ad alia vota transire, exigitur quod de morte coniugis certo constet, uti cap. *Dominus, de secundis nuptiis*, vel quod de ipsa morte recipiatur *certum nuncium* uti Cap. *In praesentia, De sponsalibus et matrimoniis*. Inde etiam ea quae explanatius traduntur in Instructione *Cum alias, 21 Augusti 1670* a Clemente X sancita, et in Bullario Romano inserta super examine testium pro matrimoniis contrahendis in Curia Emi. Vicarii Urbis et coeterorum Ordinariorum. Maxime vero quae propius ad rem facientia ibi habentur NN. 12 et 13.

Et haec quidem abunde sufficerent si in eiusmodi causis peragendis omnimoda et absoluta certitudo de alterius Coniugis obitu haberi semper posset; sed cum id non sinant casuum propemodum infinitae vices (quod sapienter animadversum est in laudata Instructione his verbis : *Si tamen huiusmodi testimonia haberi non possunt, Sacra Congregatio non intendit excludere alias probationes quae de iure communi possunt admitti, dummodo legitimae sint, et sufficientes*) sequitur, quod stantibus licet principiis generalibus praestitutis, haud raro casus eveniunt, in quibus Ecclesiasticorum Praesidium iudicia haerere solent in vera iustaque probatione dignoscenda ac statuenda, imo pro summa illa facilitate, quae aetate nostra facta est remotissimas quasque regiones adeundi, ita ut in omnes fere orbis partes homines divagentur, eiusmodi casuum multitudo adeo succrevit, ut frequentissimi hac de re ad Supremam hanc Congregationem habeantur recursus, non sine porro partium incommodo, quibus inter informationes atque instructiones, quas pro re nata, ut aiunt, peti mittique necesse est, plurimum defluit temporis, quin possint ad optata vota convolare.

Quapropter Sacra eadem Congregatio huiusmodi necessitatibus occurrere percipiens, simulque perpendens in dissitis praesertim Missionum locis, Ecclesiasticos Praesides opportunis destitui subsidiis, quibus ex gravibus difficultatibus extricare se valeant, e re esse censuit, uberiores edere Instructionem in qua, iis, quae iam tradita sunt, nullo pacto abrogatis, regulae indigentur, quas in eiusmodi casibus haec ipsa S. Congregatio sequi solet, ut illarum ope, vel absque necessitate recursus ad Sanctam Sedem, possint iudicia ferri, vel certe, si recurrendum sit, status quaestionis ita dilucide exponatur, ut impediri longiori mora sententia non debeat. Itaque :

1. Cum de coniugis morte quaestio instituitur, notandum primo loco, quod argumentum a sola ipsius absentia quantacumque (licet a legibus civilibus fere ubique admittatur) a Sacris Canonibus minime sufficiens ad iustam probationem habetur. Unde sa. me. Pius VI ad Archiepiscopum Pragensem die 11 Iulii 1789 rescripsit, solam coniugis absentiam atque omnimodum eiusdem silentium *satis argumentum non esse ad mortem comprobendam*, ne tum quidem cum edicto regio coniux absens evocatus (idemque porro dicendum est, si per publicas ephemerides id factum sit) nullum suimet indicium dederit. *Quod enim non comparuerit, idem ait Pontifex, non magis mors in causa esse potuit, quam eius contumacia.*

2. Hinc ad praescriptum eorumdem Sacrorum Canonum, documentum authenticum obitus diligenti studio exquiri omnino debet : exaratum scilicet ex registis paroeciae vel xeno-

dichii, vel militiae, vel etiam, si haberi nequeat ab auctoritate ecclesiastica, a gubernio civili loci in quo, ut supponitur, persona obierit.

3. Porro quandoque hoc documentum haberi nequit; quo casu testium depositionibus supplendum erit. Testes vero duo saltem esse debent, iurati, fide digni, et qui de facto proprio deponant, defunctum cognoverint, ac sint inter se concordēs quoad locum, et causam obitus aliasque substantiales circumstantias. Qui insuper, si defuncti propinqui sint, aut socii itineris, industriae, vel etiam militiae, eo magis plurimi faciendum erit illorum testimonium.

4. Interdum unus tantum testis examinandus reperitur, et licet ab omni iure testimonium unius ad plene probandum non admittatur, attamen ne coniux alias nuptias inire peroptans, vitam coelibem agere cogatur, etiam unius testimonium absolute non respuit Suprema Congregatio in dirimendis huiusmodi casibus, dummodo ille testis recensitis conditionibus sit praeditus, nulli exceptioni obnoxius, ac praeterea eius deposito aliis gravibusque adminiculis fulciatur; sique alia extrinseca adminicula colligi omnino nequeant, hoc tamen certum sit, nihil in eius testimonio reperiri quod non sit congruum atque omnino verisimile.

5. Contigit etiam ut testes omnimoda fide digni testificentur se tempore non suspecto mortem coniugis ex aliorum attestatione audivisse, isti autem vel quia absentes, vel quia obierint, vel aliam ob quamcumque rationabilem causam examinari nequeunt; tunc dicta ex alieno ore, quatenus omnibus aliis in casu concurrentibus circumstantiis, aut saltem urgentioribus respondeant, satis esse censentur pro secutae mortis prudenti iudicio.

6. Verum, haud semel experientia compertum habetur, quod nec unus quidem reperiatur testis qualis supra adstruitur. Hoc in casu probatio obitus ex coniecturis, praesumptionibus, indiciis et adiunctis quibuscumque, sedula certe et admodum cauta investigatione curanda erit, ita nimirum ut pluribus hinc inde collectis, eorumque natura perpensa, prout scilicet urgentiora, vel leviora sunt, seu proprio vel remotiore nexu cum veritate mortis coniunguntur, inde prudentis viri iudicium ad eandem mortem affirmandam probabilitate maxima, seu morali certitudine promoveri possit. Quapropter quandam in singulis casibus habeatur ex huiusmodi coniecturis simul coniunctis iusta probatio, id prudenti relinquendum est iudicis arbitrio; heic tamen non abs re erit plures indicare fontes ex quibus illae sive urgentiores, sive etiam leviores colligi et haberi possint.

7. Itaque in primis illae praesumptiones investigandae erunt

quae personam ipsius asserti defuncti respiciunt, quaeque profecto facile haberi poterunt a coniunctis, amicis, vicinis, et quoquo modo notis utriusque coniugis. In quorum examine requiratur *ex gr.* :

An ille, de cuius obitu est sermo, bonis moribus imbutus esset ; pie, religioseque viveret ; uxoremque diligeret ; nullam sese occultandi causam haberet ; utrum bona stabilia possideret, vel alia a suis propinquis, aut aliunde sperare posset.

An discesserit annuentibus uxore et coniunctis ; quae tunc eius aetas, et valetudo esset.

An aliquando, et quo loco scripserit, et num suam voluntatem quamprimum redeundi aperuerit, aliaque huius generis indicia colligantur.

Alia ex rerum adiunctis pro varia absentiae causa colligi indicia sic potuerunt :

Si ob militiam abierit, a duce militum requiratur quid de eo sciat ; utrum alicui pugnae interfuerit ; utrum ab hostibus fuerit captus ; num castra deseruerit, aut destinationes periculosas habuerit, *etc.*

Si negotiationis causa iter susceperit inquiratur, utrum tempore itineris gravia pericula fuerint ipsi superanda : num solus profectus fuerit, vel pluribus comitatus : utrum in regionem ad quam se contulit supervenerint seditiones, bella, fames, et pestilentiae *etc., etc.*

Si maritimum iter fuerit aggressus, sedula investigatio fiat a quo portu discesserit ; quinam fuerint itineris socii ; quo se contulerit ; quod nomen navis quam conscendit ; quis eiusdem navis gubernator ; an naufragium fecerit ; an societas quae navis cautionem forsitan dedit, pretium eius solverit ; aliaeque circumstantiae si quae sint, diligenter perpendantur.

8. Fama quoque aliis adiuta adminiculis argumentum de obitu constituit, hisce tamen conditionibus, nimirum : quod a duobus saltem testibus fide dignis et iuratis comprobetur, qui deponant de rationabili causa ipsius famae : an eam acceperint a maiori et saniore parte populi, et an ipsi de eadem fama recte sentiant ; nec sit dubium illam fuisse concitatam ab illis, in quorum commodum inquiritur.

9. Tandem, si opus fuerit, praetereunda non erit investigatio per publicas ephemerides, datis directori omnibus necessariis personae indiciiis, nisi ob speciales circumstantias saniori, ac prudentiori consilio aliter censeatur.

10. Haec omnia pro opportunitate casuum Sacra haec Congregatio diligenter expendere solet ; cumque de re gravissima agatur, cunctis aequa lance librat, atque insuper auditis plurium theologorum, et iurisprudentum suffragiis, denique suum iudicium

pronunciat, an de tali obitu satis constet, et nihil obstat quominus petenti transitus ad alias nuptias concedi possit.

II. Ex his omnibus Ecclesiastici Praesides certum desumere possunt normam quam in huiusmodi iudiciis sequantur. Quod si, non obstantibus regulis hucusque notatis, res adhuc incerta et implexa illis videatur, ad Sanctam Sedem recurrere debebunt, actis omnibus cum ipso recursu transmissis, aut saltem diligenter expositis.

CONGREGATION FOR RELIGIOUS COMMUNITIES.

EX AUDIENTIA SSMI.

diei 5 Aprilis 1910.

Declarationes circa Decretum "Ecclesia Christi," Editum die 7 Septembris 1909 "de quibusdam Postulantibus in Religiosas Familias non admittendis."

Circa Decretum *Ecclesia Christi* d. d. 7 Septembris 1909 *De quibusdam Postulantibus in Religiosas Familias non admittendis*, ab hac Sacra Congregatione Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, sequentium dubiorum solutio expetita fuit:

I. An postulantes ad Novitiatum admissi ante publicationem decreti et in ipso comprehensi, valide ad professionem admitti queant, absque venia Apostolicae Sedis.

II. An ii, qui in aliqua Familia Religiosa primam tantum professionem emisserant ante publicationem decreti, valide admitti possint ad alteram professionem, scilicet solemnem in Ordinibus Regularibus, et perpetuam in ceteris Institutis, si in decreto comprehensi fuerint.

III. An valide et licite ad Novitiatum admitti possint postulantes, qui a Seminariis vel a Collegiis sive ecclesiasticis sive religiosis, vel a Novitiatu dimissi quidem non fuerunt *formaliter*, sed *aequivalenter*, id est, quos Superiores induxerunt vel hortati sunt, ut sponte discederent ne dimitterentur.

IV. An recipi valeant ii, qui professionem votorum temporaneorum in aliqua Congregatione emisserunt, sed, peracto tempore, eandem sponte non renovarunt.

Sanctissimus autem Dominus Noster Pius Papa X respondendum mandavit:

Ad I. Negative.

Ad II. Affirmative; sed Superiores sub gravi obligatione tenentur: (a) opportunas, secretas iuratasque informationes ex-

quirere Superiorum Seminarii, vel Collegii, vel Instituti religiosi *a quo*, circa veras causas exitus alumnorum, de quibus agitur; (b) moraliter aliunde certos fieri et de bonis eorum religiosis moribus, et de solidae vocationis argumentis, et, si agatur de clericis candidatis, etiam de idoneitate litteraria. Et Superiores *a quo*, graviter onerata eorum conscientia, tenentur sincere et sub iuramento secretas huiusmodi informationes a Superioribus *ad quos* exquisitas transmittere.

Ad III. Valide quidem per se, sed omnino illicite. Et ad fraudes vel abusus e medio tollendos in re tanti momenti, Superiores nullum ex huiusmodi candidatis admittant, antequam per accuratas et secretas informationes a Moderatoribus Seminariorum, vel Collegiorum ecclesiasticorum sive religiosorum, vel religiosi Instituti, in quo novitii fuerunt, sub fide iuramenti habitas, certi omnino fuerint, candidatos, de quibus agitur, neque formaliter dimissos fuisse, neque aequivalenter. Quod si de candidatis clericis agatur, pariter constare debet de eorum idoneitate litteraria.

Ad IV. Affirmative, praehabitis tamen iuratis informationibus, ut supra, in responsione ad II et III.

Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

Fr. J. C. Card. VIVES, *Praefectus*.

L. ✠ S.

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius*.

EX AUDIENTIA SSMI.

diei 5 Aprilis, 1910.

Declaratio et Extensio Decreti "Quum Minoris" die 15 Iunii 1909 editi.

Quum in aliquibus Congregationibus et Institutis Religiosis non habeatur professio votorum perpetuorum, sed tantum vel temporalium, vel etiam merum iuramentum perseverantiae, aut peculiares quaedam promissiones, quibus alumni, peracta probatione, Instituto vel Congregationi ligantur; et quum decretum Sacrae Congregationis de Religiosis d. d. 15 Iunii 1909, quo nonnullae praescribuntur clausulae, Rescriptis saecularizationis perpetuae vel temporanae ac dispensationis votorum inserendae, expresse respiciat sacerdotes et clericos, in sacris constitutos, qui professionem votorum perpetuorum emisissent; hinc dubium exortum est, utrum eisdem clausulis servandis teneantur sacerdotes et clerici in sacris constituti, qui non quidem professionem votorum perpetuorum, sed vel temporalium tantum, vel iura-

mentum perseverantiae, vel peculiares quasdam promissiones, ad normam suarum Constitutionum, ediderant et ab eisdem dispensationem obtineant.

Sanctissimus autem Dominus Noster Pius Papa X respondendum mandavit :

Affirmative, si Religiosi votis temporaneis, vel iuramento perseverantiae vel supradictis promissionibus per sex integros annos ligati fuerint.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

Fr. J. C. Card. VIVES, *Praefectus.*

D. L. JANSSENS, O. S. B., *Secretarius.*

CONGREGATION OF RITES.

Monitum

AD EDITORES LIBRORUM LITURGICORUM.

I. In rubricis Generalibus Breviarii Romani tit. IX, n. 6, post Festum Nativitatis B. M. V. inseri debet *Septem Dolorum, Dominica tertia Septembris.*

II. In parte hyemali Breviarii Romani in Festo S. Thomae Aquinatis, die 7 Martii, ubi legitur : "*Lectio IX, de Homilia, etc.,*" substituantur verba : "*In Quadragesima, lectio IX, de Homilia et comm. Feriae.*"

III. In Rubrica Breviarii et Diurnalis quae invenitur die 16 Septembris in Festo Ss. Cornelii et Cypriani Mm. et quae incipit : "Si Festum Ss. Cornelii et Cypriani occurrerit Dominica, etc. . . ." et concluditur in *I Vesp. et Laud. tantum*, verba *I Vesp. et deleantur.*

IV. In Missali Romano, tum in Festo Ss. VII Fundatorum, tum in Missa *Intret* de Communi plurim. Mart. 1 loco, ad Graduale legendum ; "*in generationem et generationem,*" "prouti legitur in textu S. Scripturae, Eccl. 44, 14.

V. In Rituali Romano, Benedictio novae Campanae, qua ad usum Ecclesiae, sive Sacelli, inserviat, adprobata per Decretum S. R. C. 22 Ianuarii 1908, ponatur inter benedictiones reservatas in appendice, ante benedictionem simplicem novae Campanae quae tamen ad usum Ecclesiae non inservit, nuper reformatam.

VI. Item in Rituali Romano, Benedictio Officinae Librariae et Machinae Typographicae nuper adprobata Decreto 12 Maii 1909, inseratur inter benedictiones non reservatas, in appendice, ante benedictionem Domus Scholaris noviter erectae.

Decretum.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa X, referente infra-scripto Cardinali Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, suprascriptas variationes Breviario, Missali ac Rituali Romano respective inserendas decrevit. Die 9 Martii, 1910.

L. ✠ S. Fr. S. Card. MARTINELLI, S. R. C. *Praefectus*.
PH. Can. DI FAVA, *Substitutus*.

Dubia circa quasdam Consuetudines in Ecclesia Cathedrali Asturicensi Vigentes.

R. D. Antonius Fernandez Nistal, hodiernus Caeremoniarum Magister Ecclesiae Cathedralis Asturicensis, de sui Rmi. Dni. Episcopi mandato, Sacrae Rituum Congregationi humillime quae sequuntur proposuit dubia; nimirum:

I. A priscis iam inde temporibus viget in Ecclesia Cathedrali Asturicensi consuetudo solemniter benedicendi Fontem Baptismalem in Sabbato Sancto et in Vigilia Pentecostes; sed cum nulla sit in ea Parochia nec Parochus proprium habens territorium, absoluta Fontis benedictione, effunditur aqua in piscinam.

II. In Dominicis aliisque Festis solemnioribus Ceroferarii, dum canitur Evangelium a Diacono, non se sistunt a lateribus Subdiaconi, sed a lateribus Clerici, qui in cornu Epistolae et versus ipsum Subdiaconum sustinet Crucem Processionalem.

III. Ex immemorabili consuetudine Canonicus hebdomadarius manet omnibus diebus ad Vesperas, Festis solemnioribus exceptis, in habitu choralis usque ad Canticum *Magnificat*, quo inchoato, medius inter duos Beneficiatos discedit in Sacrarium et, assumpto ibi Pluviali, revertitur in chorum, cantat Orationem vel Orationes Officii, et, quin dimittat Pluviale, facit Officium ad Completorium usque ad primum versum primi Psalmi, quo inchoato, iterum discedit in Sacrarium et, deposito Pluviali, revertitur in chorum, ut absolvat Completorium.

Quaeritur: An predictae consuetudines sint continuandae, vel saltem tolerandae?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. II. et III. prouti exponitur, *negative*.

Atque ita rescripsit, die 16 Martii 1910.

L. ✠ S. Fr. S. Card. MARTINELLI, *Praefectus*.
PHILIPPUS Can. DI FAVA, *Substitutus*.

De Quibusdam in Ordine Praedicatorum Consuetudinibus.

R. D. Emmanuel Vassallo, Magister Caeremoniarum Dioeceseos Melitensis, de consensu Rmi. sui Ordinarii, Sacrorum Rituum Congregationi haec quae sequuntur dubia exposuit; scilicet:

I. An Fratres Ordinis Praedicatorum teneantur genuflectere coram Episcopo dioecesano, dum in eorum Ecclesiis assistit ad sacras functiones?

II. An decretum S. R. C. n. 3874 *Meliten*, 30 Novembris 1895, vi cuius iidem Fratres Ordinis Praedicatorum possunt in processionibus Crucifixi imaginem ad se conversam tenere, habeat locum etiam in processionibus in quibus intervenit Episcopus dioecesanus?

III. An liceat Praelatis Regularibus privilegium habentibus, uti palmatoria, quando celebrant coram Episcopo dioecesano?

IV. An cui tenentur ad processiones Litaniarum S. Marci videlicet et Rogationum, possint, processione peracta, relinquere Ecclesiam; vel debeant expectare donec celebrans preces post Litanias dicendas concludat?

Et Sacra eadem Congregatio, audita informatione Rmi. P. Procuratoris Generalis Ordinis Praedicatorum, et exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus accurato examine perpensis, quaestionibus propositis ita respondendum censuit:

Ad I. Quum in ritu Ordinis Praedicatorum ministri et clerus inferior non genuflectant ad Crucem, sed caput profunde inclinent, neque ad Episcopum diocesenum in casu genuflectere debent.

Ad II. Affirmative.

Ad III. Affirmative, dummodo tamen Episcopus non assistat throno.

Ad IV. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam, et consuetudinem contrariam esse eliminandam.

Atque ita rescripsit, die 9 Aprilis 1910.

Fr. S. Card. MARTINELLI, S. R. C. Praefectus.

L ✠ S.

Ph. Can. DI FAVA, Substitutus.

THE BIBLICAL COMMISSION.

DE AUCTORIBUS ET DE TEMPORE COMPOSITIONIS PSALMORUM.

I. Utrum appellationes *Psalmi David*, *Hymni David*, *Liber psalmorum David*, *Psalterium Davidicum*, in antiquis collectionibus et in Conciliis ipsis usurpatae ad designandum Veteris Testamenti Librum CL psalmorum; sicut etiam plurium Patrum et

Doctorum sententia, qui tenuerunt omnes prorsus Psalterii psalmos uni David esse adscribendos, tantam vim habeant, ut Psalterii totius unicus auctor David haberi debeat ?

Resp. Negative.

II. Utrum ex concordantia textus hebraici cum graeco textu alexandrino aliisque vetustis versionibus argui iure possit, titulos psalmorum hebraico textui praefixos antiquiores esse versione sic dicta LXX virorum ; ac proinde si non directe ab auctoribus ipsis psalmorum, a vetusta saltem iudaica traditione derivasse ?

Resp. Affirmative.

III. Utrum praedicti psalmorum tituli, iudaicae traditionis testes, quando nulla ratio gravis est contra eorum genuinitatem, prudenter possint in dubium revocari ?

Resp. Negative.

IV. Utrum, si considerentur Sacrae Scripturae haud infrequentia testimonia circa naturalem Davidis peritiam, Spiritus Sancti charismate illustratam in componendis carminibus religiosis, institutiones ab ipso conditae de cantu psalmorum liturgico, attributiones psalmorum ipsi factae tum in Veteri Testamento, tum in Novo, tum in ipsis inscriptionibus, quae psalmis ab antiquo praefixae sunt ; insuper consensus Iudaeorum, Patrum et Doctorum Ecclesiae, prudenter denegari possit praecipuum Psalterii carminum Davidem esse auctorem, vel contra affirmari pauca dumtaxat eidem regio Psalti carmina esse tribuenda ?

Resp. Negative ad utramque partem.

V. Utrum in specie denegari possit davidica origo eorum psalmorum, qui in Veteri vel Novo Testamento diserte sub Davidis nomine citantur, inter quos prae ceteris recensendi veniunt psalmus II *Quare fremuerunt gentes* ; ps. XV *Conserva me, Domine* ; ps. XVII *Diligam te, Domine, fortitudo mea* ; ps. XXXI *Beati quorum remissae sunt iniquitates* ; ps. LXVIII *Salvum me fac, Deus* ; ps. CIX *Dixit Dominus Domino meo* ?

Resp. Negative.

VI. Utrum sententia eorum admitti possit qui tenent, inter psalterii psalmos nonnullos esse sive Davidis sive aliorum auctorum, qui propter rationes liturgicas et musicales, oscitantiam amanuensium aliasve incompetas causas in plures fuerint divisi vel in unum coniuncti ; itemque alios esse psalmos, uti *Miserere mei, Deus*, qui ut melius aptarentur circumstantiis historicis vel solemnitatibus populi iudaici, leviter fuerint retractati vel modificati, subtractione aut additione unius alteriusve versiculi, salva tamen totius textus sacri inspiratione ?

Resp. Affirmative ad utramque partem.

VII. Utrum sententia eorum inter recentiores scriptorum, qui

indiciis dumtaxat internis innixi vel minus recta sacri textus interpretatione demonstrare conati sunt non paucos esse psalmos post tempora Esdrae et Nehemiae, quinimo aevo Machabaeorum, compositos, probabiliter sustineri possit ?

Resp. Negative.

VIII. Utrum ex multiplici sacrorum Librorum Novi Testamenti testimonio et unanimi Patrum consensu, fatentibus etiam iudaicae gentis scriptoribus, plures agnoscendi sint psalmi prophetici et messianici, qui futuri Liberatoris adventum, regnum, sacerdotium, passionem, mortem et resurrectionem vaticinati sunt; ac proinde reiicienda prorsus eorum sententia sit, qui indolem psalmorum propheticam ac messianicam pervertentes, eadem de Christo oracula ad futuram tantum sortem populi electi praenuntiandam coarctant ?

Resp. Affirmative ad utramque partem.

Die autem 1 Maii, 1910, in audientia utrique Rmo. Consultori ab actis benigne concessa, Sanctissimus praedicta responsa rata habuit ac publici iuris fieri mandavit.

Romae, 1 Maii, 1910.

FULCRANUS VIGOUROUX, P. S. S.

LAURENTIUS JANSSENS, O. S. B.

Consultores ab actis.